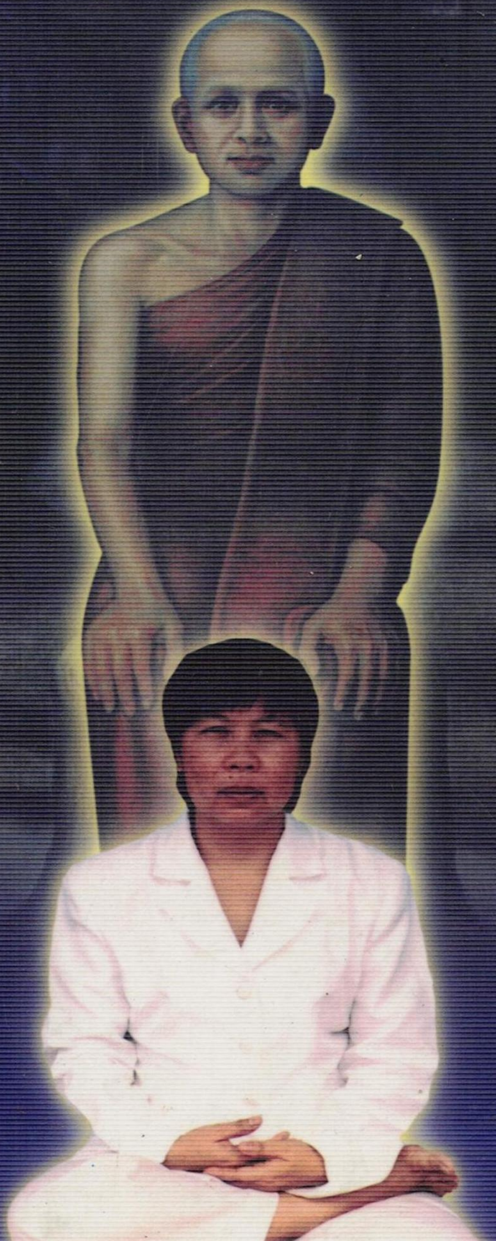
สำนักหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร

ประวัติคุณแม่มณีจันทร์
(เกี่ยวเนื่องกับหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร)

ประวัติคุณแม่มณีจันทร์ (เกี่ยวเนื่องกับหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร) •

ISBN ๙๗๔-๘๘๓๑๕-๘-๔ พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๔๔

หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร ขณะประทับร่าง คุณแม่มณีจันทร์ ในพิธีตัดกรรม

หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดรท่านเมตตาโปรดชาวบ้านในพิธีตัดกรรม

ประวัติคุณแม่มณีจันทร์
(เกี่ยวเนื่องกับหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร)

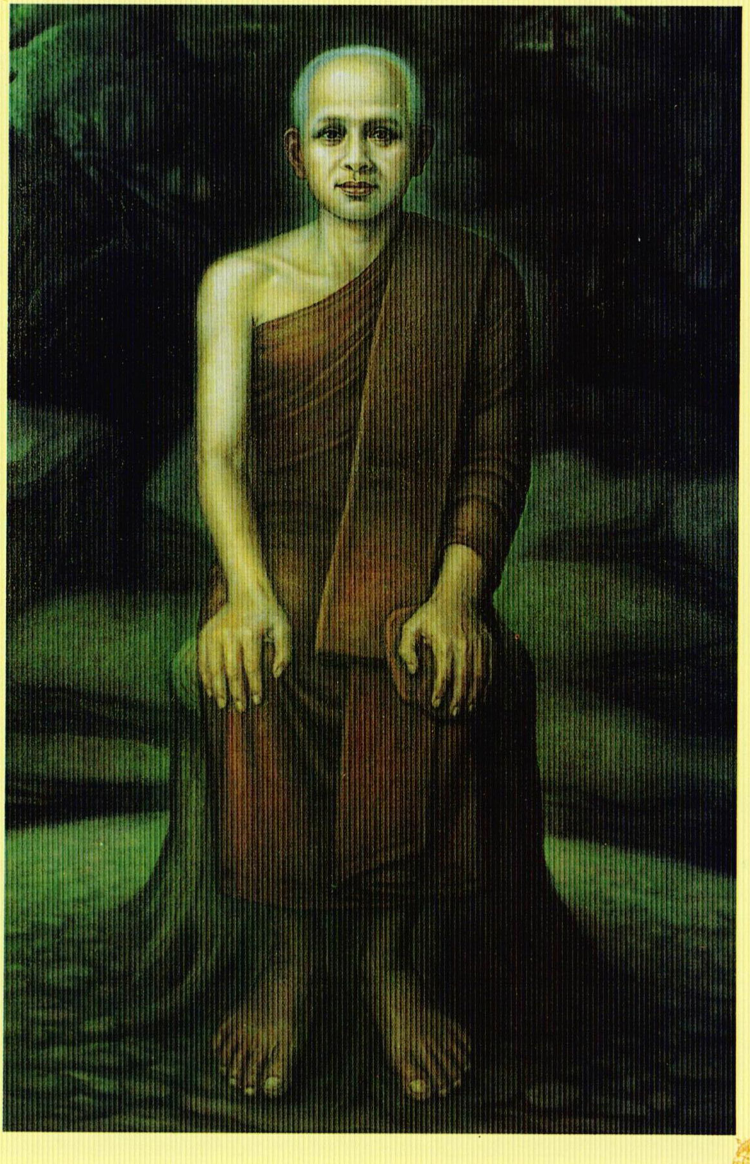
ตำหนักหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร
๒๘/๒๙-๓๐ ถนนรามราช อำเภอพล
จังหวัดขอนแก่น ๔๐๑๒๐
โทร. (๐๖๖) ๐๔๓-๔๑๔๖๑๔, ๔๑๕๗๒๗
โทรสาร (๐๖๖) ๐๔๓-๔๑๘๕๘๑

ประวัติคุณแม่มณีจันทร์
(เกี่ยวเนื่องกับหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร)

รวบรวมและเรียบเรียงโดย ศิษยานุศิษย์
พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๘ เมษายน ๒๕๔๔
ISBN ๙๗๔-๘๘๓๑๘-๘-๔

จัดพิมพ์โดยคณะศิษยานุศิษย์

พิมพ์ที่
หจก. วิริยะพัฒนาโรงพิมพ์
๕๘/๒๙ ถ.รามอินทรา กม.๑๑ แขวง/เขต คันนายาว กทม. ๑๐๒๓๐
โทร. ๕๑๗-๗๔๔๕, ๙๑๘-๐๑๙๒-๓ แฟ็กซ์ ๙๑๘-๑๒๑๘

หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร

ภาพปรากฏการณ์ครั้งที่คณะคุณแม่มณีจันทร์เดินทางไปช่วยเหลือ ประเทศอินเดีย ตามคำบัญชาของหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร

ภาพปรากฏการณ์ที่สถานีรถไฟในประเทศอินเดีย
ณ วันที่ ๙ ม.ค. ๒๕๔๔

ภาพปรากฏการณ์ที่วัดไทยกุสินารา ประเทศอินเดีย
ณ วันที่ ๑๑ ม.ค. ๒๕๔๔

คุณแม่มณีจันทร์ เลิศหิรัญปัญญา
ขณะเดินธุดงค์ในป่า ได้ปรากฏดวงธรรมบนศีรษะดังในภาพ

ขณะที่ไปตามหาหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดรในป่า
ได้ถ่ายสภาพป่าเอาไว้ ปรากฏว่าในภาพมีดวงแก้วปรากฏขึ้น

ได้ไปกราบพระพุทธองค์ที่ใต้ต้นศรีมหาโพธิ์ที่พระองค์ตรัสรู้และได้นั่งปฏิบัติ
นิมิตเห็นเพชรนิลจินดาอยู่ใต้อาสนะของพระพุทธองค์ ดังในรูปภาพ

คำปรารภ

หนังสือชีวประวัติและประวัตินิมิตของ คุณแม่มณีจันทร์ เลิศหิรัญปัญญา ฉบับนี้ได้เขียนขึ้นจากคำบอกเล่าของ คุณแม่มณีจันทร์เอง และได้รับอนุญาตจากท่านให้จัดพิมพ์ขึ้น เนื่องในโอกาสที่ท่านมีอายุครบ ๔๕ ปี วันที่ ๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

ผู้ที่เคารพนับถือทุกสารทิศได้สอบถาม ต้องการครอบครองหนังสือรวบรวมชีวประวัติ และประวัตินิมิตที่เป็นจริงของคุณแม่มณีจันทร์ เลิศหิรัญปัญญา คณะศิษย์ฯ จึงได้พิจารณาขออนุญาตคุณแม่มณีจันทร์ รวบรวมประวัติช่วงฆราวาส ประวัตินิมิต และธุดงควัตรบางส่วน และวิถีชีวิตของคุณแม่มณีจันทร์กับการสร้างกุศลการทาน และเผยแผ่พุทธศาสนา เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ความสำเร็จของหนังสือฉบับนี้ เกิดขึ้นได้ด้วยความร่วมมือจากศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย ด้วยดวงจิตอธิษฐานและเจตนาอันบริสุทธิ์ เพื่อแสดงถึงมุทิตาจิตอันเปี่ยมล้นที่มีแด่คุณแม่มณีจันทร์เลิศหิรัญปัญญา และขอให้ดอกผลจากหนังสือฉบับนี้จงเป็นปัจจัยส่วนหนึ่ง ให้ท่านสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสำเร็จสัมฤทธิ์ผลดังเจตนารมณ์ของท่านเพื่อเป็นสาธารณประโยชน์ต่อบ้านเมือง และถ้าผู้ใดมีจิตศรัทธาจะร่วมสมทบทุนในการสร้างสถานปฏิบัติธรรมแห่งนี้ ก็ขอเชิญได้ที่ตำหนักหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร ตามกำลังศรัทธา และขอให้กุศลผลบุญที่ทุกท่านได้ร่วมสร้างถาวรวัตถุนี้ จงเป็นปัจจัยนำท่านเข้าสู่มรรคผลพระนิพพานในชาติปัจจุบันด้วยเทอญ

ในโอกาสนี้ ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ลาวัณย์ อุปอินทร์ ที่ได้กรุณาอนุญาตให้นำภาพ หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร พิมพ์เป็นปกหน้าของหนังสือฉบับนี้

ท้ายนี้ ขออำนาจและอานุภาพแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย และเมตตาบารมีของหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร ได้โปรดอภิบาล คุณแม่มณีจันทร์ เลิศหิรัญปัญญา ให้มีอายุยิ่งยืนนาน เกษมสำราญ ประทานแสงธรรม แสงทอง แก่มวลศิษย์ทั้งหลายตลอดกาล

คณะผู้จัดพิมพ์

๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๔

สารบัญ

หน้า

ประวัติของคุณแม่มณีจันทร์ เลิศหิรัญปัญญา

เดิมชื่อ จันทร์ นามสกุล เล่ เกิดวันอาทิตย์ที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๔๙๙ ปีวอก ณ บ้านหนองแสง ตำบลในเมือง จังหวัดนครพนม บิดาชื่อ นายมิล เล่ (ถึงแก่กรรม) มารดาชื่อ นางซาง เล่ (ถึงแก่กรรม) อาชีพทำประมง มีพี่น้องทั้งหมด ๑๑ คน

๑) นางยุง สมภาร (ถึงแก่กรรม)

๒) นางวัลยา สมภาร

๓) นางฟุ้ง เครือเขื่อนเพชร

๔) นายสมจิต อริยพร

๕) นายทวี เล่ (ถึงแก่กรรม)

๖) คุณแม่มณีจันทร์ เลิศหิรัญปัญญา

๗) ด.ญ.พร เล่ (ถึงแก่กรรม)

๘) นายประเสริฐ ภัทรมานน

๙) นายบุญมี สมภาร

๑๐) นายประพงค์ สมภาร

๑๑) นางสาวสุดารัตน์ พรมศรีเจริญ

ข้าพเจ้าแต่งงานเมื่ออายุ ๒๖ ปี สามีชื่อ นายบุญทัน เลิศหิรัญปัญญา มีบุตร ๒ คน ชื่อนายพลศักดิ์ ปัจจุบันอายุ ๑๘ ปี และ น.ส.จตุพร อายุ ๑๕ ปี ข้าพเจ้าจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

ไม่นึกว่า ชีวิตของข้าพเจ้าจะได้มาเป็นแบบนี้ ต้องมารับใช้ปู่เพื่อเผยแผ่ธรรม ก่อนนั้นชีวิตของข้าพเจ้าแต่งงานมาก็เรียบง่ายไม่

ยุ่งยากอะไร ข้าพเจ้านับถือศาสนาคริสต์มาโดยกำเนิด พ่อแม่พี่น้องของข้าพเจ้านับถือศาสนาคริสต์กันหมด สามีของข้าพเจ้านับถือศาสนาพุทธ ข้าพเจ้าว่า ศาสนาไหนก็สอนให้คนเป็นคนดีทั้งนั้น ข้าพเจ้ามีความศรัทธามากทั้งศาสนาพุทธ และคริสต์ นับตั้งแต่แต่งงานมาสองผัวเมียทนลำบากทุกอย่าง

ข้าพเจ้าแรก ๆ ก็เช่าบ้านเขาอยู่ สามีทำงานซ่อมรถ เหล้าไม่ดื่ม บุหรี่ไม่สูบ การพนันไม่เล่น จะซื้อหวยบ้างก็ทีละ ๑๐๐-๒๐๐ บาท เท่านั้น ไม่ได้เล่นมากมายอะไร ทุกวันข้าพเจ้าจะขอพรจากพระ ขอให้ชีวิตครอบครัวดีขึ้น ขอให้ข้าพเจ้ารวยในชาตินี้ และมีดวงตาเห็นธรรมในชาตินี้ ข้าพเจ้าจะขออย่างนี้เป็นประจำทุกวัน อยู่มาวันหนึ่งเจ้าของบ้านเขามาบอกไม่ให้เช่าบ้านต่อ สามีข้าพเจ้าก็ไปหาบ้านเช่าจนทั่วแต่ก็ไม่มี ข้าพเจ้าไม่รู้จะไปเช่าอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้าจำได้ว่า คืนนั้นพอสามีได้เข้านอนแล้ว ข้าพเจ้าได้ร้องไห้ต่อหน้าหิ้งพระและบอกกับคุณพระว่า หลวงปู่ทั้งหลายลูกไม่มีที่อยู่แล้ว ช่วยลูกด้วย ข้าพเจ้านั่งขอจนดึก พอรุ่งเช้า ข้าพเจ้าได้เดินไปคุยกับคนข้างบ้านว่า ข้าพเจ้าคงไม่ได้อยู่ที่นี่แล้วน่ะ เพราะเจ้าของบ้านเขาไม่ให้ต่อสัญญาอีกแล้ว ยายคนหนึ่งบอกข้าพเจ้าว่า ลองไปพูดกับเจ้าของที่สิ ท่าน อยู่กรมทาง ไปขอท่านอีกครั้ง ข้าพเจ้าก็สอบถามที่อยู่เสร็จเรียบร้อยจึงได้กลับมาพูดให้สามีฟัง คืนนั้นก็เลยซื้อผลไม้ไปหาเจ้าของที่ ก่อนไปข้าพเจ้ายกมือไหว้พระขอพรจากท่านว่า ขอให้ลูกไปพูดเจรจากับเจ้าของที่สำเร็จด้วยเถอะ เมื่อข้าพเจ้าและสามีไปถึงได้พูดเจรจากับเจ้าของที่ เจ้าของที่ตอบตกลงทันที ให้ข้าพเจ้าไปสร้างบ้านอยู่ได้เลย ค่าเช่าไม่เอาหรอก เพราะเห็นข้าพเจ้าเป็นคนดี ข้าพเจ้าก็ขอบคุณเจ้าของที่

และก็ลากลับบ้าน ข้าพเจ้าพูดกับสามีว่า เห็นหรือเปล่าคุณพระท่านช่วยเราแล้ว และคืนนั้นข้าพเจ้าก็นิมิตมีเสียงมาบอกว่า ลูกทำบ้านอยู่เถอะ แล้วลูกจะรวย ตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่มีเงิน ข้าพเจ้ากับสามีก็ปรึกษากันว่า มีเงินเท่าไรก็ทำพออยู่ไปก่อน ก็ได้ที่อยู่ เป็นเพิงมีห้องนอนหนึ่งห้อง นั้นล่ะนับว่าดี

ตั้งแต่นั้นมา ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติคุณพระไม่เคยขาดเลย ข้าพเจ้าสวดมนต์ไม่เป็นก็อธิษฐานเอา คำไหนดีก็จะพูดไป นับจากนั้นมาสามีก็มีงานทำมากขึ้น ข้าพเจ้าก็เอาของมาขายพอมีเงินขึ้นมาบ้าง แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เคยละเลยคุณพระ คงปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ น้ำบนหิ้งพระไม่เคยขาด ทุกคนมาเห็นบ้านของข้าพเจ้า เขาก็ดูถูก แต่ข้าพเจ้าไม่เคยโกรธเลย ข้าพเจ้ากลับยิ่งมีมานะขึ้นมาอีก พยายามเก็บเงินเพื่อซื้อที่ให้จงได้ ขณะเมื่ออายุย่างเข้า ๓๘ ปี ข้าพเจ้าได้นิมิตอีกครั้ง มีเสียงมาบอกว่า “จะให้ที่ลูกน่ะ” ข้าพเจ้ามาคิดดู จะเอาเงินที่ไหนไปซื้อ พอถึงเวลาอยู่ดี ๆ ก็มีคนมาบอกขายที่ให้ข้าพเจ้าอยู่ถนนมิตรภาพ ข้าพเจ้าก็ไปดูที่ พอเห็นข้าพเจ้าก็ตกลงทันทีทั้ง ๆ ที่ยังไม่มีเงินเลย จากที่ข้าพเจ้าไม่เคยเป็นหนี้ก็เป็นหนี้ ข้าพเจ้าไปกู้เงินที่ธนาคารกรุงเทพจำกัด ก็เหมือนกับคุณพระช่วย ข้าพเจ้าไปเจรจากู้เงิน เขาก็อนุมัติให้ทันที หลังจากซื้อที่แล้วก็เกิดความกลุ้มใจมากกลัวไม่มีเงินมาใช้หนี้

ข้าพเจ้าปฏิบัติไหว้พระมากขึ้น ทำบุญมากขึ้น เพื่อหวังสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาช่วย และไม่นานก็มีเสียงมาบอกอีกว่า “ถึงเวลาลูกต้องช่วยคนน่ะ” ข้าพเจ้าได้ตอบไปว่า “ถ้าอยากให้ลูกช่วยคนต้องให้ลูกหมดหนี้ก่อน ตอนนี้ลูกมีหนี้ ลูกยังช่วยตัวเองไม่ได้แล้วลูกจะไป

ช่วยใครได้” หลังจากนั้น ขณะนอนหลับมักจะมีคนมาบอกให้โชคลาภข้าพเจ้าบ่อย ๆ ทำให้ข้าพเจ้าสามารถเก็บเงินมาใช้หนี้หมดได้ประมาณครึ่งหนึ่ง ไม่นานก็มีเสียงลึกลับมาบอกข้าพเจ้าอีกว่า **“ให้ช่วยคนได้แล้ว”** จะมีนิมิตเข้ามาบ่อยมากในช่วงนั้น และก็เป็นจริงหมด บอกให้ข้าพเจ้าไปนั่งกรรมฐาน ข้าพเจ้าก็ได้ไป และไม่นานข้าพเจ้าก็ได้มารับใช้ปู่ช่วยคนจริง ๆ

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

ครอบครัวคุณแม่มณีจันทร์ เลิศหิรัญปัญญา

ประวัตินิมิต
ได้กราบพระพุทธองค์

ครั้งแรกก็ไม่รู้ว่า ได้ไปกราบพระพุทธองค์หรอกน่ะ เพราะตอนนั้นยังไม่ได้ปฏิบัติธรรมเท่าที่ควร แต่ถามตัวเองเสมอว่า เราอยากนั่งกรรมฐานปฏิบัติธรรม เห็นรูปเหมือนของพระพุทธองค์แล้วก็เกิดความศรัทธามาก อยากสวดมนต์เป็น อยากปฏิบัติธรรม แต่ไม่รู้จะไปเรียนที่ไหน ปฏิบัติที่ไหน ก็ได้แต่ตั้งจิตอธิษฐานตลอดมา เพราะตัวข้าพเจ้านับถือศาสนาคริสต์ คุณพ่อคุณแม่ และพี่น้องทุกคนนับถือศาสนาคริสต์หมด แต่ตัวข้าพเจ้าเองแล้วมีความศรัทธาในพระพุทธองค์มาก ก็มาปฏิบัติธรรม นั่งกรรมฐาน และสวดมนต์ โดยสอบถามกับคนที่นับถือศาสนาพุทธว่า ปฏิบัติอย่างไร เขาก็สอนข้าพเจ้าว่า ให้ท่อง พุทโธ พุทโธ ข้าพเจ้าก็มานั่งหลับตาท่อง "พุทโธ พุทโธ" ข้าพเจ้าทำไปเรื่อย ๆ... และแล้ววันหนึ่ง ก็คือวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๓๗ ข้าพเจ้าก็ได้นิมิตเห็นเทวดา ต้นนารีผล ดอกไม้ที่สวยงาม เทวดาท่านกำลังจัดดอกไม้ ดอกไม้นั้นสวยงามมาก และมีกลิ่นหอมมาก ไม่เหมือนกับดอกไม้ที่เมืองมนุษย์เลย กลิ่นหอมชื่นใจ ข้าพเจ้าได้คุยกับเทวดา และถามเทวดาว่า **"จัดดอกไม้ไว้ต้อนรับใครหรือ"** เทวดาท่านตอบข้าพเจ้าว่า **"พระผู้เป็นใหญ่จะเสด็จมา"** เมื่อเทวดาท่านตอบ ข้าพเจ้าได้เงยหน้าขึ้นมองดู ปรากฏว่า พระพุทธองค์ได้เสด็จมา แสงสว่างมาก เป็นสีเหลืองอร่าม จีวรของพระพุทธองค์นั้นเป็นทองคำ สวยงามมาก รัศมีของพระองค์ท่านเป็นประกาย ยากที่

จะบรรยายได้ ข้าพเจ้าได้เกิดความปลื้มปีติเป็นอย่างมาก จึงเกิดแรงศรัทธาเป็นอย่างยิ่ง และตั้งใจแน่วแน่ที่จะปฏิบัติธรรม เพื่อเผยแผ่พุทธศาสนาอย่างจริงจังและไม่ย่อท้อ ตอนที่ข้าพเจ้าได้กราบพระพุทธองค์นั้น อายุของข้าพเจ้า ๓๖ ปี ย่าง ๓๗ ปี

ได้พบพระอาจารย์

คุณแม่มณีจันทร์ได้ไปกราบหลวงพ่อจรัญ ซึ่งเป็นครูบาอาจารย์

หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ตั้งใจที่จะปฏิบัติธรรม อยากมีครูบาอาจารย์คอยชี้แนวทางให้ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติธรรม เมื่อข้าพเจ้าตั้งใจที่จะเดินตามรอยของพระพุทธองค์ท่าน คืนหนึ่งข้าพเจ้าได้นิมิตเห็นเทวดามาบอกให้ข้าพเจ้าไปปฏิบัติธรรมที่ไหน กับใคร ข้าพเจ้าก็ไปตามที่เทวดาเข้านิมิต ข้าพเจ้าก็ได้พบพระกรรมฐานจริงครั้งแรกในชีวิตของข้าพเจ้าเลยก็ว่าได้ และเป็นพระอาจารย์องค์แรกของข้าพเจ้านั่นก็คือ **พระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)** อยู่ที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

นี่คือ พระอาจารย์องค์แรกที่ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติธรรมด้วย ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันหลายครั้ง กลับมาบ้าน ข้าพเจ้าก็ใช้ความเพียรปฏิบัติยิ่งขึ้น ตั้งใจแล้วว่า จะเดินตามรอยครูบาอาจารย์สอนให้ได้ ข้าพเจ้าปฏิบัติได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ถูกบ้าง ผิดบ้าง แต่ก็ทำจนพ่อแม่พี่น้องต่อว่า ว่าข้าพเจ้าเป็นบ้าแล้ว มีแม่พระอยู่ทำไมทำอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็บอกพ่อแม่พี่น้องของข้าพเจ้าว่า ปฏิบัติธรรมมีความสุขมากนะ ลองหน่อยไหม พี่น้องของข้าพเจ้าตอนนั้นได้ตอบข้าพเจ้าว่า "กูไม่บ้ากับมึงหรอก" ข้าพเจ้าก็ไม่โกรธนะ และได้ปฏิบัติธรรมต่อไป ใครจะว่าอย่างไรก็ไม่สนใจล่ะ สวดมนต์ทำวัตรแต่ละครั้งข้าพเจ้าสวดเสียงดังมาก สามบ้านก็ได้ยิน อ่านผิดอ่านถูกก็สวดไปเรื่อย ๆ เพราะเรียนหนังสือมาน้อยจบแค่ ป.๔ เท่านั้นเอง ข้าพเจ้าปฏิบัติมาจนวันหนึ่ง นั่งกรรมฐานอยู่จำได้ตอนนั้นตี ๔-๕ หูได้ยินเสียงมากระซิบบอกว่า **"ถึงเวลาแล้วนะที่ต้องเผยแผ่ธรรมและช่วยมนุษย์ให้เห็นธรรม"**

❊❊❊❊❊❊

หลังจากปฏิบัติธรรม

เมื่อได้พบพระอาจารย์ดังตั้งใจแล้ว ก็ปฏิบัติธรรมได้ระยะหนึ่ง ก็มีเสียงมากระซิบที่หูว่า "ถึงเวลาแล้ว ถึงเวลาแล้ว" ได้ยินเสียง และมีนิมิตแปลก ๆ เข้ามาอยู่เรื่อย ๆ คำว่า ถึงเวลาแล้วนะ หมายความว่าอย่างไร ทำไมไม่บอกให้ชัดเจน และนิมิตเห็นแต่ถ้ำเห็นภูเขาป่ารกอยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าก็คิดว่า เราปฏิบัติมากแล้วนึกไปเองหรือเปล่า จิตเราคงหลอกตัวเราแล้วสินะ แต่ทำไมล่ะถึงนิมิตเห็นทุกวัน จะว่าเราคิดมาก ก็ไม่ใช่ ก็ได้แต่ตั้งข้อสงสัย เล่าให้ใครฟังเขาก็บอกข้าพเจ้าคิดมาก เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว จึงตั้งจิตอธิษฐานถามว่า เสียงที่มาบอกว่า "ถึงเวลาแล้ว" หมายถึงอะไร จะให้ข้าพเจ้าทำ

อะไร แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้รับความกระจ่าง จึงไม่ค่อยสนใจ คิดว่าคงเป็นความฝัน พอระยะเวลาหนึ่งผ่านไป ก็มีนิมิตเห็นเหมือนเดิมอีกแล้ว เมื่อบ่อยครั้งเข้าข้าพเจ้าก็ตั้งจิตอธิษฐานใหม่ว่า ถ้าถ้ำมีจริงก็ดลจิตดลใจให้ข้าพเจ้าได้ยิน ชื่อถ้ำสักถ้ำเถอะ ข้าพเจ้าจะตามหาถ้านิมิตข้าพเจ้าเป็นจริง ข้าพเจ้าต้องเจอถ้ำนั้น และเสียงที่บอกข้าพเจ้าเป็นเสียงใคร ให้ได้เห็นในนิมิตก็ได้ แล้วจะทำตามที่บอกข้าพเจ้าต้องเห็นถ้ำเสียก่อนถึงจะเชื่อ

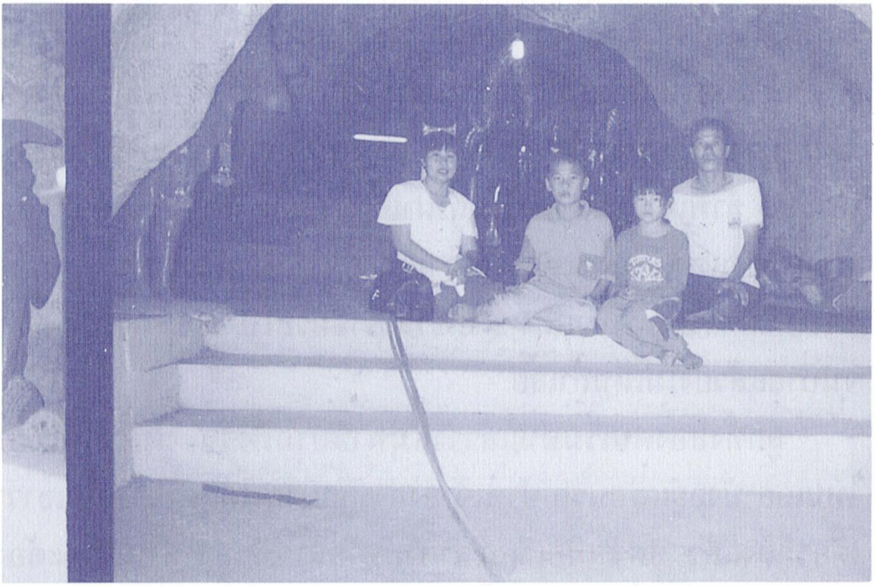
หลังจากอธิษฐานแล้วไม่นาน ก็มีคนมาเล่าเรื่อง ถ้ำวัวแดงและเรื่องหลวงปู่เทพโลกอุดรให้ข้าพเจ้าฟัง ข้าพเจ้าก็นำมาทบทวนดูว่า ที่เขาเล่านั้น จริงหรือเปล่า เพราะคนเล่าก็ยังไม่เคยไป ได้ยินเขาเล่ามาเหมือนกัน ข้าพเจ้าก็มาจุดธูปกลางแจ้ง ๑๖ ดอก อธิษฐานจิตอีกครั้ง เพราะข้าพเจ้าเคยได้ยินว่า ถ้าอยากพบเทวดาหรือบอกกล่าวฟ้าดินให้รับรู้ ต้องจุดธูป ๑๖ ดอก กลางแจ้ง เพราะเรื่องเป็นอย่างนี้แล้วก็ไม่รู้จะไปถามใคร ข้าพเจ้าก็คอยเวลา ๓ ทุ่ม จึงได้ไปจุดธูปรอให้ข้างบ้านหลับหมดก่อน เพราะข้าพเจ้ากลัวเขาว่าบ้าขอหวย พอถึงเวลา ๓ ทุ่ม ข้าพเจ้าก็จัดการจุดธูปกลางแจ้ง นั่งภาวนาอยู่คนเดียว นึกว่าไม่มีคนเห็นแล้วเชียวนะ แต่ก็มีคนเห็นจนได้ เขาตะโกนถามข้าพเจ้าว่า “ยายจันทร์จุดธูปขอโชคลาภเทวดาหรือ” ข้าพเจ้าไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร ก็ตะโกนตอบกลับไปว่า “ใช่จ้ะ คืนนี้จุดธูปขอโชคลาภ” เขาก็พูดมาอีกว่า “ได้เลขอะไรบอกด้วยนะ” ข้าพเจ้าก็บอกว่า “อ้อ! ได้เลขอะไรแล้วจะบอก” ข้าพเจ้าก็คิด คงยุ่งล่ะสิ เกิดไม่นิมิตเห็นตัวเลขบอกเขา เราจะไม่หน้าแตกหรือ เมื่อคิดแล้ว ก็อธิษฐานขอเทวดาเสียเลย ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว เทวดาขอโชค

ลาภหน่อยก็ดี เมื่ออธิษฐานจิตเรียบร้อยแล้วก็กลับเข้าบ้าน มานั่งสวดมนต์ปฏิบัติธรรมเตรียมใจอย่างดีว่า คืนนี้ล่ะ จะต้องนิมิตเห็นถ้ำให้ชัดเจน แล้วข้าพเจ้าจะไปตามหาถ้ำที่นิมิตเห็น ข้าพเจ้าต้องเห็นด้วยตาตัวเองให้ได้ว่าเป็นจริงหรือนิมิตหลอก ต้องพิสูจน์ให้เห็นจะได้แน่ใจ ปรากฏว่า คืนนั้น นิมิตเห็นทางเดินขึ้นเขา เห็นถ้ำสูงมากเห็นอย่างชัดเจนเลย และนิมิตเห็นเทวดาขี่ก้อนเมฆนำเงินมาให้ ๑๐ บาท ปรากฏว่า งวดนั้นเลขออก ๐๑ จริงๆ ข้าพเจ้าก็เลยมั่นใจขึ้นมาทันทีว่า เทวดาท่านรับรู้แน่นอน ถ้ำที่ข้าพเจ้านิมิตเห็นต้องมีจริงๆ

ทางขึ้นถ้ำวัวแดง จ.ชัยภูมิ

ตามหาถ้ำวัวแดง

ภาพถ่ายครอบครัวที่ถ้ำวัวแดง จ.ชัยภูมิ

เป็นอันว่า เมื่อนิมิตเห็นถ้ำแล้ว ก็เที่ยวถามหาว่า ถ้ำนี้อยู่ที่ไหน แต่ก็ไม่ค่อยมีใครรู้เรื่องเท่าไร มีแต่คนบอกว่า อยู่ชัยภูมิ บ้านหนองบัวแดง ข้าพเจ้าได้ข้อมูลเท่านี้ ก็เอา คิดว่าไปถามเอาข้างหน้าได้ ข้าพเจ้าก็ขอร้องสามีให้ปิดร้านในวันอาทิตย์ และช่วยพาไปหาถ้ำนั้น เพราะอยากรู้จริง ๆว่า ถ้ำนี้มีจริง ปู่เทพฯ มีจริงหรือเปล่า ช่วยขับรถพาไปหน่อย เมื่อสามีข้าพเจ้าทนรบเร้าไม่ได้ ก็ตกลงพาข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าดีใจมากที่จะได้พิสูจน์แล้ว ข้าพเจ้าคอยให้ถึงวันอาทิตย์เร็ว ๆ และแล้ววันที่ข้าพเจ้ารอคอยก็มาถึง วันอาทิตย์เวลาตี ๕ ข้าพเจ้าก็

ปลุกสามี และลูกๆ ๒ คนให้ตื่น เพื่อจะได้เดินทาง ลูกของข้าพเจ้าตอนนั้น ยังเล็กอยู่ ลูกชายเรียนอยู่ ป.๓ ลูกสาวเรียนอยู่ ป.๑ เมื่อเตรียมตัวเสร็จแล้ว ๔ คน พ่อแม่ลูก ก็เดินทางมุ่งหน้าไปชัยภูมิ ตามที่ได้ยิน เมื่อไปถึงชัยภูมิก็จอดถามคนตามทางว่า ถ้ำวัวแดง อยู่ตรงไหน บางคนก็บอกว่าไม่เคยได้ยิน บางคนก็บอกถ้ำผาเกิ้งหรือเปล่าเอาล่ะสิ ข้าพเจ้าก็ไม่เคยได้ยินถ้ำผาเกิ้งมาก่อน คิดว่าคนแถวนี้ เขาเรียกถ้ำวัวแดงเป็นถ้ำผาเกิ้ง จึงถามว่า ถ้ำผาเกิ้งไปทางไหน เขาบอกทางให้ไปทางหนองบัวแดง สามีข้าพเจ้าขับรถไป ถามทางไปเรื่อยๆ จนบ่ายแล้วยังไม่เห็นถ้ำเลย

ลูกทั้งสองคนเริ่มบ่นแล้วว่าแม่พาขับรถทั้งวัน ไม่ได้ไปเที่ยวไหนเลย นั่งอยู่แต่บนรถ ข้าพเจ้าสงสารลูกมาก ได้แต่ปลอบใจเขาว่าเดี๋ยวก็ถึงแล้ว คิดว่าเมื่อเสียเวลาตามหาขนาดนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะต้องเดินหน้าต่อไป เมื่อคิดอย่างนี้แล้วก็ให้สามีขับรถต่อไป และแล้วก็มาถึงถ้ำผาเกิ้ง สามีก็แวะเข้าไปดู และบอกว่า น่าจะเป็นถ้ำนี้ล่ะ เพราะขับรถมาตั้งนานไม่เห็นมีถ้ำอื่นแถวนี้เลย มีแต่ถ้ำนี้ ข้าพเจ้าได้ลงรถมาดู บอกสามีว่า ไม่ใช่ถ้ำนี้หรอก เพราะในนิมิตนั้น เห็นถ้ำอยู่สูงกว่านี้และต้องเดินขึ้นไป ไม่ใช่ถ้ำวัวแดงแน่นอน สามีของข้าพเจ้าก็ไปถามชาวบ้านแถวนั้นว่า นี่ใช่ถ้ำวัวแดงหรือเปล่า ชาวบ้านบอกว่า ไม่ใช่ นี้คือถ้ำผาเกิ้ง ถ้ำวัวแดงต้องไป อ.หนองบัวแดง อีกไกลจากนี่ เมื่อได้ยินอย่างนั้น ลูกๆก็ร้องอีกว่า ไปอีกแล้วหรือ ข้าพเจ้าก็ได้แต่ปลอบลูกอีกจะถึงแล้วล่ะ

เราเดินทางกันต่อไปจนถึงหนองบัวแดง ประมาณบ่าย ๒ โมง เกือบบ่าย ๓ โมงแล้ว ยังไม่เห็นถ้ำวัวแดงเลย จึงจอดรถ แล้วถาม

ร้านราชาเฟอร์นิเจอร์ที่หนองบัวแดง ซึ่งเป็นญาติข้าพเจ้าว่า รู้จักถ้ำวัวแดงหรือเปล่า ปรากฏว่า เจ้าของร้านก็ไม่รู้เหมือนกัน ได้แต่บอกว่าเคยได้ยินเหมือนกัน แต่ไม่รู้ว่าไปทางไหน เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงตั้งจิตอธิษฐานว่า ถ้าปู่มีจริง เทวดามีจริง ก็ช่วยหน่อยเถอะนะ ลูกหลานได้ดั้นด้นมาถึงขนาดนี้แล้ว อย่าให้เสียเวลาเปล่าเลย มันจะมืดค่ำแล้ว ช่วยดลจิตให้มีคนมาบอกทางให้ด้วย เมื่ออธิษฐานเสร็จ ก็คุยกับเจ้าของร้านว่า ถ้าถามคนแถวนี้ จะไม่มีคนรู้บ้างเชียวหรือ กำลังคุยกันอยู่ก็มีตาคนหนึ่งมาบอกว่า แม่หนูจะไปถ้ำวัวแดงหรือ ตารู้ทาง ข้าพเจ้าได้ยินแล้วดีใจมาก รีบถามทางทันที ตาคนนั้นบอกว่า ทางลำบากมากนะ รถเก๋งไปไม่ได้ต้องเดินทางด้วยทางเกวียนเท่านั้น

เมื่อข้าพเจ้าได้ยินอย่างนั้น จึงบอกว่า ทางเกวียนก็จะไป จะฝากลูกกับรถไว้ที่ร้านราชาเฟอร์นิเจอร์นี้ล่ะ แล้วจะเช่าเกวียนไปกับสามี ข้าพเจ้าถามเขาว่า จะเช่าเกวียนได้ที่ไหน ขณะกำลังปรึกษากันอยู่นั้น ได้มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินมาบอกว่า นี่หนู ถ้าจะไปถ้ำวัวแดงนะ ไปทางนี้สิ รถเก๋งก็ไปได้ ไม่ต้องไปทางที่ตาบอกหรอก ไปตามทางที่ฉันบอก เอารถเก๋งไปได้เลยแน่นอน เมื่อตกลงกันเรียบร้อยแล้ว คนที่อยู่หนองบัวแดงก็ขอตามไปดูถ้ำด้วยทุกคน ขึ้นรถเดินทางกันต่อไป รถก็ขับไปเรื่อย ๆ เป็นถนนลูกรังมีอยู่สายเดียว สองข้างทางก็มีแต่ป่า ยิ่งเข้าป่าไปถนนก็ยิ่งแคบลง ไม่มีบ้านคน จนสุดทางแล้ว ถนนก็ไม่มีให้รถวิ่งแล้วก็พากันจอดรถดู ข้างหน้ามีแต่ภูเขาสูงชัน มองไม่เห็นถ้ำเลย ลูกทั้ง ๒ ของข้าพเจ้าเริ่มร้องไห้อีกแล้ว หาว่าแม่พาเขามาหลงป่า ไม่เห็นมีวัดเลยตามที่แม่บอก สามีก็บอกว่า "เราคงหลงทางแล้วล่ะ

แต่ถ้าว่าผิดก็ไม่เห็นมีเส้นทางอื่นอีกแล้ว ขับรถมาก็มีถนนเส้นเดียว" ข้าพเจ้ามองดูแล้วก็ไม่แน่ใจ คิดว่าเสียเวลาเปล่าเสียแล้ว ลูก ๒ คน ก็ชวนให้แม่กลับบ้านจะค่ำอยู่แล้ว ข้าพเจ้าสงสารลูกก็บอกกับสามีว่า กลับเถอะ อยู่กลางป่าอย่างนี้อันตราย คงไม่เห็นถ้ำแล้วล่ะ แต่ดูอีกที มันก็เหมือนที่ฉันนิมิตเห็นนะ สามีถามข้าพเจ้าว่า แน่ใจหรือเปล่า ข้าพเจ้าตอบว่า แน่ใจ เพราะในนิมิตเห็นป่าร่มเย็นอย่างนี้จริง ๆ ขณะกำลังคุยกันอยู่นั้น ปรากฏว่า ได้ยินเสียงพระรูปหนึ่งถามว่า **"โยมจะขึ้นถ้ำวัวแดงใช่ไหม"** ข้าพเจ้าและสามีได้ยินก็มองตามเสียงว่ามาจากไหน ก็เห็นพระรูปหนึ่งเดินลงมาจากเขา และถามย้ำอีกว่า **"โยมจะขึ้นถ้ำใช่ไหม"** ข้าพเจ้าตอบว่า "เจ้าค่ะ พวกหนูจะมาถ้ำวัวแดง แต่ไม่รู้อยู่ตรงไหน" พระท่านได้บอกว่าโยมมาถูกทางแล้ว ให้เดินตามธงนี้ขึ้นไป แล้วโยมจะเห็นถ้ำเอง ข้าพเจ้าดีใจมาก ได้หันมาบอกกับสามีและลูกว่า "เราไม่ได้หลงทาง เรามาถูกทางแล้ว" เมื่อพูดกับสามีและลูกเสร็จ ข้าพเจ้าก็หันกลับไป เพื่อจะขอบคุณพระรูปนั้น ปรากฏว่าท่านไม่รู้หายไปไหน ตอนนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่สนใจใครอีกแล้ว อยากจะเห็นถ้ำอย่างเดียว ลูก ๒ คนของข้าพเจ้าก็พลอยสนุกสนานไปด้วย เพราะสองข้างทางขึ้นถ้ำนั้น มีน้ำตก และป่าสวยมาก เด็ก ๆ เล่นน้ำและเดินขึ้นเขาอย่างสบายใจ เมื่อข้าพเจ้าเห็นลูกสนุกสนานกัน ข้าพเจ้าก็ดีใจ ปล่อยให้เดินไปเล่นไป ดูเขาไม่เหนื่อยเลย ที่แม่พานั่งรถมาทั้งวันตั้งแต่ตี ๕ จนถึง ๔ โมงเย็น ทุกคนมุ่งหน้าขึ้นเขา เพราะอยากเห็นถ้ำ ความที่ข้าพเจ้าไม่เคยเดินขึ้นเขาเลย ทำเอาเหนื่อยมาก จะเป็นลมให้ได้ แต่ยิ่งขึ้นสูงเท่าไหร่ก็ยิ่งเหมือนที่ข้าพเจ้านิมิตเห็น ลูกของข้าพเจ้าขึ้นไปก่อนแล้วตะโกนให้แม่ขึ้นมาเร็ว ๆ

ข้างบนนี้สวยมาก เย็นสบายด้วย แม่ขึ้นมาสิ ข้าพเจ้าจะเป็นลมอยู่แล้ว ในที่สุดก็ขึ้นถึงถ้ำปู่ และได้กราบรูปเหมือนปู่ เหมือนที่ข้าพเจ้านิมิตเห็นทุกอย่างเป็นอย่างที่นิมิตเห็นจริง ๆ เสียงที่บอกให้ข้าพเจ้าเผยแผ่ธรรมะ และช่วยเพื่อนมนุษย์ให้พ้นทุกข์ ทำให้ข้าพเจ้าประจักษ์ชัดยิ่งขึ้น ข้าพเจ้ายิ่งเกิดความศรัทธามากขึ้นไปอีก

ขณะที่ไปตามหาหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดรในป่าได้ถ่ายสภาพป่าเอาไว้
ปรากฏว่าในภาพมีดวงแก้วปรากฏขึ้น

คุณแม่มณีจันทร์ได้นิมิตเห็นหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดรเหมือนดังภาพนี้

พุทธธรรมเพื่อชีวิตและสังคมเมื่อเริ่มพบปู่

เมื่อเจอถ้ำปู่ ความศรัทธาก็มีมากขึ้น ข้าพเจ้าคิดว่า เราค้นพบทางพ้นทุกข์แล้ว อยากช่วยสังคม ข้าพเจ้าคิดว่า **การที่สังคมจะพัฒนาได้ดี บุคคลที่อยู่ในสังคมจะต้องพัฒนาตนเองให้ดีเสียก่อน การพัฒนาตนเองที่ถูกต้อง คือ พัฒนาบุคลิกภาพภายใน พัฒนาอุปนิสัยความคิด อารมณ์ นั่นคือพัฒนาจิตใจนั่นเอง** การพัฒนาจิตใจต้องใช้พุทธธรรม จะช่วยน้อมนำให้เป็นผู้มีการเสียสละ เพื่อส่วนรวม มีจิตใจสงบ มีความยุติธรรม และเป็นผู้ให้ พร้อมที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง และดำเนินชีวิตที่ดีงาม เป็นแบบอย่างของสังคม และน่านับถือ เมื่อข้าพเจ้าคิดอย่างนี้แล้ว ก็มาฝึกตัวเองและปฏิบัติธรรมหนักขึ้นไปอีก เมื่อปฏิบัติได้ระยะหนึ่ง เสียงลึกลับก็มาบอกอีกว่า **"ถึงเวลาแล้ว ช่วยคนได้แล้วนะ"** ข้าพเจ้าก็ตอบว่า "ทุกวันนี้ก็ช่วยอยู่แล้ว จะให้ข้าพเจ้าช่วยอะไรอีกหนอ" พอดีวันนั้นเป็นวันที่เท่าไร จำไม่ได้ จำได้แต่เวลาประมาณบ่าย ๓ โมงเย็น ข้าพเจ้าก็ไปตลาด เห็นคนไปจ่ายกับข้าว ข้าพเจ้าก็เข้าไปทักเขาดูดวงให้เขา ทักเขาว่าเป็นโรคอะไร ก็ถูกหมด เขาเลยตามมาดูที่บ้านข้าพเจ้า คุณตาคนหนึ่งเป็นโรคริดสีดวง ข้าพเจ้าก็ทักเขาถูก เขาถามข้าพเจ้าว่า หนูไปเรียนหมอดูมาหรือ ข้าพเจ้าก็ตอบว่า ไม่ได้ไปเรียน แต่ไม่รู้ว่าดูได้อย่างไร หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน งงตัวเองอยู่ ข้าพเจ้าจะทักใครก็เป็นจริงหมด ดังนั้น ข้าพเจ้าก็เลยลองดูให้คนแถว ๆ หลังบ้าน ดูกันเล่น ๆ แต่ปรากฏว่า พูดถูกต้องหมดทุกอย่าง ทุกคนก็งงบอกว่า แกไม่ได้ไปเรียนหมอดูแต่ทำไมถึงดูเป็น ต้องมี

เทพเทวดามาอยู่ด้วยแน่ๆเลย แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรกับคำพูดนั้น ก็ปฏิบัติธรรมไปเรื่อยๆ อยู่มาได้พักหนึ่ง หากจำไม่ผิด มีคนจากจังหวัดอุดรธานี ได้เหมารถสองแถวมา แล้วมาจอดอยู่หน้าบ้าน และลงมาถามข้าพเจ้าว่า แถวนี้มีหมอดูใบไม้และรักษาโรคได้ไหม พวกเขาจะมาหา และได้พาคนป่วยมาด้วย ข้าพเจ้าได้ฟังแล้วก็งงๆ ก็ตอบเขาไปว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นี่มาตั้งนานไม่เคยรู้เลยแถวนี้ไม่มีหรอกนะ สงสัยพวกคุณฟังผิดแล้วล่ะ ชาวบ้านที่มาจากอุดรฯ ก็ว่าไม่ผิดแน่นอน เพราะมีคนแก่ไปบอกว่า บ้านหมอดูนั้น หน้าบ้านมีศาลาริมทาง และบ้านชั้นเดียว หน้าบ้าน เขาซ่อมไดนาโม พวกเราถามทางมา ก็มีที่นี่ที่เดียว ข้าพเจ้าถามว่า คนแก่ที่ไปบอกนั้นเป็นใคร เขาบอกว่า เขาก็ไม่รู้เหมือนกัน คนแก่คนนั้นใส่ชุดขาว พวกเราถึงได้พากันมา ขณะกำลังคุยกันอยู่ จู่ๆข้าพเจ้าก็เด็ดใบไม้มา และก็เริ่มดูให้เขาและทำการเป่ารักษาโรคให้เขา โดยที่ข้าพเจ้าไม่รู้ตัวเลยว่าทำอะไรลงไป ก็รักษาให้เขาจนเรียบร้อยทุกคน และดูดวงให้เขาด้วย บางทีข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวบ้าง ไม่รู้สึกตัวบ้าง งงๆอยู่เหมือนกัน ฝืนตัวเองไม่ได้ ก็รักษาและดูดวงให้พวกเขาจนเสร็จเรียบร้อย พวกเขาก็ถามว่า แม่หมออยู่ที่นี่ ทำไมถึงบอกไม่รู้ ข้าพเจ้าก็ตอบเขาว่า ไม่รู้เหมือนกัน ทำได้อย่างไรก็ไม่รู้ พอพวกเขากลับไปแล้ว ข้าพเจ้าก็พูดกับสามีว่า เป็นไปได้อย่างไรกัน ก็ได้แต่สงสัยตลอดมา

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา ก็ไม่รู้คนมาจากไหน มาหาข้าพเจ้ามากขึ้นทุกวัน ข้าพเจ้าก็เกิดความกลัวขึ้นมาว่า ผีคงเข้าข้าพเจ้าหรือเปล่า หรือเป็นเทพองค์ไหน โดยส่วนตัวข้าพเจ้าแล้ว เป็นคนกลัวผีมาก หนักเข้าก็เลยไปหาพระ พระก็บอกข้าพเจ้าว่า “ไม่ใช่ผีหรอกโยม

บารมีโยมสูงมาก รับเสียเถอะ” ข้าพเจ้าก็ตอบพระไปว่า “จะให้หนูรับอะไร รับอย่างไร หนูทำไม่ถูก” พระท่านก็บอกว่า “ไม่ต้องทำอะไรมากหรอกโยม ให้คุณโยมแต่งขันธ์ ๕ มี ดอกไม้ ๕ คู่ เทียน ๕ คู่ ขึ้นหิ้งพระ” ข้าพเจ้าก็กลับมาทำตามที่พระท่านบอก ที่หิ้งพระของข้าพเจ้าก็มีหลวงปู่มั่น หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่แหวน และหลวงปู่ฝาง ๔ องค์ เท่านั้น

ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระท่านสอนทุกอย่าง พออยู่มาวันหนึ่ง ข้าพเจ้านึกขึ้นได้ว่า เคยจุดธูป ๑๖ ดอก กลางแจ้งบอกกล่าวเทวดา ข้าพเจ้าก็นิมิตเห็นเทวดา ถ้าเกิดเราจุดธูปอีกครั้งหนึ่ง ดูสิว่า เราอธิษฐานจิตถามว่า เทพองค์ไหนอยู่กับเรา เราจะนิมิตเห็นไหม ข้าพเจ้าก็เลยจัดการจุดธูปอธิษฐานจิตทันทีว่า ถ้าพระหรือเทพองค์ใดก็ตาม ที่มาอยู่กับลูก ขอให้ท่านเข้านิมิตลูกหน่อยเถอะ แล้วจะให้ลูกทำอะไร ก็ขอให้มาเข้านิมิตบอก แล้วลูกจะทำตาม พอข้าพเจ้าอธิษฐานจิตเสร็จแล้ว ก็เข้านอน ปรากฏว่า เวลาประมาณตี ๑ ข้าพเจ้าก็สะดุ้งตื่น ไปทำธุระส่วนตัวก็กลับเข้านอนต่อ พอนอนไม่นานนัก ก็เกิดนิมิตเห็นพระรูปหนึ่ง ยืนถือไม้เท้า มาบอกข้าพเจ้าว่า **“ให้ช่วยเผยแผ่ธรรม ช่วยเพื่อนมนุษย์นะ ถ้าขาดเหลืออะไร ปู่จะช่วยเจ้าเอง และไม่เข้าใจสิ่งใด ปู่จะมาสอนให้เจ้า ไม่ต้องกลัว”** และท่านก็สอนข้าพเจ้าหลายอย่าง ข้าพเจ้าไม่สามารถเล่าให้ฟังได้หมด (ต้องขออภัยท่านผู้อ่านด้วยเพราะข้าพเจ้าต้องรักษาสัจจะที่ให้กับท่าน หวังว่าท่านผู้อ่านคงให้อภัย) เป็นอันว่าพอข้าพเจ้านิมิตอย่างนี้แล้ว ทุกอย่างก็ดำเนินไปได้ด้วยดี จากนั้นมาข้าพเจ้าก็เรียกท่านว่า**หลวงปู่เทพโลกอุดร** ที่เรียกท่านว่า หลวงปู่เทพโลกอุดร ก็เพราะข้าพเจ้า

เห็นท่านในนิมิต ท่านเหมือนหลวงปู่เทพฯ ในรูปภาพที่ข้าพเจ้ามี ข้าพเจ้าก็เลยเรียกหลวงปู่เทพฯ มาตลอด

❊❊❊❊❊❊

ยิ่งให้ ยิ่งได้

ยิ่งหวง ยิ่งอด หมดไม่มา

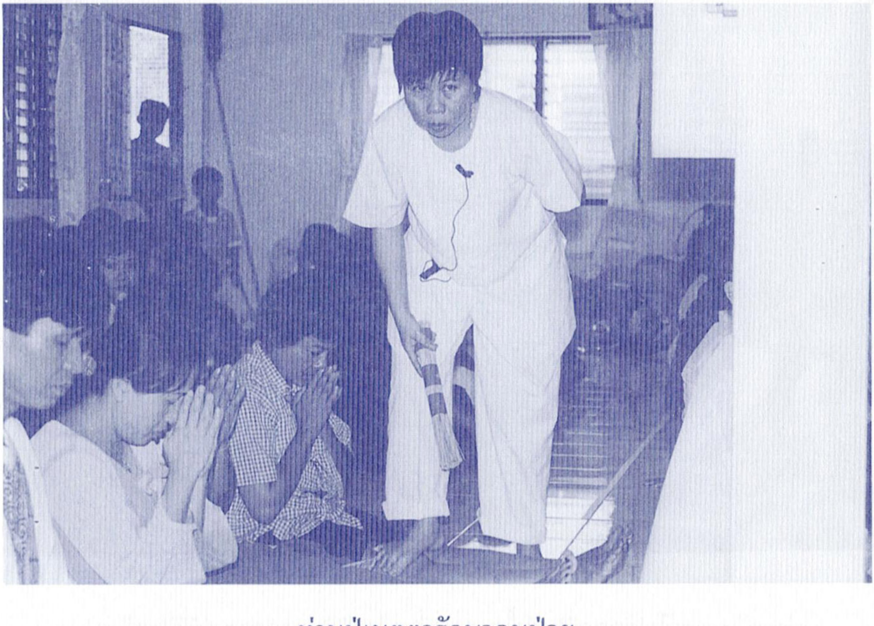
เราไม่หวง เราไม่อด หมดก็มา

ให้ไม่มีอด หมดก็มา

หวงมีแต่อด หมดก็ไม่มา

ประวัติที่ได้รับใช้ปู่

ปลายปี ๒๕๓๖ ข้าพเจ้าก็ได้รับใช้ปู่อย่างเป็นทางการ ปู่จะเข้านิมิตข้าพเจ้า สอนการปฏิบัติ และคอยชี้แนวทางให้ คนก็เริ่มมาหาข้าพเจ้ามากขึ้นทุกวัน บ้านก็ดูแคบลงทุกที ขนาดห้องแค่ ๔ คูณ ๔ เมตร เท่านั้นเอง เมื่อคนมาหามากขึ้น ไม่มีที่จะให้นั่ง ก็ขออาศัยใต้ถุนบ้านคนข้างบ้านเป็นที่รับแขก บ้านที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ก็ติดกับคอกควาย เวลาฝนตกลงมาก็เฉอะแฉะไปหมด ลำบากมาก ปู่ท่านก็คอยให้กำลังใจข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลา สอนทุกสิ่งทุกอย่างให้เพื่อเผยแผ่ธรรม พอผ่านมาได้สักระยะหนึ่ง ก็มีเสียงชาวบ้านมาพูดให้

ท่านปู่เมตตารักษาคนป่วย

ได้ยินว่า "อยู่ ๆ ก็มาเป็นร่างทรงเพื่อหลอกเอาเงินชาวบ้าน" แต่ที่จริงแล้วข้าพเจ้าไม่เคยเรียกร้องอะไรใครเลย ข้าพเจ้าน้อยใจมาก ขณะนั้นยังปฏิบัติธรรมได้ไม่ลึกซึ้งนัก จึงทำใจไม่ได้ ปู่ท่านก็เมตตามาสอนข้าพเจ้าและให้กำลังใจข้าพเจ้า ปู่ได้บอกข้าพเจ้าว่า **"ถ้าไม่มีมารบารมีเจ้าไม่เกิด"** เมื่อปู่ได้บอกอย่างนั้นแล้วข้าพเจ้าก็เข้าใจ และก็รับใช้ปู่ต่อไปอีก นับวันคนก็มากขึ้น มากขึ้น ก็ได้ช่วยเพื่อนมนุษย์และเผยแผ่ธรรมต่อไปเรื่อย ๆ มีเสียงคนนินทาบ้าง คนดูถูกบ้าง แต่ข้าพเจ้าก็อภัยให้พวกเขาเหล่านั้นหมด แต่ต่อมาเมื่อมีเสียงมากระทบมากขึ้นเรื่อย ๆ ก็เกิดความท้ออีกแล้ว ตอนนั้นข้าพเจ้าต้องต่อสู้กับตัวเอง ต่อสู้กับกิเลสตัวเองอยู่ตลอดเวลา ทำได้บ้างไม่ได้บ้าง มีปู่เป็นอาจารย์คอยสอน หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีเสียงคนมาบอกว่า ถ้า

ท่านปู่เมตตาโปรดลูกศิษย์ทั้งหลายที่มาในพิธีบวงสรวง (พิธีไหว้ครู)

ตัวอย่างบุคคลที่ปู่ท่านเมตตาช่วยเหลือให้มีชีวิตที่ดีขึ้น

ข้าพเจ้าไม่ไปครอบครู (เป็นวิธีการที่ครูรับศิษย์อย่างเป็นทางการ) ข้าพเจ้าจะเป็นบ้าก็เกิดความทุกข์ใจขึ้นมาอีก ไม่รู้จะไปครอบครูที่ไหน ต้องทำอย่างไร ทำให้เกิดความสับสนอีกครั้ง ไปหาที่ครอบครูก็หาไม่ได้สักที่ สุดท้ายก็ไม่ได้ครอบครู ขณะที่ข้าพเจ้าเกิดความว้าวุ่นอยู่นั้น ปู่ก็ได้มาเข้านิมิตบอก **"เจ้าไม่ต้องไปให้ใครที่ไหนครอบครูอะไรให้เจ้าทั้งสิ้น ปู่จะทำให้เจ้าเอง"** แล้วปู่ก็บอกกับแม่ชี (ในนิมิต) ให้พาข้าพเจ้าไปอาบน้ำสระผม ชำระร่างกายให้สะอาด แล้วเอาชุดขาวมา

ครอบครัวตัวอย่างที่ปู่ท่านเมตตาช่วยเหลือให้มีชีวิตที่ดีขึ้น

ให้ข้าพเจ้าใส่ แม่ชีก็พาข้าพเจ้าไปอาบน้ำและแต่งตัวให้เสร็จเรียบร้อย แล้วก็พาข้าพเจ้ามาก้มกราบอยู่ตรงหน้าปู่ ปู่บอกให้แบมือสองข้างออก ปู่ก็เขียนอะไรไม่รู้ลงที่มือสองข้าง ลงที่กระหม่อม ลงที่หน้าอก และสองฝ่าเท้าของข้าพเจ้า เป็นอันว่า ปู่ท่านลงให้ข้าพเจ้าตั้งแต่หัวจรดเท้า และเอาองค์พระเครื่องเล็ก ๆ มาตบเข้าที่หน้าอกของข้าพเจ้า ปู่ได้เอาด้ายเหมือนสายสิญจน์มาผูกที่แขนของข้าพเจ้า พอปู่ทำให้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านก็บอกว่า "ไม่ต้องไปให้ใครครอบอะไรให้อีก ปู่ทำให้เจ้าแล้ว ไม่ต้องกลัว ปู่จะคุ้มครองเจ้า" ข้าพเจ้าได้ถามปู่ว่า

"แล้วลูกต้องปฏิบัติตัวอย่างไรบ้าง" ปู่ท่านบอกว่า "ให้ข้าพเจ้าถือศีล ๕ และปฏิบัติธรรมต่อไป เจ้าจะมีคนมาหามากขึ้น และจะมีศาลาที่ใหญ่ มีพระพุทธรูปมามาก เทวดาจะคอยช่วยเหลือ" ข้าพเจ้าก็ได้แต่จำไว้และคอยเวลาดูว่า สิ่งที่ข้าพเจ้านิมิตนั้นจะเป็นความจริงหรือเปล่า ปรากฏว่า หลังจากที่ปู่บอกแล้วไม่นาน คนก็เริ่มมาหาข้าพเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ และเผยแผ่ธรรมมากขึ้นเรื่อยมา และก็ได้มีศาลาธรรมที่ใหญ่ขึ้น มีผู้คนนำพระพุทธรูปมาถวายมากจริงๆ ปู่ท่านจะเป็นผู้มาบอกเสมอว่า จะต้องทำอย่างไร นับตั้งแต่นั้นมา ข้าพเจ้าก็เกิดความมั่นใจ และรับใช้ปู่ตลอดเรื่อยมาจนตราบเท่าทุกวันนี้ นับได้ ๘ ปีเข้าไปแล้ว ส่วนตัวข้าพเจ้าเองได้ปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอ ควบคู่กับการบริจาคทาน และการสร้างกุศลต่างๆมาโดยตลอด

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

ประวัติการได้ไปธุดงค์

พระภิกษุ ๓ รูป ที่ร่วมเดินทางขึ้นถ้ำแสงจันทร์ จังหวัดชัยภูมิ

เมื่อ พ.ศ.๒๕๓๙ ข้าพเจ้าได้เริ่มไปธุดงค์ โดยไปกับลูกศิษย์อีก ๑๐ ท่าน และมีพระภิกษุเป็นผู้นำทางขึ้นเขา ๓ รูป ข้าพเจ้าอยากธุดงค์ขึ้นถ้ำแสงจันทร์ ซึ่งอยู่สูงกว่าถ้ำวัวแดงขึ้นไปอีก ท่านบอกว่าลำบากมากนะ ข้าพเจ้าก็ไม่ท้อ อยากจะไปให้ได้ ก็เลยนิมนต์พระที่เคยขึ้นถ้ำนี้มาก่อนให้ช่วยนำทางไป การที่ข้าพเจ้าอยากไปถ้ำนี้ ก็เพราะว่า หวังจะได้เจอปู่ และเป็นถ้ำที่มีความสวยงามมาก แต่ถ้ำสวยหรือไม่นั้นมันไม่สำคัญ ข้าพเจ้าอยากพบปู่มากกว่า และแล้ววันที่นัดพบจะไปธุดงค์ก็มาถึง พวกเราก็ได้ไปกัน โดยขึ้นไปถึงถ้ำวัวแดง

เป็นเวลาเย็นมากแล้ว ก็พักกันที่ถ้ำวัวแดงในคืนแรกก่อนปรากฏว่าคืนนั้นต้องพากันจุดเทียนเพื่อปฏิบัติธรรม เพราะไม่มีไฟฟ้า การสื่อสารถูกตัดขาด อากาศก็หนาวเย็น แต่ดูทุกคนก็ไม่ท้อ มีความตั้งใจแน่วแน่ที่จะไปกันต่อให้ได้ พระท่านที่อยู่ถ้ำวัวแดงก็บอกว่า โยมจำคำนี้ไว้ให้ดีน่ะ **"ไปแล้วไม่อยากกลับ-กลับแล้วไม่อยากไป"** ท่านผู้อ่านลองนึกดูสิว่า ลำบากขนาดไหน พระบางรูปรู้ว่า ข้าพเจ้าและลูกศิษย์จะไปถ้ำแสงจันทร์กัน พระท่านก็บอกให้เตรียมตัวให้ดี จัดเตรียมน้ำดื่ม เทียน หรือไฟฉายให้พร้อม เพราะถ้ำนี้ไม่มีน้ำ มันอยู่ในป่าลึก และก็มีสัตว์ใหญ่ ต้องจับกลุ่มกันไว้ อาหารการกินไม่ต้องเอาไปมาก เพราะจะถือไม่ไหว ข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้แล้ว ยิ่งอยากไปเร็วขึ้น เพราะรู้สึกท้าทายดี จะเห็นธรรมหรือไม่ก็เที่ยวนี้แหละ ปรากฏว่า ลูกศิษย์ที่มาด้วย ๑๐ คน เปลี่ยนใจไม่ไปกับข้าพเจ้า ๔ คน เหลืออีก ๖ คน ขอสู้ตายกับข้าพเจ้า เมื่อตกลงกันแล้ว ก็พากันพักผ่อนเตรียมตัวตื่นแต่เช้าเพื่อจะได้เดินทางกันต่อไป

รุ่งเช้าของอีกวันหนึ่ง ก็พากันเดินทางขึ้นเขา ข้าพเจ้ากับลูกศิษย์อีก ๖ คน มีพระนำทาง ๑ รูป และพระจากที่อื่นอีก ๒ รูป ได้ร่วมทางไปด้วยรวมแล้ว ๙ คน ข้าพเจ้าเตรียมกระติบข้าวเล็ก ๆ ไป ๑ กระติบ กะกันว่า ถวายเพลพระแล้ว ก็รับต่อจากพระ ปลากระป๋อง ๒ กระป๋อง และเกลือนิดหน่อย ส่วนน้ำดื่มนั้น ก็ให้ถือของใครของมัน คนละขวด จะใช้วิธีจิบเอา ต้องกะกันว่าให้พอ ๑ วันต่อน้ำ ๑ ขวด เมื่อเตรียมแล้วก็พากันมุ่งหน้าเดินขึ้นเขา ตลอดระยะทางที่เดินนั้น เป็นป่าดงดิบจริง ๆ ยุงก็มาก หนามหวายเยอะมาก เดินกันหลายชั่วโมง ทุกคนต่างเริ่มเหนื่อยอ่อน ทุกอย่างในตัวเริ่มหนัก แม้กระทั่งเสื้อกัน

หนาวที่พากันใส่ก็หนัก ได้พากันถอดเสื้อ และนำไปแขวนตามต้นไม้ ข้าพเจ้าเห็นลูกศิษย์ลำบากอย่างนั้นแล้วก็นึกสงสาร ก็ตั้งจิตอธิษฐานถึงปู่และเจ้าป่าเจ้าเขา ให้คณะของข้าพเจ้าไปให้ถึงตลอดเส้นทาง ทางเดินขึ้นเขาชันมาก ต้องมีไม้เท้าคนละอัน เพื่อจะได้ใช้พยุงตัวขึ้นเขา พระท่านต้องเปิดไฟไซเรนเพื่อให้สัตว์ป่าได้หนีไป ข้าพเจ้าเองทีแรกก็ใส่รองเท้าเดิน พอเดินได้ไม่เท่าไรฝ่าเท้าก็รู้สึกร้อนมากจนเดินไม่ไหว สุดท้ายก็ต้องถอดรองเท้าเดิน พอเดินได้สักพัก ข้าพเจ้าได้ไปเหยียบถูกหนามหวาย (ถ้าท่านผู้อ่านรู้จักหนามหวายคงรู้ว่ามันใหญ่ขนาดไหน) ข้าพเจ้าได้ดึงมันออก ทั้งเจ็บทั้งปวด ก็ต้องทนเดินเท้าเปล่าต่อไป ในที่สุดข้าพเจ้ากลับไม่เป็นอะไรสามารถเดินได้อย่างสบาย ระหว่างที่เดินนั้น เสียงของปู่จะสอนธรรมข้าพเจ้าตลอดเวลา ปู่ให้สติข้าพเจ้า ปู่สอนเหมือนกับให้การบ้านแก่ข้าพเจ้า ให้รู้จักคิด ข้าพเจ้าได้ตรึกตรองว่าที่ปู่ท่านให้มาธุดงค์อย่างนี้ ก็เพราะปู่อยากให้เห็นธรรมมากยิ่งขึ้น คนเราถ้าไม่เห็นความลำบาก ธรรมก็ไม่เกิดแน่นอน ข้าพเจ้าได้เห็นธรรมตอนที่ไปธุดงค์นี้เองว่า **มนุษย์เราเกิดมาเพราะผลของกรรมที่เราทำเอาไว้ในอดีตชาติ ปัจจุบันจึงต้องลำบากมาใช้หนี้กรรมที่ทำเอาไว้ ถ้าใครมีสติรู้ทันไม่ประมาทในชีวิต ก็จะไม่สร้างกรรมอีก ถ้าจะสร้างก็จะสร้างแต่กรรมดี ภพหน้าจะได้ไปเกิดในภูมิที่ดีต่อไป** ทุกคนที่ร่วมเดินธุดงค์ครั้งนี้ดูเหนื่อยมาก เมื่อถึงป่าไผ่ ทางชันมาก ทั้งลื่น ทั้งคัน เวลาถูกใบไผ่ขณะจับต้นไผ่เพื่อยึดไม่ให้กลิ้งตกเขา ลำบากมาก แต่ทุกคนก็สนุกเป็นอันว่า เดินตั้งแต่ ๖ โมงเช้าถึงปากถ้ำแสงจันทร์ ๑๑ โมงกว่า ก็พากันถวายเพลพระก่อน เมื่อพระฉันเสร็จแล้ว พวกข้าพเจ้าก็รับต่อ

จากพระแบ่งกันกินคนละนิดคนละหน่อยเท่านั้นก็พอแล้ว เมื่อทานกันเสร็จ ข้าพเจ้าก็เริ่มจุดธูปเทียนบอกกล่าวเจ้าที่เจ้าทางและเทวดาที่ปกปักรักษาถ้ำ ขออนุญาตเข้าถ้ำ ทุกคนถือเทียนคนละเล่มเพราะในถ้ำจะมืดมาก แทบมองไม่เห็น ทางเข้าถ้ำก็เล็กนิดเดียวต้องมุดเข้าทีละคน และคอยกัน แต่พอเข้าไปในถ้ำแล้วกลับกว้างและสวยงามมาก ข้าพเจ้าและคณะได้เดินสำรวจถ้ำและได้ถ่ายรูปกันโดยอาศัยแสงเทียนเป็นจุดบอกว่า คนไหนยืนอยู่ตรงไหน รูปบางคนเห็นหัวบ้างไม่เห็นบ้าง ถ้ำนี้มีความสวยงามมากจริงๆ บางบริเวณก็สว่างบางบริเวณก็มืด ข้าพเจ้าเดินไปสวดมนต์ไปด้วย พอเดินมาถึงอีกถ้ำหนึ่งก็มีเทวดาออกมาต้อนรับที่ปากถ้ำ(ท่านผู้อ่านคงสงสัยแล้วละสิว่าข้าพเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเป็นเทวดา) ดูนิดเดียวข้าพเจ้าก็รู้ ท่านได้มา

เทวดาที่ปรากฏให้เห็นในถ้ำแสงจันทร์ จังหวัดชัยภูมิ

ในร่างของงู ผิวท่านสวยงามมาก เป็นสีขาวออกทอง ๆ และมีกลิ่นหอม บนเศียรของท่านจะมีหงอน เวลาท่านเลื้อยนั้น หางของท่านจะตั้งอยู่ตลอดเวลา คณะของข้าพเจ้าได้เห็นกันหมดทุกคน ก็ได้พากันไปกราบไหว้ และขออนุญาตเข้าชมถ้ำ เมื่อบอกกล่าวแล้วท่านก็หายไป มาพบอีกครั้งก็เห็นท่านอยู่บนก้อนหินเสียแล้ว ลูกศิษย์ขออนุญาตถ่ายภาพไว้ดู เพื่อจะได้ไปเล่าให้คนฟัง และมีหลักฐานให้คนดูด้วยว่าได้พบสิ่งที่ดีอยู่ที่ถ้ำนี้ เมื่ออธิษฐานแล้ว ท่านก็โผล่หัวออกมาให้ถ่ายภาพ ทุกคนที่ไปดีใจกันมาก ลืมไปเลยกับความเหน็ดเหนื่อย และลืมว่าต้องเดินทางออกจากป่าก่อนที่จะมืด เพราะอันตรายและอาจหลงป่าได้ ข้าพเจ้าพาลูกศิษย์สวดมนต์และแผ่เมตตาให้กับเทวดาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายพร้อมทั้งสรรพสัตว์ทั้งปวงจงมีความสุข ขณะสวดมนต์อยู่นั้น ที่ผนังถ้ำได้ปรากฏแสงออกมาให้เห็น แต่ทุกคนก็ไม่พูดอะไร ได้แต่มองหน้ากันและก็สวดมนต์กันต่อจนจบ จึงลากลับ พอเดินมาถึงปากถ้ำก็เห็นเทวดาองค์เดิมอยู่ปากถ้ำอีกครั้ง พวกเราพากันไหว้ขอบคุณเทวดาที่ท่านมาส่งพร้อมขอให้ท่านช่วยคุ้มครองให้กลับถึงถ้ำวัวแดงอย่างปลอดภัย เอาล่ะทีนี้ทุกคนเริ่มกลัวกับการต้องเดินทางลงเขา เพราะรู้แล้วว่า ทางเดินเป็นอย่างไร ยิ่งตอนลงเขา จะลำบากกว่าตอนขึ้น ถ้าเดินไม่ดี ไม้ที่ปักลงกับดินเพื่อใช้พยุงตัวไม่แน่น ก็มีสิทธิ์หน้าคะมำได้ ต้องคอยเดินอย่างระมัดระวังให้มาก

พอทุกคนเดินไปได้ระยะหนึ่งช่วงป่าไผ่ ก็เริ่มบ่นปวดเท้าปวดขากัน เพราะที่ฝ่าเท้าของแต่ละคนพองเป็นน้ำขึ้นมาเหมือนกับโดนน้ำร้อน มีแต่ข้าพเจ้าเท่านั้นที่ไม่เห็นเป็นอะไร ลูกศิษย์บางคนร้องไห้

ร้องเรียกหาปู่ให้ช่วยตลอดเวลา ข้าพเจ้าเห็นแล้วสงสารมาก ก็ให้หยุดพักเหนื่อยกันสักครู่ ระหว่างที่หยุดพัก ลูกศิษย์คนหนึ่งได้เอากล้องมาถ่ายรูปข้าพเจ้าบอกว่า ข้าพเจ้าเหมือนพระธุดงค์เลย เขาจะถ่ายรูปให้ไว้เป็นที่ระลึก ข้าพเจ้าก็เลยยืนพิงต้นไม้ให้ถ่าย (ปรากฏว่าเวลาล้างรูปออกมา ก็เห็นมีดวงธรรมปรากฏอยู่บนศีรษะของข้าพเจ้า) หลังจากพักได้สักครู่แล้ว ก่อนจะเดินทางกันต่อ ข้าพเจ้าก็ได้ตั้งจิตอธิษฐาน ขอให้ปู่ท่านเมตตาช่วยย่นระยะทางให้หน่อย เพราะทุกคนจะไปไม่ไหวกันแล้ว พออธิษฐานเสร็จ กลิ่นธูปเทียนก็หอมทั่วบริเวณนั้น ทุกคนดีใจมาก บอกว่าปู่มาช่วยแล้ว พี่จันทร์อธิษฐานให้ปู่ช่วยใช่ไหม ข้าพเจ้าก็ให้กำลังใจ ปลอบใจลูกศิษย์ และก็เริ่มเดินทางกันต่อ ระหว่างทางข้าพเจ้าก็หาเรื่องขบขันมาเล่าบ้างเพื่อคลายความเครียด

สุดท้ายคณะของข้าพเจ้าก็เดินกลับถึงถ้ำวัวแดงจนสำเร็จ ถึงเร็วกว่าเวลาที่กำหนดจริง ๆ ปู่ได้เมตตาช่วยย่นระยะทางให้โดยไม่รู้ตัว พอมาถึงถ้ำวัวแดง ข้างทางจะมีน้ำตกและมีแอ่งน้ำขังอยู่ ทุกคนรีบเอาเท้าลงไปแช่น้ำ เพราะฝ่าเท้าแต่ละคนจะร้อนและก็พองกันทุกคน บางคนก็เจาะเอาน้ำที่แผลพองออก ทั้งแสบทั้งปวด ระบมเท้าไปหมด ทุกคนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า รอดตายแล้ว พี่จันทร์พรุ่งนี้จะกลับบ้าน ไม่ไปธุดงค์ต่อแล้ว ข้าพเจ้าบอกตกลง จะพากลับบ้าน ต่างก็ดีใจกัน นึกถึงคำพูดที่พระท่านพูดไว้ว่า "ไปแล้วไม่อยากกลับ กลับแล้วไม่อยากไป" (เป็นอย่างไรบ้างท่านผู้อ่าน การไปธุดงค์ครั้งแรกของข้าพเจ้าสนุกดีไหม) **ข้าพเจ้าได้อะไรมากมายกับการธุดงค์ครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้เห็นธรรม เห็นความลำบากของ**

มนุษย์ผู้น่าสงสารจริงๆ ต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด จิตใจรุ่มร้อนหาความสงบได้น้อยมาก เพราะอะไร ก็เพราะขาดธรรม ขาดสติ ดิ้นรนหาเพื่อให้ได้มา ทั้งๆที่เมื่อเราตายไปแล้ว ก็เอาอะไรไปไม่ได้เลย มีแต่บุญกุศลเท่านั้นที่จะเอาไปได้ ข้าพเจ้าได้เห็นสัจจธรรมที่แท้จริง จะสุขไหนก็ไม่สุขเท่าที่จิตของเราสงบ รู้จักคำว่าพอ จงภูมิใจในสิ่งที่เรามี ไม่ต้องดิ้นรนมาก เมื่อดิ้นรนมากก็ทุกข์มากเท่านั้นเอง และได้รับรู้อีกอย่างว่า พระที่ท่านเดินธุดงค์กลางป่าเขาลำเนาไพรนั้น ท่านลำบากขนาดไหน พระพุทธองค์ท่านเมตตาชี้แนวทางให้พ้นทุกข์ เมื่อข้าพเจ้าประสบกับตัวเองแล้วก็ตั้งจิตแน่วแน่ที่จะเผยแผ่ธรรมเพื่อช่วยเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ให้พ้นจากความทุกข์ทั้งปวง

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

ปู่ให้ไปกราบหลวงปู่สรวง

คุณแม่มณีจันทร์ได้ไปกราบหลวงปู่สรวง

มีอยู่วันหนึ่ง ปู่ท่านลงประทับและได้บอกกับลูกศิษย์ว่า จะให้ข้าพเจ้าไปธุดงค์ทางรถน่ะ เพื่อให้ไปกราบหลวงปู่สรวง ท่านจำพรรษาอยู่ที่จังหวัดศรีสะเกษ อยู่แถวๆเส้นทางไปเขมร ให้พากันไปนะ ปู่ท่านสั่งลูกศิษย์ให้บอกข้าพเจ้า ให้เดินทางไปวันที่ ๘ แต่จะได้พบหลวงปู่สรวงในวันที่ ๙ ซึ่งตรงกับวันอะไรข้าพเจ้าก็จำไม่ได้แล้ว จำได้แต่เป็นเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ หลังจากปู่กลับแล้ว ลูกศิษย์ก็มาเล่าให้ฟัง ข้าพเจ้าก็งง เพราะไม่รู้จักหลวงปู่สรวง ไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนเลย และคิดว่าจะไปอย่างไร เพราะเขมรอันตราย

มาก แล้วใครเล่าจะพาไป คิดไม่ตกเกิดมายังไม่เคยไปสักที จะทำอย่างไรดี ข้าพเจ้าก็ตั้งจิตอธิษฐานขอให้ปู่ช่วยดลจิตให้มีคนพาไป พออยู่มาไม่กี่วัน พี่ยุพาซึ่งเป็นลูกศิษย์ก็ได้โทรศัพท์มาบอกว่า คุณวิชิต ซึ่งเป็นสามีของพี่ยุพาจะพาไปโดยรถยนต์ ๒ คัน คันหนึ่งไว้บรรทุกเสบียง อีกคันหนึ่งสำหรับผู้เดินทาง พอตกลงกันเรียบร้อยแล้ว ก็นัดวันจะไป คือ วันที่ ๘ ตอนเช้า สรุปแล้วมีผู้ร่วมเดินทางจะไปกับข้าพเจ้ารวม ๘ คน

พอถึงเช้าวันที่ ๘ รถ ๒ คัน ก็ออกมุ่งหน้าไปจังหวัดศรีสะเกษ พอไปถึงก็ได้สอบถามชาวบ้านแถวนั้นว่า หลวงปู่สรวงท่านอยู่แถวนี้หรือเปล่า เพราะได้ยินข่าวว่า ท่านจำพรรษาอยู่แถวนี้ ชาวบ้านก็บอกว่า หลวงปู่สรวงท่านอยู่ลึกเข้าไปในป่าอีกประมาณ ๑๐ กม. (อีก ๒ กม. ก็จะเข้าเขตประเทศเขมร) ขณะนั้นก็เย็นมากแล้ว แต่พวกเราก็เดินทางต่อไป สองข้างทางก็เป็นป่า ถนนเป็นลูกรัง ชาวบ้านบอกว่าให้คอยสังเกตกองไฟ ปู่ท่านจะอยู่ตรงนั้น เมื่อเข้าไปถึงแล้วก็เห็นกองไฟ มีเพิงบังแดดเล็ก ๆ มีชาวบ้านที่มาคอยพบหลวงปู่สรวงอยู่เหมือนกัน ข้าพเจ้าได้รอจนเวลามืด หลวงปู่สรวงท่านก็ยังไม่เห็นกลับมา ข้าพเจ้าก็มาคิดถึงคำพูดของปู่ที่บอกไว้ว่า ข้าพเจ้าจะได้พบหลวงปู่สรวงในวันที่ ๙ ก็แสดงว่าวันนี้ไม่ได้พบท่านแน่นอน ขณะนั้นก็เป็นเวลาที่มืดมากแล้ว เสียงหริ่งเรไรเริ่มร้องกันให้ก้องป่า บริเวณนั้นใกล้กับประเทศเขมร พวกข้าพเจ้ากลัวว่า จะมีอันตราย ตรงที่คณะของข้าพเจ้าอยู่นี้ ก็มีแต่กองไฟอยู่กองเดียวที่ให้ความสว่าง อากาศก็เริ่มหนาวเย็น พวกเราตกลงกันว่า จะเข้าไปในหมู่บ้านเพื่อขออาศัยนอนพักสักคืน แต่จะไม่ไปกินอาหารของพวกชาวบ้าน เพราะ

กลัวว่าจะใส่ยาสั่ง แถวนี้ขึ้นชื่อเรื่องอย่างนี้มาก มีคนเคยโดนมาแล้ว เขาเตือนพวกเราไว้ก่อนมา พวกเราได้ผลไม้ของปู่ที่นำติดรถมาเป็นอาหารเย็นแทน พอเข้าไปถึงหมู่บ้านก็ได้ไปขออาศัยชาวบ้านนอน พวกผู้หญิงก็ให้นอนอยู่ใต้ถุนบ้าน ซึ่งมีฝาบ้านอยู่แค่ด้านเดียวพอกันลมได้บ้างเท่านั้น ส่วนผู้ชายก็ให้นอนในรถ พอรุ่งเช้าวันที่ ๙ พวกเราก็ตื่นขึ้นมาทำอาหารกินกันเอง เพราะได้เตรียมข้าวสาร อาหารแห้งมาอยู่แล้ว เมื่อกินข้าวเช้ากันเสร็จแล้วก็ได้ให้รถคันหนึ่งออกไปดูว่า หลวงปู่สรวงท่านกลับมาหรือยัง ปรากฏว่า ท่านยังไม่กลับมา พอดีมีชาวบ้านที่ได้ติดตามหลวงปู่สรวงไปซึ่งกลับมาก่อน บอกว่าปู่สรวงท่านไปอยู่แถวคันนาทางไปอุบลราชธานี ยังไม่ถึงอุบลฯ ให้คอยสังเกตข้างทาง จะมีเพิงเล็กๆ มีผ้ากันแดดกางอยู่บริเวณทุ่งนา เมื่อพวกเราได้ยินเช่นนั้น ก็ออกเดินทางมุ่งหน้าไปอุบลฯ ต้องไปอีกไกล

ทุกคนเริ่มเหนื่อย เพราะน้ำก็ไม่ได้อาบกัน ข้าวกลางวันไม่ต้องพูดถึงเลย มีอะไรเหลืออยู่ในรถก็กินเท่านั้น จนกระทั่งบ่ายๆจึงไปถึง ได้พบหลวงปู่สรวง พวกข้าพเจ้าได้เข้าไปกราบหลวงปู่สรวง พอเห็นหน้าหลวงปู่สรวงเท่านั้นแหละ น้ำตาข้าพเจ้าไม่รู้มาจากไหนไหลไม่หยุด พยายามอดกลั้นน้ำตาไม่ให้ร้องแต่ก็อดไม่ได้ ความรู้สึกตอนนั้น ปลื้มปีติเป็นอย่างมาก ตื้นตันจนบอกไม่ถูก หลวงปู่สรวงท่านมองข้าพเจ้า และได้เรียกให้ข้าพเจ้านั่งบนแคร่ของท่าน (ชาวบ้าน บอกว่า หลวงปู่สรวงท่านอายุ ๔๐๐ กว่าปีแล้ว) ข้าพเจ้าพูดกับท่านไม่ค่อยรู้เรื่อง เพราะท่านพูดเหมือนภาษาโบราณ ท่านพูดน้อย ต้องใช้ภาษามือช่วยสื่อมากกว่า หลวงปู่สรวงท่านไม่เอา

อะไรแล้ว ใครถวายอะไรท่าน ท่านก็ให้ทานต่อหมด ไม่ว่าจะเป็นปัจจัย อาหาร จีวร ของใช้ต่าง ๆ หลวงปู่สรวงท่านเห็นข้าพเจ้า ก็เอาข้าวของไม่ว่าจะเป็นขนม ผลไม้ หมาก นมกระป๋อง ดอกไม้ธูปเทียนที่คนนำมาถวายท่าน ท่านก็เอามาให้ข้าพเจ้าหมด ข้าพเจ้าได้ตั้งจิตอธิษฐานคุยกับท่าน เพราะพูดกับท่านไม่รู้เรื่อง ข้าพเจ้าขอบารมีจากท่าน ขอให้ข้าพเจ้ามีความเจริญในการปฏิบัติธรรม มีดวงตาเห็นธรรมและขอให้ท่านเขียนยันต์ให้ข้าพเจ้าเพื่อเอาไปบูชา หลวงปู่สรวงท่านรับรู้ ท่านได้เขียนยันต์และส่งมาให้ข้าพเจ้า จนกระทั่งคนที่มาจากกรุงเทพฯได้ต่อว่าข้าพเจ้าว่า คุณได้ของมากแล้วน่ะถอยออกมาสิให้คนอื่นเข้าไปบ้าง ข้าพเจ้าก็หลีกทางให้เข้าไป คนอื่นเข้าไปหาหลวงปู่สรวงท่านก็ไม่แจกอะไรให้ ข้าพเจ้าถอยออกมานั่งข้างนอกหลวงปู่สรวงท่านก็ยังโยนของมาให้ข้าพเจ้าอีก พอได้เวลาอันสมควรข้าพเจ้าและคณะก็กราบลาและขอพรจากท่าน ทั้ง ๆที่ใจข้าพเจ้ายังไม่อยากกลับ อยากอยู่ค้างคืนสักคืน เพื่อเรียนธรรมจากท่าน แต่เจ้าของรถเขาต้องการกลับให้ได้ ตกลงข้าพเจ้าก็ต้องกลับ

คณะเราได้แยกกันเดินทางกลับ รถคันของข้าพเจ้าเดินทางต่อไป อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี ท่านผู้อ่านคิดดูสิคะว่า จากอุบลแล้วย้อนไปลพบุรีมันคนละทางเลย คุณวิชิตจะพาไปวัดอีกแห่งหนึ่ง ทีแรกบอกว่าอยู่ใกล้ ๆนี้เอง แต่แล้วระยะทางมันไม่ใกล้อย่างที่คิด ตามหาวัดจนถึง จ.ลพบุรี ก็เลยเวลามาถึง ๕ ทุ่มกว่า ชื่อวัดวงกต ทางเข้าวัดก็มืด คืนนี้จำเป็นต้องขออาศัยศาลาวัดนอน และได้ไปพบพระภิกษุเพื่อแจ้งวัตถุประสงค์ที่มา และขออาศัยนอนที่ศาลา แต่ปรากฏว่า พระท่านไม่อนุญาตให้พักที่ศาลา (ก็ต้องเห็นใจท่านล่ะนะ

ท่านก็คงกลัวเป็นพวกขโมย) ท่านได้ให้พวกเราไปพักที่ศาลาเก่าที่สำหรับให้สุนัขกินข้าว สกปรกมาก มีทั้งอุจจาระสุนัข เหม็นมาก ข้าพเจ้าก็ขอบคุณท่าน คิดว่าได้ที่นอนกันก็ดีแล้ว พระท่านยังบอกพวกเราไว้ว่า อย่าเดินออกไปไหนนะ สุนัขดุมากเดี๋ยวจะกัดเอา ลิงก็ดุ และมีคนบ้าอยู่แถวๆนี้ด้วย ข้าพเจ้าและคณะก็รู้ว่า พระท่านพูดขู่พวกเราไว้ พวกเราได้เอาเสื้อผ้าห่มที่นำติดมาด้วยปูนอน เอากระเป๋าเสื้อผ้าเป็นหมอนแทน ต้องนอนดมอึสุนัขตลอดทั้งคืน น้ำก็ไม่ได้อาบ รวมแล้ว ๒ วัน พวกเราก็คุยกันว่า ทนนอนไปเถอะ อีกไม่กี่ชั่วโมงก็เช้าแล้ว เพราะตอนนั้นก็ตี ๑ กว่าแล้ว ข้าพเจ้าได้เอนตัวลงนอน น้ำตาซึมเลย ได้นอนดีกว่าสุนัขหน่อยเดียวตรงที่มีเสื่อปูนอน และผ้าห่มเท่านั้น ยุงก็เยอะมาก ข้าพเจ้าคิดได้ว่า ปู่ท่านต้องการฝึกเราแน่นอน ท่านถึงบอกว่า ให้ไปธุดงค์ทางรถแทนที่จะเดินธุดงค์ด้วยเท้า ได้รับความลำบากมาก ปู่ท่านคงต้องการฝึกให้ข้าพเจ้าเข้มแข็ง ข้าพเจ้าได้เห็นสัจจธรรมมากยิ่งๆขึ้น

พอตี ๔ วันรุ่งขึ้น คณะของข้าพเจ้าก็ตื่นนอนแล้วไปตลาด เพื่อซื้อของมาถวาย ทำบุญตอบแทนวัดที่ให้ที่หลับนอน พระท่านตื่นขึ้นมาก็เห็นพวกข้าพเจ้าซื้อของมามากมาย และอาหารเพื่อถวายพระ พระท่านถามพวกเราว่า “ยังไม่กลับอีกหรือโยม” ข้าพเจ้าก็ตอบว่า “ยังค่ะ เพราะยังไม่ได้ทำบุญเลย พวกเราไปตลาดซื้ออาหารมาถวายพระด้วย เพื่อขอบคุณที่ท่านให้ที่หลับนอนถึงจะกลับบ้านได้” เมื่อพระท่านได้ยินอย่างนี้ ท่านก็ทำหน้าแปลกๆ บอกไม่ถูก ท่านคงจะคิดว่าได้มองเจตนาของคณะพวกข้าพเจ้าผิดไป ท่านได้ชี้ให้พวกเราไปที่โรงฉันอาหาร พวกเราก็ได้พบแม่ชีที่นั่น ท่านถามว่า

“มาจากที่ไหนกัน” คุณวิชิตก็เล่าให้คุณแม่ชีฟัง ท่านบอกว่า “ทำไมไม่ไปหาแม่ชีล่ะ” พวกเราก็บอกว่า “มันดึกมากแล้วไม่รู้จะไปหาใคร” ก็เลยถือโอกาสถามท่านว่า “ที่วัดนี้ สุนัขดุมากไหมคะ มีลิงทำร้ายคนด้วยหรือเปล่า และก็มีคนบ้าอยู่แถว ๆ นี้ด้วยหรือ” คุณแม่ชีฟังแล้วก็งง ๆ ท่านเลยถามว่า “ใครเป็นคนพูด” คุณวิชิตตอบว่า “พระท่านบอกพวกเราเมื่อคืน” พวกเรารู้ได้ทันทีว่า พระท่านได้พูดขู่เอาไว้แน่นอน เป็นอันว่าพอพวกเราทำบุญเสร็จเรียบร้อยก็พากันเดินทางกลับบ้าน พอถึงบ้านจอดรถเข้าตำหนัก หมอนคนละใบ นอนกันคนละมุม หลับไม่รู้เรื่องเลย นี่แหละเป็นการธุดงค์อีกครั้งของข้าพเจ้าที่นำมาเล่าสู่กันฟัง ข้าพเจ้าจะขอเดินตามรอยของครูบาอาจารย์ถึงไม่เท่าท่าน ก็ขอให้ได้เสี้ยวหนึ่งของท่าน ข้าพเจ้าก็พอใจแล้วทุกลมหายใจของข้าพเจ้าได้อุทิศเพื่อพระพุทธศาสนา

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

การกระทำใดๆ ที่เป็นไปโดยต่อเนื่อง
ของเล็กของน้อยก็จะเป็นของใหญ่
บุญน้อยก็จะเป็นบุญมาก
ทำดีไม่ได้ผล เพราะทำตนลุ่มๆดอนๆ
ทำดีที่ได้ผล เพราะทำตนสม่ำเสมอฯ

ปู่ให้ผ้าแพรเขียวเพื่อมัดเสาเอกตำหนัก

ข้าพเจ้าได้รับใช้ปู่มาประมาณปีเศษ ๆ ปู่ท่านก็บอกให้สร้างตำหนักปฏิบัติธรรม (ก็คือตำหนักที่อยู่ปัจจุบันนี้) ตอนนั้น ข้าพเจ้าไม่มีความแน่ใจว่า จะสร้างสำเร็จหรือไม่ เนื่องจากทุนรอนในขณะนั้นก็ไม่มี ถ้าสร้างไม่เสร็จก็จะอายชาวบ้านเขา แต่เมื่อท่านสั่งให้ทำก็ต้องทำ และแล้ววันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๙ ข้าพเจ้าและคณะลูกศิษย์ก็ได้เดินทางขึ้นถ้ำวัวแดง เพื่อขอบารมีปู่เมตตาช่วยให้ข้าพเจ้าสร้างตำหนักหลังนี้ให้สำเร็จ เพราะใกล้จะถึงวันที่ตั้งเสาเอกแล้ว การขึ้นถ้ำในวันนั้น ได้มีลูกศิษย์ติดตามกันหลายคน พอขึ้นไปถึงถ้ำแล้ว ทุก

ภาพภายในตำหนักหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร

คนก็พากันเข้าไปในถ้ำ ไปกราบพระพุทธรูปและก็เดินสำรวจถ้ำกัน ส่วนตัวข้าพเจ้ายังไม่ได้เข้าไป ได้แวะคุยกับพระที่อยู่ด้านนอกบนศาลาถามทุกข์สุขกันอยู่ พอเรียบร้อยแล้วก็ได้เดินเข้าถ้ำ ข้าพเจ้าได้ถามลูกศิษย์เล่น ๆว่า พวกเราเป็นอย่างไรกันบ้าง ปู่ท่านให้อะไรหรือเปล่า มีเงินตกลงมาบ้างไหม (เพราะอดีตที่เคยมากราบปู่ที่นี่ ปู่ท่านได้โปรยเงินลงมาให้ลูกศิษย์หลายคนได้รับกัน แล้วจะเล่าให้ท่านผู้อ่านได้ทราบในคราวต่อไป) ทุกคนก็ตอบว่า ไม่เห็นมีอะไรเลย พี่จันทร์ช่วยขอให้ปู่ท่านโปรยของลงมาให้พวกเราหน่อยสิ เพื่อเอาไว้เป็นที่ระลึก ข้าพเจ้าก็ได้แต่ยิ้ม และก็เรียกลูกศิษย์ให้มานั่งกรรมฐานกับข้าพเจ้าสัก ๑๐ นาที บางคนก็นั่งพักผ่อน บางคนก็นั่งกรรมฐาน พอนั่งไปสักครู่ จู่ ๆก็มีผ้าแพรสีเขียวลอยมา ข้าพเจ้าก็ยื่นมือออกไป

ภาพภายนอกตำหนักหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร

รับไว้ ผ้าแพรก็ตกลงมาใส่มือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าดีใจมาก เพราะไม่รู้ผ้าแพรมาได้อย่างไร คนที่ไม่ได้นั่งกรรมฐานด้วยเขาเห็น เขาก็งง ข้าพเจ้ายกผ้าแพรนั้นให้ทุกคนดู ต่างก็แปลกใจกัน ตื่นเต้นกันมาก ไม่คิดว่าจะได้เห็นสิ่งอัศจรรย์ปาฏิหาริย์อย่างนี้ ต่างก็พูดกันเป็นเสียงเดียวว่า ถ้าในถ้ำมีผ้าแพรวางไว้พวกเขาจะต้องเห็นก่อน เพราะพวกเขาได้เดินสำรวจถ้ำดูก่อนแล้ว ก็ไม่เห็นมีผ้าแพรสีเขียวอย่างนี้ นี่ถ้าไปเล่าให้คนอื่นฟัง ก็จะหาว่าข้าพเจ้าอวดอุตริสินะ คงจะเป็นไปไม่ได้ แต่มันก็เป็นไปแล้ว มีพยานที่อยู่ในเหตุการณ์หลายคน ผ้าแพรสีเขียวที่ได้มานี้มีความยาวประมาณ ๒ วา ข้าพเจ้าได้นำมาผูกมัดเสาเอกในการสร้างตำหนัก ซึ่งก็คือตำหนักที่ท่านเห็นอยู่ทุกวันนี้ หลังจากเสร็จพิธีในการตั้งเสาเอก ข้าพเจ้าก็ได้ให้ผ้าแพรแก่ลูกศิษย์ที่อยู่ในเหตุการณ์บนถ้ำวันนั้น คนละนิด เพื่อนำไปบูชา จนเดี๋ยวนี้เหลืออยู่นิดหน่อย ข้าพเจ้าได้เก็บเอาไว้บูชาและเป็นหลักฐานต่อไป เพื่อลูกศิษย์ท่านไหนอยากชม และขอพรเพื่อเป็นสิริมงคล

* * * * * *

ทำบุญทำง่าย
สร้างบุญสร้างยากๆ

ปู่ท่านให้เงิน

ข้าพเจ้าจะเล่าเรื่องปู่ ท่านให้เงินก้นถุงแก่ลูกศิษย์ อย่าเพิ่งคิดว่าข้าพเจ้าแต่งเรื่องเองนะ ได้เงินมาจริง ๆ และได้กันหลายคนด้วย ท่านผู้อ่านคงอยากรู้แล้วสิ ว่าได้มากันอย่างไร

ข้าพเจ้าจำได้ว่า วันนั้นเป็นวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๓๘ ข้าพเจ้าได้ไปทำบุญทอดผ้าป่าที่วัดถ้ำวัวแดง ที่อยู่ของหลวงปู่เทพโลกอุดร มีชาวบ้านไปกับข้าพเจ้าประมาณ ๑๐ กว่าคน เวลากลางคืนมีการทำพิธีปลุกเสกพระเครื่องด้วย ในวันนั้น ทุกคนได้เห็นปาฏิหาริย์ของหลวงปู่ เพราะขณะที่พระท่านกำลังสวดมนต์อยู่นั้น อยู่ ๆ ก็มีเงินตกลงมาจากท้องฟ้า ซึ่งตอนนั้น พวกเราได้นั่งอยู่ที่พื้นดินกลางแจ้ง ไม่มีหลังคาหรืออะไรบัง พวกเราดีใจกันใหญ่ ที่ปู่ท่านโปรยเงินเหรียญบาทให้ ทุกคนพากันเก็บใหญ่เลย ถ้าทุกคนไม่เจอกับตัวเองก็คงไม่เชื่อว่าปู่ท่านให้มาจริง ๆ

วันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๓๙ ข้าพเจ้าได้พาลูกศิษย์ขึ้นถ้ำวัวแดง เพื่อปฏิบัติธรรม ข้าพเจ้าได้พากันเข้าถ้ำปฏิบัติเพื่อนั่งกรรมฐาน พอนั่งไปได้สักพักก็ได้ยินเสียงเหมือนกับมีของตกลงมา คุณครูมะลิวัลย์ ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของข้าพเจ้า เขาก็ได้ยินเสียงเหมือนกัน และยังรู้สึกว่าของนั้นหล่นใส่เขา เขาได้ลืมตาดู เห็นมีเหรียญบาท คราวนี้ทุกคนลืมตาขึ้นหมด มีเงินและธนบัตรตกลงมามาก ทุกคนพากันเก็บกันใหญ่ บางคนก็ได้ธนบัตรใบละ ๑๐๐ บาท, ๕๐๐ บาท บางคนก็ได้เหรียญบาท แล้วแต่บุญใครจะได้เท่าไร ทุกคนได้รับเงินปู่กันทั่วหน้าไว้เป็นที่ระลึก ฟังดูท่านผู้อ่านคงว่า ไม่น่าเชื่อ แต่มันก็เป็นไปแล้ว

ปู่ให้ดอกไม้ทิพย์

ข้าพเจ้าได้ยินคนเล่าว่า ปู่ท่านมักจะปรากฏกายอยู่ที่คำตากล้าบ่อย ข้าพเจ้าก็อยากไป ได้นัดหมายกับลูกศิษย์เพื่อจะไปที่นั่น วันนั้นพวกข้าพเจ้าไปกันหลายคน ถามทางเขาไปเรื่อย ๆ พอไปถึงคำตากล้าแล้ว ข้าพเจ้าเกิดความปีติเป็นอย่างมาก บอกไม่ถูกเหมือนกัน เป็นครั้งแรกของข้าพเจ้า และได้เข้าไปกราบรูปเหมือนปู่ และก็ตั้งจิตอธิษฐานขอให้ข้าพเจ้ามีดวงตาเห็นธรรม ขณะอธิษฐานอยู่นั้น ก็เห็นดอกไม้อยู่ที่มือปู่ คิดว่าคงเป็นดอกมะลิที่คนเขาเอามาไหว้ปู่แล้วมันแห้ง ข้าพเจ้าได้อธิษฐานขอปู่ เพื่อนำกลับไปบูชาไว้เป็นสิริมงคล จึงยังไม่ได้พิจารณาดอกไม้นั้นให้แน่ชัด พออธิษฐานเสร็จ ก็หยิบดอกไม้ขึ้นมา ข้าพเจ้าได้กลิ่นหอมมากจากดอกไม้ ซึ่งแห้งแล้ว ไม่ใช่กลิ่นดอกมะลิ ลองนำขึ้นมาดมอีกและก็พิจารณาดอกไม้อีกครั้ง มันไม่ใช่ดอกมะลิ แต่คล้ายดอกพิกุล ข้าพเจ้าได้เอามาให้ผู้อื่นดูกัน เขาก็บอกไม่ใช่ดอกพิกุล ข้าพเจ้ารู้แล้วว่า ปู่ได้มอบดอกไม้ทิพย์แก่ข้าพเจ้าแต่ทุกคนยังสงสัยอยู่ จึงได้เดินดูบริเวณนั้นว่ามีต้นไม้ที่มีดอกไม้อย่างนี้หรือเปล่าแต่ก็ไม่เห็นมีเลยทุกคนกลับมาที่ศาลาอีกครั้งเพื่ออธิษฐานขอปู่ แต่ก็ไม่ได้ ปู่ได้เมตตามอบดอกไม้ซึ่งหอมมากแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ใส่ผอบไว้บูชาจนทุกวันนี้

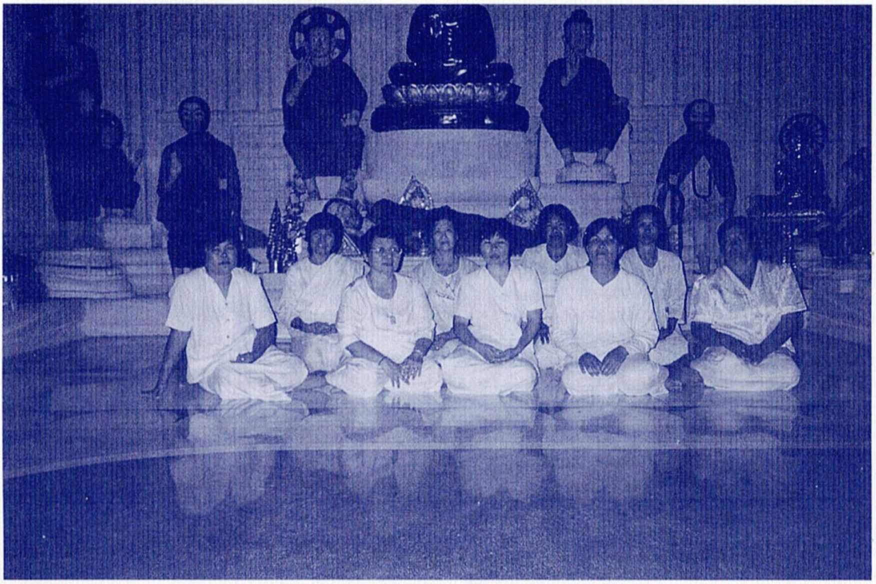
❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

ได้สัมผัสปู่ที่คำตากล้า

มีอยู่วันหนึ่ง ปู่ท่านลงประทับและได้บอกกับลูกศิษย์ว่า "จะให้ข้าพเจ้าไปปฏิบัติธรรมที่คำตากล้าสักคืนพาลูกศิษย์ไปด้วย" ลูกศิษย์ได้ถามปู่ว่า "ปู่จ๋าพวกเราจะได้พบปู่หรือเปล่า" (เพราะที่นั้นเคยมีคนไปปฏิบัติธรรมแล้วได้เจอท่านหลายคน) ปู่ท่านก็ยิ้มและตอบว่า "ปู่จะให้พวกเราได้สัมผัสท่าน โดยจะได้กลิ่นหอมและเสียงก็พอนะ" ปู่ได้บอกพวกลูกศิษย์ไว้เท่านี้ พอหลังจากท่านกลับแล้ว ลูกศิษย์ก็ได้บอกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ต้องทำตามที่ปู่ท่านสั่ง ข้าพเจ้าได้นัดหมายกับลูกศิษย์ โดยจะไปด้วยรถของพี่ยุพา และให้คุณวิชิต ซึ่งเป็นสามีของ

ภาพสถานที่ภายในคำตากล้า จังหวัดสกลนคร

คุณแม่มณีจันทร์นำลูกศิษย์ไปปฏิบัติธรรมที่คำตากล้า

พี่ยุพาเป็นคนขับให้ ทุกคนอยากไปด้วยและก็อยากพบปู่เห็นปู่ด้วยตาเนื้อกันทั้งนั้น แต่ก็รู้อยู่แก่ใจว่า ถ้าปู่ท่านพูดคำไหนต้องเป็นคำนั้น ปู่ท่านบอกจะให้สัมผัสได้ด้วยกลิ่นและเสียงแค่นี้ก็เป็นบุญแก่พวกเรามากแล้ว แต่ทุกคนก็ยังหวังว่า ปู่ท่านจะเมตตา พอถึงวันนั้น พวกเราก็ได้เดินทางไปคำตากล้ากัน แต่พอไปถึงยังเช้าอยู่ ก็คิดกันว่า จะไปกราบพระอีกรูปหนึ่งก่อน แล้วค่อยกลับมานอนที่คำตากล้า เมื่อตกลงกันแล้วก็ได้ไปกัน แต่นี้เป็นรายการนอกเหนือคำสั่งที่ปู่สั่ง ดังนั้นการไปของพวกเราจึงเกิดอุปสรรค ทั้ง ๆ ที่สถานที่ที่จะไปก็อยู่ใกล้ แต่กลับหาทางเข้าไปไม่เจอ พอคุณวิชิตขับรถไปได้สักพัก รถก็ติดหล่ม เดินหน้าก็ไม่ได้ ถอยหลังก็ไม่ได้ จะหาชาวบ้านมาช่วยก็ไม่มี เพราะอยู่กลางป่า เปลี่ยวมาก ตะวันก็เริ่มจะตกดิน ข้าวปลาก็ยังไม่ได้กินกัน

ลูกศิษย์ก็บอกว่า ให้อธิษฐานบอกปู่สิ ไม่อย่างนั้นเราคงไปไม่ได้แน่ ข้าพเจ้าก็ตั้งจิตอธิษฐาน ขออโหสิกับปู่ที่ได้ทำนอกเหนือคำสั่งของปู่ ข้าพเจ้าผิดไปแล้ว กราบขอขมาปู่ ขอปู่ช่วยลูกด้วย ถ้ารถติดอย่างนี้ต้องกลับไม่ได้แน่นอน พอข้าพเจ้าอธิษฐานเสร็จ ก็มีเสียงปู่บอกว่าให้ข้าพเจ้าไปดันทางด้านหน้ารถ และให้คุณวิชิตขับถอยหลังแล้วรถจะขึ้น ข้าพเจ้าขอบคุณปู่ และก็บอกให้คุณวิชิตทำตามที่ปู่บอก ทุกคนได้ไปยืนอยู่หน้ารถหมด ข้าพเจ้าก็เอามือดันหน้ารถ คุณวิชิตขึ้นรถแล้วสตาร์ท นับ ๑-๒-๓ แล้วก็เร่งเครื่อง ปรากฏว่า ยังไม่ทันได้ออกแรงดันเลย รถก็ขึ้นมาได้แล้ว ทุกคนดีใจกันใหญ่ ยกมือท่วมหัวขอบคุณปู่เป็นเสียงเดียวกันหมด ทุกคนขึ้นรถและก็กลับค่ำตากล้ากันอาบน้ำทานข้าวกันได้เวลาหนึ่งทุ่มข้าพเจ้าก็พาลูกศิษย์สวดมนต์ทำวัตรเย็น และก็สวดบทพุทธคุณ ๑๐๘ จบ ตอนสวดอยู่นั้น กลิ่นหอมทั่วทั้งศาลา ทุกคนได้กลิ่นกันหมด หอมมาก แล้วก็มีเสียงบนหลังคาศาลาเหมือนกับลูกเห็บตกลงใส่ ข้างนอกศาลาลมแรงมากเหมือนมีพายุก็ว่าได้ ข้าพเจ้าคิดว่า ลมแรงขนาดนี้แทบพัดเอาบ้านทั้งหลังพังได้เลย มุ้งที่กางอยู่ด้านนอกศาลาคงปลิวไปหมดแล้ว แต่กลับอยู่เหมือนเดิมเรียบร้อยดี ใบไม้ก็ไม่ปลิวเลย พวกเราสวดมนต์กันต่อ และก็นั่งกรรมฐาน สักพักลมก็สงบลง เหลือแต่กลิ่นที่หอมตลบอบอวลอยู่ พวกข้าพเจ้าต่างตื่นเต้นกันใหญ่ ปู่มาจริง ๆ ด้วย มาตามที่ปู่ท่านบอกจริง ๆ ทุกคนต่างปลื้มกันมาก

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

นิมิตเห็นภพชาติที่คำชะโนด

เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๓๙ เวลาประมาณตี ๒.๔๕ น. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่า ยังไม่หลับ เพราะจะได้ยินเสียงรถวิ่งอยู่ตลอด ข้าพเจ้าพยายามจะลุกแต่ก็ลุกไม่ขึ้น เหมือนครึ่งหลับครึ่งตื่น ได้นิมิตเห็นว่า ข้าพเจ้าไปที่เมืองคำชะโนด ทางไปลำบากมาก รอบเมืองจะมีน้ำล้อมรอบหมด และมีหน้าผาที่สูงชันมาก ต้องปีนผ่านหน้าผา เพื่อข้ามลงมาข้างล่าง ถึงจะเป็นเมืองคำชะโนด ระหว่างทางก็มีสัตว์ร้ายมากมาย ปีนไม่ดีก็อาจตกหน้าผาได้ ข้าพเจ้าไม่สามารถปีนหน้าผาได้ ก็คิดว่า จะไม่ไปต่อแล้วเพราะลำบากมาก พอดีหลวงปู่ฤาษีท่านได้ปลอมเป็นเด็กมานั่งบนบ่าของข้าพเจ้า ท่านมาช่วยพาข้าพเจ้าไป ทีแรกก็ไม่รู้ว่าเป็นปู่ฤาษีหรอก มารู้ตอนที่เข้าไปเมืองคำชะโนดแล้ว

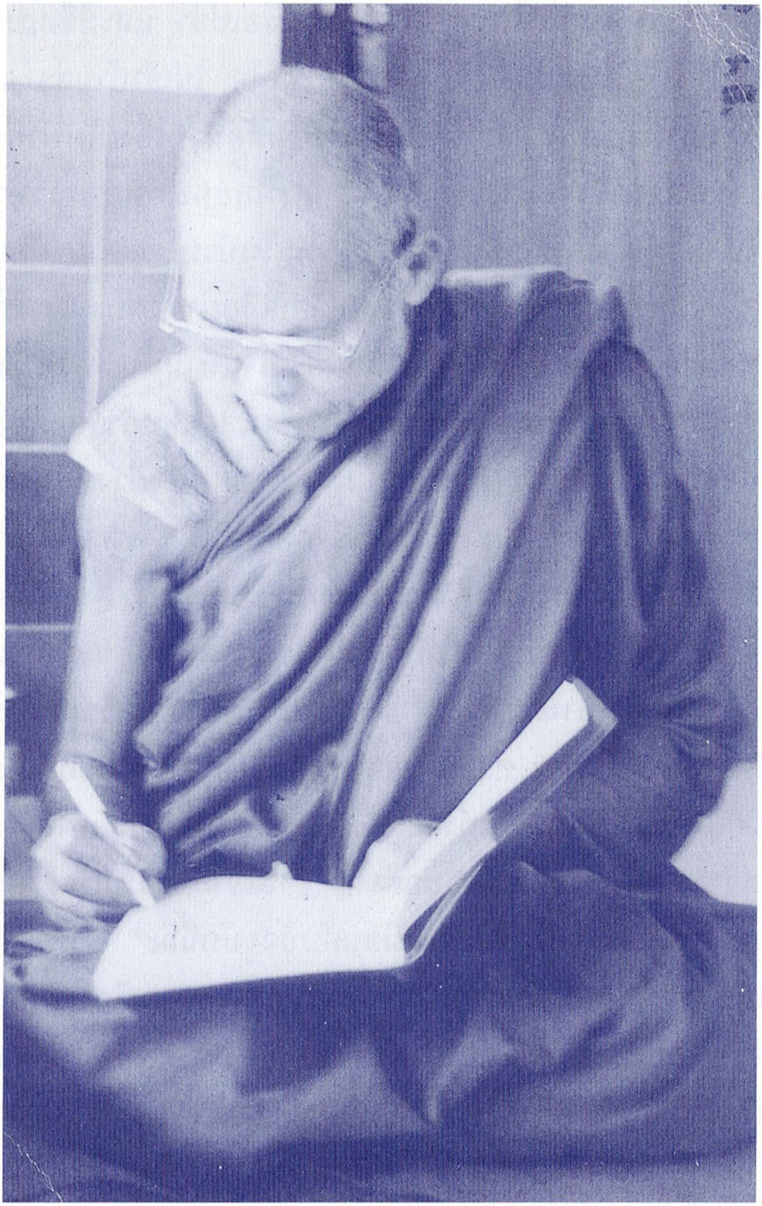
ข้าพเจ้าขอเล่าต่อนะว่าเข้าเมืองคำชะโนดได้อย่างไร ขณะที่ต้องปีนขึ้นหน้าผานั้น ได้เกิดความท้อใจไม่อยากจะไปต่อ ก็มีพวกชาวบ้านบอกว่า “ทนอีกหน่อยเถอะท่าน เดี๋ยวก็พ้นแล้ว ท่านไม่อยากรู้หรือว่า อดีตของท่านเป็นอย่างไร ชาติก่อนท่านเคยเป็นอะไร” ข้าพเจ้าก็ตอบว่า“อยากรู้ แต่หนทางมันลำบากเหลือเกิน ไม่รู้ว่าข้ามหน้าผานี้แล้วจะเจออะไรอีก” ชาวบ้านเขาก็บอกว่า “ถ้าไม่ลองก็ไม่รู้ ถ้าไปไม่ถึงจะสามารถเล่าให้คนอื่นฟังได้อย่างไร”ข้าพเจ้าก็เลยบอกว่า “ไปก็ไป” ก็ปีนขึ้นหน้าผาต่อ พอพ้นหน้าผามา ก็มีหนองน้ำขวางกั้นอีก หนองน้ำนี้ใหญ่มาก มีน้ำวนแรงมาก ถ้าใครตกลงไปคงต้องตายแน่ แต่ว่ามีผู้ชายคนหนึ่งว่ายน้ำอยู่ในหนองน้ำนั้น เขามองดูข้าพเจ้าและ

ก็ยิ้มให้ เขาบอกว่าถ้าจะข้ามหนองน้ำนี้ให้เอาใบบัว ๒ ใบวาง แล้วให้ข้าพเจ้าเหยียบ หลวงปู่ฤาษีท่านจะเป็นผู้พาข้ามไปเอง ข้าพเจ้าก็บอกชายคนนั้นไปว่า ใบบัวเล็กเท่าฝ่ามือนี้หรือ จะสามารถเหยียบข้ามไปได้อย่างไร มันคงจะต้องจมแน่ ชายคนนั้นก็ยิ้มและบอกว่าให้ทำตามที่เขาบอกเถอะไม่จมหรอก เพราะใบบัวนี้เป็นของปู่ฤาษีให้เอามาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทำตามที่ชายคนนั้นบอก ปรากฏว่าหนองน้ำนั้นได้กลับกลายเป็นทางเดินยาวมาก ปูด้วยพรมสีเขียวเหมือนใบไม้ สวยงามมาก ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้น แต่ชายคนนั้นก็ยังว่ายอยู่ในหนองน้ำนั้น

ข้าพเจ้าเดินไปตามทางเดินได้ระยะหนึ่ง ก็เห็นมีอาศรมอยู่ ข้าพเจ้าเข้าไปกราบ อาศรมนี้เป็นของเจ้าแม่อะไรจำไม่ได้ ข้าพเจ้าได้บอกให้เด็กที่อยู่บนบ่ากราบเจ้าแม่เสียสิ เรามาถึงบ้านเขาต้องทำความเคารพก่อน ข้าพเจ้าพูดจบเท่านั้น เด็กคนนั้นได้กลายเป็นปู่ฤาษีตาไฟ และก็ยิ้มให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่ทันพูดอะไรต่อ อาศรมนั้นก็หายไป กลับกลายเป็นน้ำหมดข้าพเจ้าตกใจมาก กลัวจะจมน้ำตาย คงไปไม่ถึงคำชะโนด ข้าพเจ้าเข้าไปกอดปู่ฤาษีไว้แน่น ขณะนั้นข้าพเจ้าได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังจมน้ำอยู่ ข้าพเจ้าคิดว่า ตัวเองคงต้องจมน้ำตายเหมือนผู้หญิงคนนั้นแน่ ข้าพเจ้าถามปู่ฤาษีว่าทำไมท่านถึงไม่ช่วยผู้หญิงคนนั้น ปู่ฤาษีท่านก็นิ่งเฉย ข้าพเจ้าพยายามกระทุ้งเท้าเพื่อช่วยตัวเอง พอดีไปเหยียบถูกกระดานไม้แผ่นหนึ่งเข้าก็พยายามช่วยตัวเองจนเข้าถึงฝั่ง ทั้ง ๆ ที่กอดปู่ฤาษีไว้แน่น พอเข้าถึงฝั่งแล้ว ตัวข้าพเจ้ากลับไม่เปียกน้ำเลย เสื้อผ้าแห้งหมด ข้าพเจ้าถามปู่ฤาษีว่า “ทำไมถึงไม่ช่วยข้าพเจ้า” ท่านตอบว่า “ข้าต้องการ

ทดสอบเอ็งว่า จะสู้ได้ไหม มีความโลภหรือเปล่า และมีจิตเมตตาช่วยคนไหม แต่นังหนูเอ็งทำได้ดีว่ะ ข้าพอใจ ไม่เข้าบ้านล่ะ จะได้เห็นอดีตชาติของเอ็ง ชาวบ้านเขามาคอยต้อนรับเอ็งเต็มบ้านแล้ว ไปเถอะถึงเวลาข้าจะพาเอ็งกลับ” ปู่ฤาษีบอกข้าพเจ้าแล้วท่านก็หายไป ข้าพเจ้าได้เดินเข้าไปในบ้าน คนในบ้านได้ออกมาต้อนรับอย่างดี บอกว่านายหญิงมาแล้ว มาเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะ เขาได้เอาชุดสีชมพูมาให้ข้าพเจ้าใส่ ชาวบ้านและคนในบ้านนั้น ทั้งชายและหญิงใส่เสื้อผ้าสีสดใสมาก ผู้หญิงจะนุ่งผ้าถุงเสื้อแขนกระบอก ส่วนผู้ชายจะนุ่งโจงกระเบนเสื้อคอกลม ต่างคุยกันอย่างสนุกสนาน ข้าพเจ้าถามเขาว่า “ทำไมข้าพเจ้าถึงได้มาอยู่ที่นี่ได้” พวกเขาก็พากันหัวเราะและบอกว่า “แม่หญิงแต่ก่อนท่านเป็นภรรยาของเจ้าเมืองนี้ เจ้าเมืองท่านอยากพบ เลยให้พาแม่หญิงมา แม่หญิงแต่งตัวแล้วพวกฉันจะพาไปหานายท่าน” พอข้าพเจ้าแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยเขาก็พาไปพบเจ้าเมือง ท่านเจ้าเมืองพูดกับข้าพเจ้าว่า “เธอนี้เกิดมากี่ชาติก็ยังเป็นคนมีเมตตา ทำอะไรก็เรื่อย ๆอย่างนี้ล่ะนะ เอาละจะให้ดูร่างเจ้าว่า อดีตชาติที่แล้วเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าก็มองไปเห็นร่างของข้าพเจ้าเอง แต่งตัวดี นิสัยก็เหมือนกับปัจจุบันนี้ล่ะ” ข้าพเจ้าก็ว่า “แปลกดีนะไม่เคยเห็นแบบนี้มาก่อนเลย” พอดูเรียบร้อยแล้วท่านเจ้าเมืองก็บอกให้กลับบ้านได้ ข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวตื่นทันที นิสัยเดิมในอดีตชาติของข้าพเจ้าก็ชอบช่วยเหลือคน ชอบทำบุญทำทาน สร้างกุศล มาชาตินี้ก็คล้าย ๆกัน ก็เป็นนิมิตที่ได้เห็นอดีตชาติของตัวเองอีกชาติหนึ่ง

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

หลวงปู่บุญจันทร์ (ถ้ำผาผึ้ง) จังหวัดเชียงใหม่
อดีตชาติเคยเป็นบิดาคุณแม่มณีจันทร์

ได้พบพ่ออดีตชาติ

มีอยู่ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้นิมิตเห็นพระรูปหนึ่งมายืนมองข้าพเจ้าขณะกำลังปฏิบัติธรรมอยู่ พระรูปนี้มองข้าพเจ้าอยู่นานมาก จนข้าพเจ้ารู้สึกสงสัยว่าตัวเองทำอะไรผิดหรือเปล่าท่านถึงได้มองแบบนั้น จึงถามท่านว่า "หลวงพ่อหนูทำอะไรผิดหรือเปล่าเจ้าค่ะ" หลวงพ่อท่านยิ้มและก็พูดว่า **"โยมลูก"** ท่านพูดแค่นี้ท่านก็จากไป หลังจากนั้นก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาก็ได้มาพิจารณาดูว่า ท่านเป็นใคร เป็นพระอยู่ที่ไหน ในนิมิตนั้นข้าพเจ้ามีความผูกพันกับท่านมาก และคำพูดที่ท่านเรียกข้าพเจ้าว่า โยมลูก คำนี้ล่ะที่ข้าพเจ้าสงสัยว่าอดีตท่านต้องเคยเป็นพ่อของข้าพเจ้าแน่ ๆ

และแล้ววันหนึ่งลูกศิษย์ข้าพเจ้าได้มาชวนไปกราบหลวงปู่บุญจันทร์ ซึ่งอยู่ถ้ำผาผึ้ง อ.บ้านฝาง จ.เชียงใหม่ ข้าพเจ้ายังไม่เคยรู้จักท่านมาก่อน แต่ข้าพเจ้าก็ตกลงที่จะไปกับลูกศิษย์ เมื่อได้ไปถึงถ้ำผาผึ้งแล้ว ข้าพเจ้าเห็นหน้าหลวงปู่บุญจันทร์ ข้าพเจ้าก็นึกขึ้นได้ว่า เคยเห็นท่านในนิมิต ได้เข้าไปกราบท่าน ตอนนั้นท่านป่วยเป็นอัมพาต พูดไม่ได้ นอนอยู่บนเตียง โดยมีพระ ๓ รูป คอยปฏิบัติรับใช้ท่าน ข้าพเจ้ารู้สึกปลื้มปีติ น้ำตาไหล ระลึกได้ทันทีว่า อดีตท่านเคยเป็นพ่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าร้องไห้ไม่หยุด ท่านเหลียวมองดูข้าพเจ้า ลูกศิษย์ท่านบอกว่า ถ้าจะคุยกับปู่ให้ใช้วิธีสอบถาม ถ้าใช่ท่านจะหัวเราะ แต่ถ้าไม่ใช่ท่านจะอยู่นิ่ง ๆ ข้าพเจ้าก็ถามท่านว่า **"หนูเคยเป็นลูกท่านในอดีตใช่ไหมเจ้าค่ะ"** ท่านก็หัวเราะชอบใจ ข้าพเจ้าได้อธิษฐานจิตต่อหน้าท่าน ถ้าอดีตท่านเคยเป็นพ่อของหนู หนูขอเกศาท่าน เพื่อไว้

สักการะบูชา เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานอย่างนี้เสร็จ ลูกศิษย์ของท่านก็ตอบทันทีว่า เกศาของปู่ไม่มีแล้ว ข้าพเจ้าได้ยินอย่างนั้น ก็บอกไม่เป็นไร แต่ปู่ท่านรู้ว่าพระลูกศิษย์ยังเก็บเกศาท่านไว้อยู่ ปู่ท่านจึงได้กระตุกจีวรของพระที่ยืนอยู่ข้างเตียงนอนของท่าน เพื่อบอกให้พระรู้และให้นำเกศามาให้ข้าพเจ้า พระท่านก็ไปเอาเกศาปู่มาให้ข้าพเจ้า พอได้รับแล้ว ปู่ท่านก็หัวเราะ ข้าพเจ้าก็ได้สนทนาธรรมกับท่านอีกสักครู่ก็พากันลากลับ หลังจากนั้นไม่นานก็ได้ข่าวท่านมรณภาพ วันที่ได้ข่าวลูกศิษย์ท่านจะทำพิธีเผาศพท่านแล้ว ข้าพเจ้าตั้งใจจะไปงานศพท่าน แต่งตัวเรียบร้อย แต่ปรากฏว่า มีเหตุให้ข้าพเจ้าไปไม่ได้ เสียใจมาก ก็ได้เอาเกศาท่านมาอธิษฐานว่า ปู่จ๋าลูกอยากไปทำไมปู่ไม่ให้ลูกไป ทำอย่างไรลูกถึงจะได้ไปกราบปู่อีกสักครั้ง พอวันรุ่งขึ้นลูกศิษย์ข้าพเจ้าได้โทรศัพท์มาบอกข้าพเจ้าว่า คืนนี้ ๓ ทุ่ม เขาจะทำพิธีตักอัฐิของปู่ จะไปหรือเปล่า ข้าพเจ้าตอบตกลงทันที และคิดว่าปู่คงรับรู้ที่ข้าพเจ้าอธิษฐานและไม่อยากให้เสียเวลาหลายวันถึงให้ไปวันนี้

ข้าพเจ้าไปถึงที่เผาศพของปู่ ลูกศิษย์ของปู่ได้ก่อปูนกั้นสูงถึงคอ ข้าพเจ้าได้มองดูสังขารของปู่ที่เผาไปแล้ว ถ่านยังไม่ดับสนิท เพราะเขาทำพิธีเผาแบบโบราณ คือ เผากองฟอน เห็นได้เลยว่าร่างของปู่นอนอย่างไร อัฐิของท่านเป็นสีขาวสวย เมื่อถึงเวลา ๓ ทุ่ม เขาก็กันคนออกไป มีพระภิกษุมาสวดทำพิธีตักอัฐิ พระภิกษุได้ประกาศว่า วันนี้จะไม่แจกอัฐิปู่ ถ้าใครอยากได้ต้องมาวันที่ ๒๐ จะเปิดให้ตักคนละหนึ่งช้อนชา ข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้ ก็ตั้งจิตอธิษฐานถึงปู่ทันที ปู่จ๋าถ้าดวงวิญญาณของปู่อยู่แถวนี้ ปู่ได้โปรดเมตตาดลจิตให้

พระภิกษุหรือคนที่เกี่ยวข้องกับปู่แบ่งอัฐิให้ลูกสักนิดเถอะ ลูกจะเอาไปบูชา ลูกมีเกศาปู่แล้ว ขออัฐิปู่อีกสักนิดเถอะ จะได้มาแบบไหนก็ได้ ถ้าจะให้ลูกมาในวันที่ ๒๐ คงไม่ได้มาแน่นอน ข้าพเจ้าอธิษฐานแล้วก็ยืนมองพระภิกษุตักอัฐิ จู่ๆอัฐิปู่ก็ลอยมาตกใส่ตรงหน้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารีบเอากระดาษเช็ดหน้ามาห่ออัฐิปู่ไว้ ข้าพเจ้าดีใจมากจนน้ำตาไหล ทุกคนที่ยืนอยู่กับข้าพเจ้าก็ขอดู เขาบอกกันว่า ปู่ให้ข้าพเจ้าแล้ว เก็บดี ๆนะ เมื่อทำพิธีตักเสร็จ มีคณะกรรมการคนหนึ่งได้แบ่งให้ข้าพเจ้าอีกหน่อย เป็นอันว่า ข้าพเจ้าได้มาตามที่อธิษฐานขอ ข้าพเจ้าได้นำอัฐิของท่านมาใส่ผอบบูชาที่ตำหนัก ปรากฏว่า อัฐิปู่ขาวขึ้นเหมือนกับแป้ง สวยมาก และก็เพิ่มมากขึ้นกว่าเก่า

❊❊❊❊❊❊

การกระทำใดๆ ต้องทำด้วยความศรัทธา
ตั้งใจและเคารพ

ชีวิตประจำวันของคุณแม่มณีจันทร์

ข้าพเจ้าขอเล่าถึงการปฏิบัติของข้าพเจ้าที่ปฏิบัติมาก็นับได้ ๑๘ ปีแล้วสินะ การปฏิบัติของข้าพเจ้าก็ไม่มีอะไรมาก ข้าพเจ้าจะพิจารณาตัวข้าพเจ้าเองอยู่ตลอดเวลา จะทำจิตให้ว่าง ไม่ปรุงแต่งจิต ไม่เข้าข้างตัวเอง จะใช้สติกำกับจิตอยู่ตลอดเวลา ไม่ยินดียินร้ายกับกิเลสสิ่งของทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะมองด้วยความว่างเปล่า ถ้าจะใช้สิ่งใด ก็ถือเสียว่า เราต้องทำตามหน้าที่ อย่าเอาจิตเข้าไปยึดว่านี่เป็นของเรา นี่เป็นของเขา ข้าพเจ้าจะสอนตัวเองเสมอมาไม่ตำหนิใคร ต้องตำหนิตัวเองว่า เราไม่ดีต่างหากล่ะ ข้าพเจ้าจะให้ความเมตตาต่อทุกคน ข้าพเจ้าจะเป็นผู้ให้เสมอมา ทุกครั้งที่ให้ใครสักคน ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีความสุขมาก ยิ่งรู้ว่าคนที่ข้าพเจ้าให้ไปนั้นดีขึ้น ข้าพเจ้าก็ยิ่งมีความสุขมากยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าตั้งใจแน่วแน่ที่จะเดินตามรอยครูบาอาจารย์ที่ได้สั่งสอนข้าพเจ้ามา ยิ่งมาถึงตอนนี้ บางท่านเรียกข้าพเจ้าว่า "แม่" คำว่า "แม่" นี้มีความหมายมากมาย ฉะนั้นข้าพเจ้าจะต้องปฏิบัติตัวให้ดีมากขึ้น ให้สมกับคำว่า "แม่" ที่จะเป็นที่พึ่งพิงของลูก ๆ ได้ ข้าพเจ้ายอมเหนื่อยเพิ่มขึ้นอีกก็ไม่เป็นไร ข้าพเจ้าจะแผ่เมตตาให้อย่างไม่ย่อท้อ จะมีคนเห็น คนรับรู้หรือไม่นั้นไม่สำคัญ ขอแต่ปู่เห็น เทวดาเห็น ให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้าก็เพียงพอแล้ว นี่ล่ะชีวิตประจำวันของข้าพเจ้า ทุกวันตื่นเช้ามาข้าพเจ้าจะสวดมนต์ นั่งกรรมฐานแผ่เมตตา กลางวันช่วยปลดทุกข์ให้เพื่อนมนุษย์ ตอนเย็นก็สวดมนต์นั่งกรรมฐานแผ่เมตตา และถ้าวันไหนตรงกับวันพระ ข้าพเจ้าจะไปแจกทาน ทำบุญ สร้างกุศล นี่ล่ะ

งานประจำของข้าพเจ้า ทุกท่านอ่านแล้วมีความเห็นว่าอย่างไร การปฏิบัติตัวของข้าพเจ้าดีพอหรือยัง ถ้ายังไม่ดีตรงไหน กรุณาช่วยแนะนำข้าพเจ้าหน่อย ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตัวให้ดียิ่งขึ้นอีก

"ปู่เมตตาลูกบ้างนะปู่จ๋า ยามลูกเหนื่อยก็มีปู่ช่วยปลอบใจ ยามลูกท้อแท้ก็มีปู่ที่คอยอุ้มชูให้กำลังใจ ธรรมะของปู่ที่ให้ลูกมานั้นมากล้น ลูกจะค่อย ๆเรียนรู้ไป ปู่จ๋ายามลูกไม่เข้าใจ ปู่จะคอยสอนคอยชี้แนะแนวทางให้ลูกเดิน ปู่ช่วยเตือนช่วยสอนลูกมาตลอด ลูกไม่มีคำใดที่จะกล่าว มีแต่จิตที่แน่วแน่ จะตามรอยปู่ ลูกหลงทางหรือทำสิ่งใดผิด ขอปู่เมตตาให้อภัย ปู่สอนลูกอย่างไรลูกจะเดินตามอย่างไม่ย่อท้อ ให้ปู่ชื่นหัวใจดั่งที่หวัง"

คุณแม่มณีจันทร์ และคณะลูกศิษย์ ไปเลี้ยงอาหารกลางวันเด็กตาบอด

ภาพงานสร้างกุศลต่าง ๆ ของคุณแม่มณีจันทร์

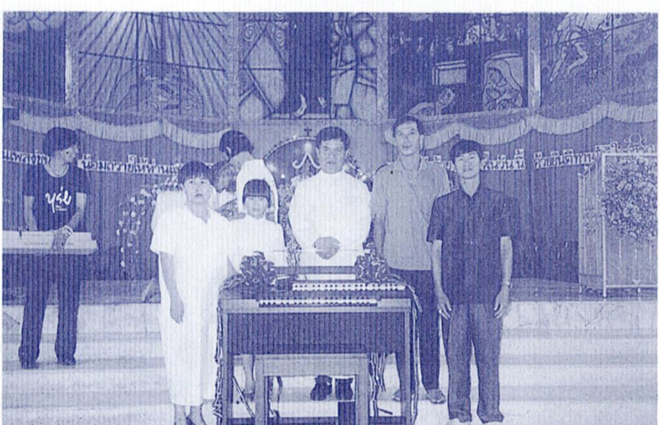
คุณแม่มณีจันทร์ได้เป็นเจ้าภาพบวชพระภิกษุ ณ วัดป่าคิรีวัน
คำหวายยาง จังหวัดขอนแก่น

คุณแม่มณีจันทร์และคณะลูกศิษย์ได้ไปแจกทาน แก่ชาวบ้านหมู่บ้านดงเย็น อำเภอบ้านฝาง จ.ขอนแก่น

คุณแม่มณีจันทร์และคณะลูกศิษย์ร่วมกันทำบุญถวายปัจจัยสร้างลูกกรงศาลาวัด จังหวัดขอนแก่น

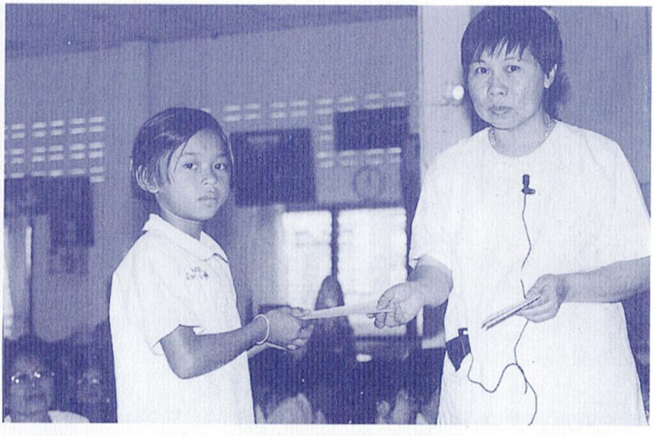
คุณแม่มณีจันทร์ได้ถวายอิเล็กโทนให้กับวัดนักบุญอันนา (หนองแสง) จังหวัดนครพนม

คุณแม่มณีจันทร์และ
คณะลูกศิษย์ได้มอบ
ทุนอาหารกลางวันให้
กับนักเรียนโรงเรียน
บ้านดงเย็น จังหวัด
ขอนแก่น

คุณแม่มณีจันทร์ได้
มอบปัจจัยช่วยเหลือ
คนชรา ในงานพิธี
บวงสรวงหลวงปู่
พระครูเทพโลกอุดร

คุณแม่มณีจันทร์ได้
มอบทุนการศึกษาแก่
เด็กนักเรียนผู้ยากไร้
ในงานพิธีบวงสรวง
หลวงปู่พระครูเทพ
โลกอุดร

คติธรรมคำสอนคุณแม่มณีจันทร์

ท่านทั้งหลายพร้อมหรือยังที่จะมาปฏิบัติธรรม เมื่อท่านพร้อมแล้วก็จงเดินตามข้าพเจ้ามาเถอะ ก่อนอื่นท่านถามตัวท่านเองก่อนพร้อมที่จะตายหรือยัง ท่านกลัวความตายหรือเปล่า เพราะการปฏิบัตินั้นมันเหนือการตายไปนิดเดียว เราท่านมาฆ่ากิเลส ฆ่าความอยาก ฆ่าความโลภให้สิ้นไปจากจิตใจของเรา เพราะกิเลสมันกินเราท่านมานานแสนนานแล้ว ถึงเวลาแล้วหรือยังที่เราท่านจะฆ่ากิเลสกันเพื่อเราจะได้อยู่สุข เราจะไม่หลงกลมันอีก แล้วถ้าถามว่า จะฆ่ามันได้อย่างไร เราจะตอบว่า ถ้าจะฆ่ากิเลสนั้น มันต้องมีความเพียรความอดทน และมีสติ เราจะดูว่าในตัวของเรานี้มันมีอะไร สิ่งของที่เราปรารถนามานั้น มันยั่งยืนหรือไม่ แก้วแหวนเงินทอง ลูกผัวญาติมิตร มันเป็นของที่ไม่จีรัง มันเป็นแค่อุบาย มันหลอกมันล่อให้เราติดกับ เมื่อเราติดกับมันแล้ว มันก็หัวเราะเรา ถ้าเรามัวแต่หลงไปยึดติดว่า ลูกผัวเป็นของกูนะ เงินทองเป็นของกูนะ อะไรก็เป็นของกูเมื่อนั้นความทุกข์ก็เกิด ความโลภก็เกิด เมื่อมันเกิดตรงนี้ขึ้นมาแล้วปล่อยวางไม่ได้ก็สร้างกรรม สร้างทุกข์ให้ตัวเอง ฉะนั้น **เราต้องฆ่ากิเลสตัวนี้ให้ได้ด้วยการมองทุกอย่างด้วยความว่างเปล่า คิดว่าทุกอย่าง เป็นของสมมุติ เป็นของที่ไม่จีรัง** แรก ๆเราอาจต้องฝืนใจหน่อย เมื่อเราทำอย่างนี้ทุกวันจนติดเป็นนิสัยแล้ว เราก็สบาย เมื่อจิตใจของเราสบาย ไม่ยึดติดกับสิ่งใดแล้วนั้นแหละ เราก็พบทางพ้นทุกข์ จะเหลือแต่หน้าที่ดูแลครอบครัว จะค้าจะขาย ทำการทำงานอะไรเราก็ทำได้อย่างสบาย จะจนหรือมี เราก็ไม่เป็นทุกข์ เพราะเราพอใจ

ในสิ่งที่เรามี เราภูมิใจที่เราได้พ้นจากกิเลส เราจะนั่งก็เป็นสุข เราจะนอนก็แสนสุข เพราะเราได้ฆ่ากิเลสในตัวเราแล้ว **ไม่มีสิ่งใดที่สุขเท่าเราได้เห็นธรรมอย่างแท้จริง ความสุขที่แท้จริง ก็คือ เป็นผู้ให้นั่นเอง**

ตัวกิเลสนั้นหนาน่ากลัวนัก
ถ้าปล่อยได้ควรปล่อยเสียอย่าเสียดาย
เมื่อเราปล่อยท่านปล่อยสุขนั้นก็มาเยือน
สุขแสนสุขเมื่อเราท่านปล่อยวาง

* * * * * *

ถ้ามองโลกให้ดีแล้ว มันไม่มีอะไรจริง ๆ โลกใบนี้เปรียบเหมือนกับถังขยะใบใหญ่ ที่เอาไว้รองรับของเน่าเหม็น ดูสิท่านทั้งหลาย จงมองให้ทะลุว่าโลกนี้มีอะไร มีแต่ความทุกข์และสิ่งจอมปลอมเข้าหากัน ความชิงดีชิงเด่น ความโลภ ความเห็นแก่ตัว ไม่เห็นมีความปรานีต่อกันเลย ตัวกูต้องมาก่อนเสมอ มันเหมือนขยะของโลกหรือเปล่า จากขยะกองเล็กก็กลายมาเป็นขยะกองใหญ่ เพราะโลกกำลังแล้งธรรม ขาดความยุติธรรม ขาดสันติ โลกทุกวันนี้ถึงได้ร้อนขึ้นทุกวัน ขยะก็มากขึ้น มันมากขึ้นจนจะล้นโลกอยู่แล้ว ท่านทั้งหลายจงหยุดสักนิด แล้วมองดูสักหน่อยสิว่า เราท่านจะช่วยกันกวาดขยะนี้ได้อย่างไร จงตรองดูเถอะ เราจะเห็นความแตกต่างของขยะว่า สิ่งไหนควรทิ้ง สิ่งไหนควรเก็บ โลกเราคงสวยงามน่ามอง

น่าอยู่มากขึ้น หรือท่านอยากจะมองโลกนี้มีแต่ขยะของเน่าเหม็น จงคิดให้ดี

ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะกวาดขยะไปเสียจากโลกนี้ จะทนเหนื่อยอีกสักนิด เพื่อโลกจะได้น่าอยู่มากขึ้น ท่านทั้งหลายที่จะเดินเข้ามาหาข้าพเจ้า จงช่วยกันกวาดขยะที่เรือนจิต เรือนใจ ของตัวเองทิ้งไปเสีย บ้านของท่านจะได้สะอาดเรียบร้อยร่มเย็นขึ้น แต่ถ้าเราอยากให้ขยะนั้นหมดไปจากโลกใบนี้ เราท่านต้องมีความสามัคคีกันก่อน รวมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน แล้วเราท่านก็ช่วยกันขัด ช่วยกันถูสักวันมันก็จะสะอาดขึ้น บ้านเมืองสะอาดขึ้น ชีวิตเราก็เป็นสุข

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

พวกเรามารบกันเถอะน่ะ นักบวช-นักรบทั้งหลาย **เรามารบกับความโลภ รบกับความโกรธ รบกับความหลง นี่แหละคือข้าศึกที่ยิ่งใหญ่** การปฏิบัติธรรมในทางพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นทางแห่งพระพุทธเจ้านั้น รบด้วยธรรม เราต้องรบด้วยความอดทนด้วยความต่อต้านซึ่งอารมณ์สารพัดอย่าง ธรรมกับโลกมันเกี่ยวข้องกันมีธรรมก็มีโลก มีโลกก็ต้องมีธรรม มีกิเลสก็ต้องมีผู้สะสางกิเลส คือรบกับกิเลสทั้งหลายนี้ เรียกว่า รบภายใน รบภายนอกนั้นต้องจับลูกระเบิด จับปืน มาขว้างกัน มายิงกัน เอาแพ้เอาชนะคนอื่นก็เป็นของทางโลก ทางธรรมไม่ต้องรบกับใคร รบกับใจตัวเอง เอาชนะใจของตัวเอง อดทนต่อสู้กับอารมณ์ทุกอย่าง ทางธรรมถ้าหากว่าเรามาปฏิบัติแล้วไม่ต้องก่อกรรมทำเวรซึ่งกันและกัน ปลดปล่อยความชั่วทั้งหลายออกจากกาย ออกจากใจของพวกเรา พ้นจากการอิจฉา พ้น

จากการพยาบาท พ้นจากการจองเวรกัน เวรอันใดจะระงับไปได้ก็เพราะการไม่จองเวร ไม่ผูกเวรกัน กรรมกับเวรมันต่างกัน แต่มันจะคล้ายกัน กรรมทำแล้วก็แล้วกันไปไม่ต้องมาจองล้างจองผลาญกันอีก นี่เรียกว่า กรรม เวรหมายถึง การจองกันไว้อีกว่า เอ็งมาทำฉัน ฉันจะต้องทำเอ็งต่อไป มิได้ขาดต้องแก้แค้นกันไปเรื่อยๆ นี่เรียกว่า เวรนั้นยังไม่ระงับ เพราะการจองเวร เมื่อไรยังเป็นไปอยู่ มันก็เป็นห่วงโซ่ต่อกันเป็นสาย จึงไม่จบสิ้น ภพไหนชาติไหนก็ดี มันก็เป็นอยู่อย่างนั้น

พระบรมศาสดาท่านสอนโลก ท่านโปรดโลก โปรดสัตว์ แต่โลกก็ยังเป็นอยู่อย่างนี้ ผู้ที่มีปัญญา เกิดมาแล้วก็ต้องพิจารณา อะไรที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง นักรบนักอะไรทั้งหลาย พระพุทธเจ้าก็เคยปฏิบัติมาเหมือนกัน แต่ว่าไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควร มันก็เป็นอยู่เฉพาะทางโลก มีแต่เรื่องผูกกรรม ผูกเวรกันต่อไป

ฉะนั้นการได้อบรมปฏิบัติธรรมกัน ก็เพื่อให้รู้ ให้เลิกสิ่งที่ชั่วอะไรที่มันเป็นกรรมเป็นเวรกันก็เลิกการกระทำ ให้เอาชนะตัวเอง ไม่ต้องไปเอาชนะผู้อื่น เราจะรบก็รบกับกิเลสของตัวเอง มีความโลภเกิดขึ้นมา เราก็รบกับมัน มีความโกรธเกิดขึ้นมา เราก็รบกับมัน นี่เรียกว่าการรบ การทำสงครามด้านจิตใจกับกิเลสนี้ มันยากแสนยาก แสนลำบากที่สุด ปฏิบัติธรรมมาเราก็มาพิจารณา เรียนการรบ **รบกับราคะ รบกับโทสะ รบกับโมหะ นี้เป็นหน้าที่ของเราทั้งหลายที่จะต้องพิจารณา นี่เราเรียกว่า รบภายใน คือ รบกับกิเลสทั้งหลาย** แต่น้อยคนนักที่จะรบกับกิเลส ไปรบกับสิ่งอื่นเสียมากกว่า กิเลสส่วนนี้ไม่ค่อยจะรบกัน ไม่ค่อยจะเห็นกัน

พระพุทธองค์ท่านทรงตรัสว่า ให้ละความชั่วทุกอย่าง มาประพฤติปฏิบัติความดีทุกประการ เป็นทางที่ถูกต้องแล้ว พระองค์ตรัสบอกอย่างนี้ก็เรียกว่า ได้จับตัวพวกเรามาปล่อยที่ต้นทาง เมื่อถึงทางแล้ว พวกเราจะเดินไปหรือไม่เดินไปนั้น เป็นเรื่องของพวกเรา เรื่องของพระพุทธเจ้าก็หมดแค่นั้น พระองค์ได้เมตตาชี้แนวทางให้แล้ว ทางที่ผิด ทางที่ถูก เท่านั้นก็พอแล้ว ที่เหลือก็อยู่ที่การประพฤติปฏิบัติ เป็นหน้าที่ของพวกเรา ดังนั้นเมื่อเรามาอยู่ที่ทางนี้ ก็เรียกว่า เรายังไม่รู้อะไรเลย ไม่เป็นอะไรเลย เราก็ต้องศึกษา การศึกษานี้ก็ต้องอดทนต่อทุกสิ่งทุกอย่าง คล้าย ๆ กับเราเป็นนักศึกษา เคยศึกษาทางโลกมาลำบากอย่างไร ก่อนจะมีความรู้มีวิชาพอที่จะปฏิบัติการงานได้ ต้องข่มใจตัวเอง เมื่อใจเรามันเห็นผิด ไม่ชอบ หรือขี้เกียจ เราก็ต้องข่มใจ ความรู้จึงจะเกิดในใจเรา จึงสามารถนำไปปฏิบัติการงานได้ การปฏิบัติการงานในทางธรรมนี้ก็เหมือนกัน ถ้าหากว่าเรา ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ พินิจพิจารณา ก็คงจะมองเห็นทางพอสมควร

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

คนเราจะดีหรือเลวมันก็ขึ้นอยู่ที่ตัวเราเองล่ะนะว่าจะปรับปรุงตัวเองหรือไม่ หรือปล่อยตามใจตัวเอง เมื่อรู้ว่าสิ่งที่ทำลงไปนั้นมันไม่ดีก็อย่าไปทำ ต้องลดทิฐิ อย่าถือทิฐิ เอาชนะกัน เราต้องใช้สติพิจารณาว่า สิ่งที่ทำลงไปนั้น ผลของมันจะออกมาดีหรือเลวอย่างไร ถ้ามันออกมาในทางที่ดี เราก็ทำ แต่ถ้าไม่ดีก็อย่าทำมัน ผลออกมามันก็ไม่คุ้มกันหรอก คนเราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ก็แสนจะประเสริฐ

อยู่แล้ว ฉะนั้น เราต้องรักษาความเป็นมนุษย์ของเราให้ดีที่สุด ถึงทำไม่ได้เต็ม ๑๐๐% ก็ขอให้ได้ ๕๐% ก็เอา ขอให้มีเสียงสวดมนต์บ้าง การปฏิบัติธรรมรักษาศีล ๕ ให้ครบ ตามที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านได้เมตตาชี้แนะ ก็สามารถทำให้ชีวิตของความเป็นมนุษย์อยู่ดีมีสุข และประเสริฐก็เท่านั้นเอง

คนเราจงพยายามเพียรหาความดีมาใส่ตัว การทำความดีนั้นมันลำบาก ทำความชั่วนั้น ชั่วพริบตาเดียวก็ทำได้ ถ้าเราจะทำความดีต้องมีความอดทน อดกลั้นกับสิ่งยั่วยวนทั้งหลาย การเป็นคนดีของครอบครัวของสังคมได้นั้น จะต้องรู้จักเป็นผู้เสียสละ เป็นผู้ให้ รู้จักการให้อภัย มีความเมตตากรุณาปรานี ทำความดีให้เสมอต้นเสมอปลาย เราก็มีความสุข เราไม่เบียดเบียนใคร ไม่ทำความเดือดร้อนให้ใคร เราก็สุขได้เช่นกัน

การปฏิบัติธรรมที่เราได้ปฏิบัติมานั้น จะว่ายากก็ได้ จะว่าง่ายก็ได้ อยู่ที่เรามีความเพียรความอดทนแค่ไหน ธรรมจะเกิดได้ต่อเมื่อเราปฏิบัติ ถ้าเราไม่ปฏิบัติ ธรรมนั้นย่อมเกิดไม่ได้ **เราจะยกระดับจิตของเราให้สูงขึ้นหรือให้จิตเราต่ำลงก็อยู่ที่ตัวของเราทั้งนั้น ไม่มีใครสั่งเราได้ มีแต่จิตเท่านั้นที่สั่งเราทำอย่างนั้น ทำอย่างนี้ แต่จะมีใครล่ะที่จะคอยเตือนเราได้ ก็คือตัวสตินั้นเอง** สติจะเป็นตัวคอยควบคุมจิตของเรา ดังนั้น เราจะต้องมาฝึกสติเสียก่อน อย่าทำตามอารมณ์ของเรานะ ต้องฝืนตัวเอง ไม่ตามใจตัวเอง ถ้าใครชอบทำตามใจตัวเอง จะไม่พบความสำเร็จได้เลย การที่จิตปรุงแต่งก็ดีเพราะจิตนี้มักจะปรุงแต่งเข้าข้างตัวเจ้าของว่าต้องถูกก่อนเสมอ ถ้าเราไม่มีสติรู้ทันจิต เราก็จะคล้อยตามจิต ก็แพ้มัน แต่ถ้าเรามีสติรู้เท่าทัน

เราจะเถียงกับมัน เราจะรู้จักพิจารณาแยกแยะออกมาได้เลยว่าอันไหนถูกอันไหนผิด เพราะเรารู้เท่าทันจิต จิตก็จะสั่งเราไม่ได้ ฉะนั้น ตัวจิตนี้สำคัญมาก อารมณ์จะเกิด ความโกรธ ความชอบใจไม่ชอบใจ ก็ขึ้นอยู่ที่ตัวจิตนี้ล่ะ จะสั่งให้เราทำความดีหรือความชั่วก็อยู่ที่จิตตัวเดียว ดังนั้นเราต้องมีสติควบคุมจิตของเราก่อน ดูสิว่าเราจะดูออกไหม พิจารณาบ่อย ๆ สังเกตว่า เวลาเราโกรธขึ้นมาเราดับมันทันหรือเปล่า หรือโกรธข้ามวันข้ามคืน ถ้าเป็นอย่างนี้แปลว่า ยังใช้ไม่ได้ เราต้องตั้งสติไว้ที่ลิ้นปี่ และดับให้ได้ตอนนั้นเลย เราถึงชนะตัวเอง ทำอย่างนี้บ่อย ๆ เมื่อมีอารมณ์ต่าง ๆมากระทบก็จะเกิดความเคยชินเราปฏิบัติบ่อยขึ้นก็เกิดความถนัดมากขึ้นเรื่อย ๆ ถือเป็นการยกระดับจิตของเราขึ้นแล้ว เพราะว่า เรารู้จักให้อภัย เรามีความเมตตาต่อคนอื่นที่มองไม่เห็นธรรม ถ้าเราเห็นเขาเหล่านั้นแล้ว นึกสงสารเขา มีความเมตตาต่อเขา นั้นล่ะ จิตของเรายกระดับในทางที่ดีขึ้น ต่อไปจิตก็จะทำตามเรา เพราะตัวสติ ที่เราฝึกมาดีนี้เองที่คอยควบคุม เตือนเราอยู่ตลอดเวลา การที่เราจะปฏิบัติถึงจุดนี้ได้ ก็ต้องต่อสู้กับกิเลสต่าง ๆพอสมควร และการที่เราปฏิบัติจะเป็นแนวไหนก็ช่าง พุทโธหรือยุบหนอพองหนอ จุดมุ่งหมายก็เป็นอันเดียวกัน มันอยู่ที่จิตตัวเดียว ถ้าเรามีสติคอยควบคุมจิต เพราะฉะนั้นเราทุกท่านต้องมีความเพียรในการฝึกสติให้ได้ แล้วท่านจะอยู่อย่างเป็นสุข สมหวังในชีวิตของท่าน

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

ข้าน้อยผู้เป็นสมณพราหมณ์ สัมมามัคคตา สัมมาปฏิปันนา เยอิยัญจะโลกังสะยัง อะภิญญาสัจฉิกัตวา ปะเวเทสิ

ข้าน้อยได้ทำกิจแล้วตามรอยของพระโลกุตระ พระผู้มีอภิญญาโลกุตระที่ข้าน้อยได้ประจักษ์กับตัวข้าน้อยเอง และข้าน้อยได้ทำให้แจ้งแล้วอย่างจริงๆ เป็นตัวของข้าน้อยเองจริงๆ ข้าน้อยได้รู้ซึ้งถึงทุกอย่างที่พระโลกุตระได้สั่งสอนให้ข้าน้อย ข้าน้อยประกาศตัวได้เต็มตัว และจิตใจของข้าน้อยเอง เป็นเจตนาของข้าน้อยเองจริงๆ ด้วยสุดเกล้าสุดเศียรสุดกระหม่อมของข้าน้อยเป็นสัมมาสัมพุทธสาวก

ข้าน้อยจะทำประโยชน์สูง แต่ในความมีประโยชน์นั้น จะต้องประหยัดสุด ประโยชน์ คือ การเผยแผ่ธรรมอย่างบริสุทธิ์ใจ ให้ด้วยใจสะอาด ด้วยความเมตตา ให้ด้วยมุทิตา อุเบกขา ประหยัดสุด คือ การให้การปฏิบัติโดยไม่ต้องซื้อหาด้วยเงินทอง ไม่ต้องเสียเวลา แต่ยังคงประโยชน์ และประหยัดอยู่ในตัวของมันเอง

ข้าน้อยทำจิตเบิกบานแจ่มใส สุภาพ สงบ เรียบร้อย หมดสิ้นความอยาก ความเสพ

ข้าน้อยยิ่งมองโลก ก็ยิ่งเห็นความสับสน ความสกปรกของโลก ยิ่งมองมนุษย์ก็ยิ่งเห็นสิ่งเลวร้ายที่มันแฝงอยู่ในตัวมนุษย์ ยิ่งมองลึกเข้าไป ก็ยิ่งเกิดความอ้างว้างเดียวดาย ถ้ามองทะลุโลก ก็ยิ่งเพิ่มความโศกที่อยู่บนความสบาย

ข้าน้อยจึงคำนึงถึงคำว่า พุทธแท้อยู่ที่ไหน พุทธแท้อยู่ที่จิตของเราเอง อย่าผูกเวรผูกกรรมให้ตนเอง ผูกตัวกู ตัวมึง อยู่อีกเลย จงปล่อยวางและทำจิตให้สะอาด จิตสงบแจ่มใส ไม่ปรุงแต่งยื้อแย่งกัน ก็เท่านั้น ถ้ามองให้ทะลุแล้ว จะพบความสบาย

เหนือฟ้ายังมีฟ้า แต่ไม่มีสิ่งใดเหนือกฎแห่งกรรม ข้าน้อยรู้

พระโลกุตระท่านชี้ทางให้รู้กฎแห่งกรรม ท่านเพียรสอนข้าน้อย ข้าน้อยขอน้อมรับด้วยความเคารพ ข้าน้อยจะรบกับมันด้วยมือเปล่า ข้าน้อยขอรบกับจิตของข้าน้อยก่อน ฆ่าตัวกิเลส ฆ่าความรู้สึกก่อนคนอื่น เพื่อที่จะไม่ตายอีกต่อไป ข้าน้อยขอสละตัวข้าน้อยเพื่อสันติ ขอปฏิเสธสันติที่มาด้วยความเห็นแก่ตัวและกิเลส กิเลสนำสันติมาไม่ได้ นอกจากธรรมเท่านั้นที่จะนำสันติมาเพื่อความสันติสุข

ข้าน้อยกำลังยืนขึ้นสกัดกั้น สะอาดใจท่ามกลางความหวังใจของผู้เอ็นดูและผู้ปรารถนาที่จะเห็นธรรม ถึงจะโดนลมฝน เสียงนินทาว่าร้ายทุกลักษณะ แต่ข้าน้อยก็ยังยิ้ม มีเมตตาคงเดิม ข้าน้อยจะเดินไปข้างหน้าอย่างไม่ย่อท้อ

นับตั้งแต่ที่ข้าน้อยได้พบพระโลกุตระ ข้าน้อยขอประกาศอย่างท้าทายว่า ข้าน้อยจะเป็นชาวพุทธอย่างแท้จริง ข้าน้อยจะไม่กลัวอีกแล้วว่า ใครจะมองข้าน้อยเป็นอย่างไร

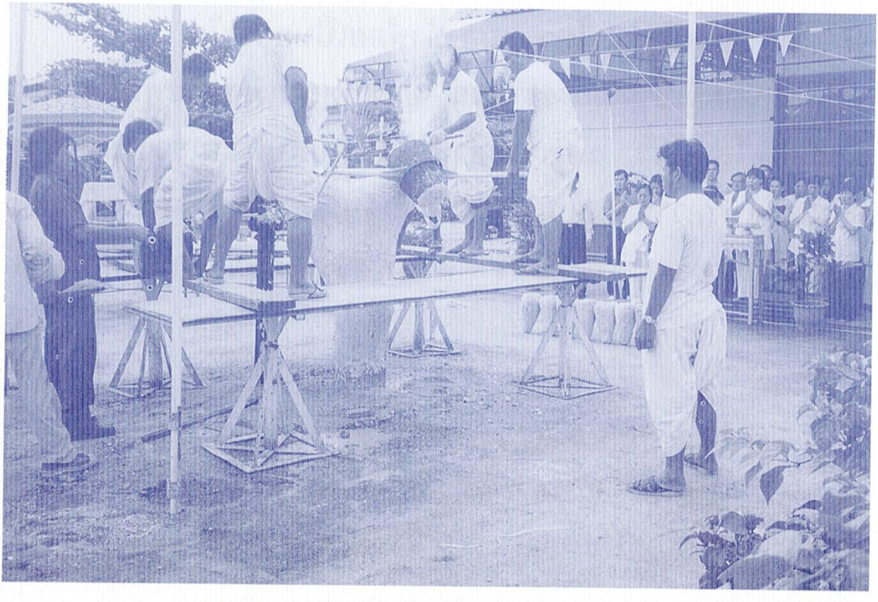
ข้าน้อยผู้เป็นสมณพราหมณ์ ขออุทิศตนเพื่อพระพุทธศาสนาและพระโลกุตระ นำพาให้ข้าน้อยได้พบกับความสว่างแห่งชีวิต ทางเดินแห่งความพ้นทุกข์ จะไม่กลัวจน จะไม่กลัวตกงานอีกแล้ว ข้าน้อยได้มองอย่างทะลุแล้ว ตามที่พระโลกุตระท่านได้ชี้ทางให้ข้าน้อยเดิน

แสงเทียนให้ความสว่างเมื่ออยู่ที่มืด
แสงธรรมให้ความสว่างอยู่ที่จิตใจ
แสงสว่างไหนๆ ก็ไม่เท่าแสงแห่งธรรม

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

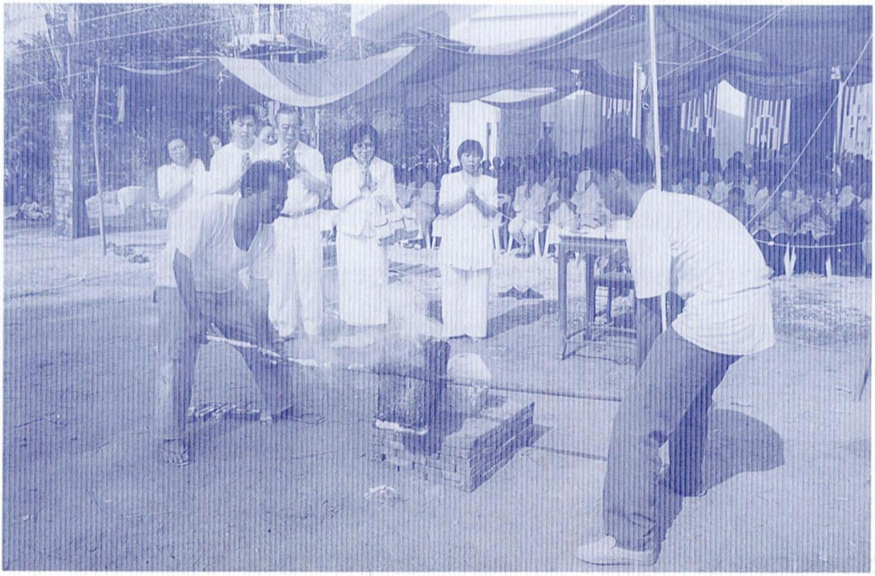
พิธีหล่อรูปเหมือนหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร

พิธีหล่อรูปเหมือนหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร

ลูกศิษย์ได้ร่วมกันถวายปัจจัยแด่หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร
เพื่อสร้างพระประธาน ถวายวัดป่ามัชฌิมวราราม จ.มหาสารคาม

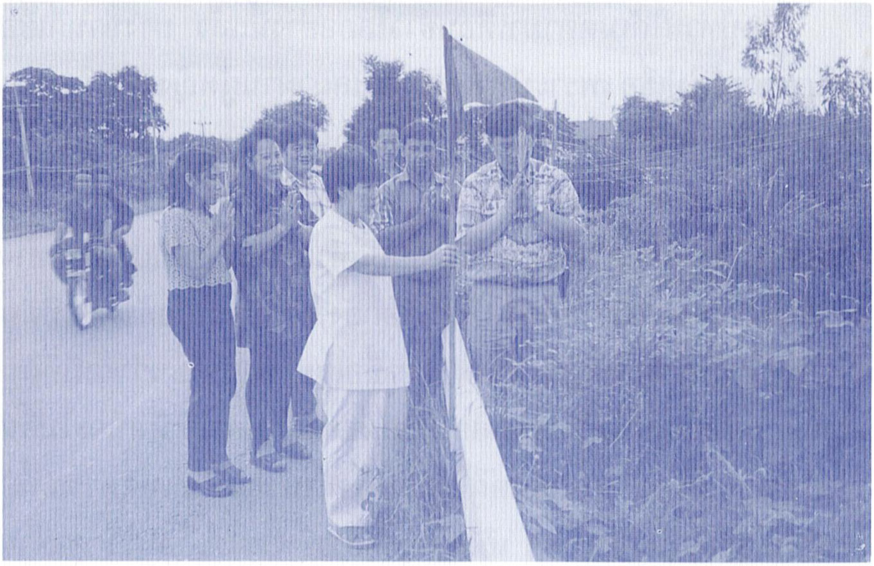

พิธีหล่อพระประธาน ณ วัดป่ามัชฌิมวราราม จังหวัดมหาสารคาม

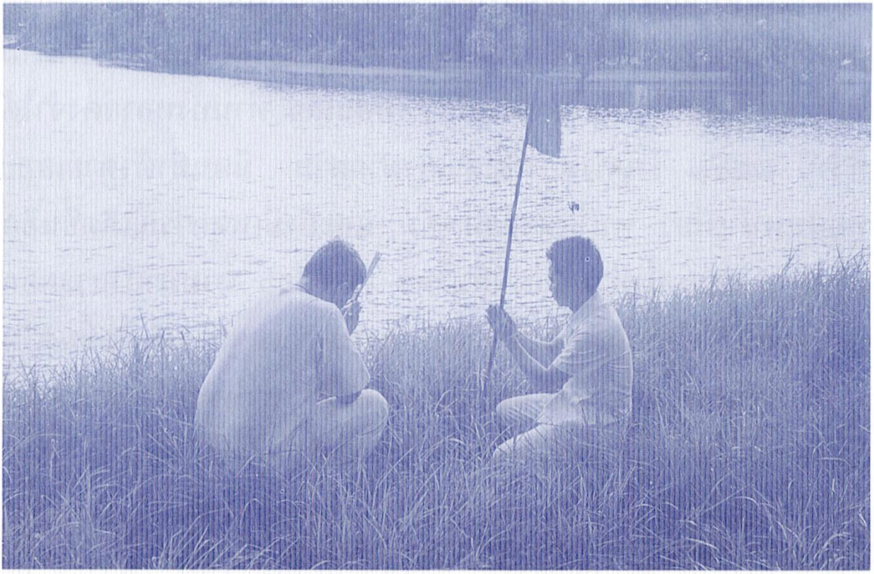
ปู่เมตตาช่วยมนุษย์โลก

เมื่อ พ.ศ.๒๕๓๘ ปู่ได้เมตตาเรียกลูกศิษย์มาเตือนเกี่ยวกับเหตุการณ์บ้านเมืองว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น เพื่อให้ลูกศิษย์ทุกคนเตรียมตัวกันว่า จะอยู่อย่างไรให้เป็นสุขได้ ปู่ท่านได้บอกกล่าวกับลูกศิษย์ว่า ลูกหลานทั้งหลายจำคำปู่เตือนให้ดีนะ ปี พ.ศ.๒๕๔๐ บ้านเมืองยังไม่เป็นไร แต่ปี ๒๕๔๑-๔๒-๔๓-๔๔ มนุษย์จะลำบากมาก คนจนจะมีมากขึ้น และคนจะตายมาก ถ้าใครมีที่ดินจะขายก็ให้ขายตั้งแต่ปี ๓๙-๔๐ ถ้าไม่ขาย จะต้องขาดทุนแน่นอน เพราะเศรษฐกิจจะล้ม เงินไม่มีค่า เงินบาทลอยตัว ธนาคารจะล้ม บ้านเมืองจะวุ่นวาย ดินฟ้าอากาศจะแปรปรวน ฉะนั้น คนไหนที่อยู่ในศีล ในธรรม ก็จะทำใจได้ แต่ถ้าทำใจไม่ได้ก็อาจจะเป็นบ้า ขาดสติ ก็จะฆ่าตัวตาย และจะมีเหตุน้ำท่วม แผ่นดินไหว ไฟก็จะมา แต่ลูกหลานไม่ต้องตกใจ ปู่จะช่วยจากเหตุที่ต้องเกิดขึ้นจากหนักให้เบาลง ลูกศิษย์ได้ถามปู่ว่า "ปู่จ๋าเหตุการณ์ต่าง ๆนี้จะเกิดในประเทศไทยเมืองเดียวหรือว่าประเทศอื่นด้วย" ปู่ได้เมตตาตอบว่า "เป็นหลายประเทศแต่ละประเทศจะเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆกัน โรคระบาดก็จะมา ขอให้ลูกหลานช่วยกันสวดมนต์แผ่เมตตาให้ดวงบ้านดวงเมืองด้วย และพระผู้ใหญ่จะละสังขารกันหลายรูปและจะมีพระผู้ใหญ่อีกนั่นล่ะที่ทำให้พระพุทธศาสนามัวหมอง ลูกหลานจงคอยดู ดังนั้น ปู่ถึงได้มาเพื่อช่วยเหลือชาวโลก บำรุงพระพุทธศาสนา ให้ลูกหลานปฏิบัติอย่างถูกต้อง ปู่ทำงานปิดทองหลังพระ ลูกเอ๋ยใครจะเห็นหรือไม่ นั่นไม่สำคัญ ขอให้พระพุทธศาสนาบ้านเมืองและลูกหลานเดือดร้อนน้อยลงก็พอแล้ว"

เมื่อปู่ท่านได้เมตตามาเตือนชาวโลกอย่างนี้แล้ว บางท่านก็เชื่อ แต่บางท่านก็ไม่เชื่อ เพราะปู่ท่านส่งกระแสมาผ่านผู้หญิง เป็นร่างทรง เพราะฉะนั้นก็ยากแก่การที่จะให้ใครเชื่อง่าย ๆ และตอนปี ๒๕๓๗-๒๕๓๘ เศรษฐกิจกำลังรุ่งเรืองเสียด้วย ที่ดินก็แพงลิบลิ่ว ใครจะคิดว่าเศรษฐกิจจะล้มได้ แต่บางท่านเชื่อปู่ก็ทำตามที่ปู่ท่านแนะนำชี้ทางให้ ก็ไม่กระทบเท่าไร แต่ท่านที่ไม่เชื่อก็ยังสร้างบ้านขายกัน ซื้อที่ดินไว้เก็งกำไรกัน ทั้ง ๆที่ปู่ท่านห้าม อย่าซื้อเลย ท่านเตือนว่าถ้ามีที่ดินอยู่แล้ว อยากขายก็ให้รีบขายเลย ตอนนี้อย่าเก็บเอาไว้ ที่ดินจะไม่ขึ้นราคาหรอก มันจะราคาตกแต่ก็ไม่ยอมฟังท่าน สุดท้ายเหตุการณ์ที่ปู่ได้เตือนไว้ก็เกิดขึ้นมาจริง ๆ เกิดขึ้นทุกอย่างที่ท่านได้เตือนไว้ สุดท้ายท่านเหล่านั้นแทบจะทำใจไม่ได้เลย มาหาปู่ อ้อนวอนขอให้ปู่ท่านช่วย ไหนจะเป็นหนี้ธนาคารจะถูกฟ้อง ไหนจะดอกเบี้ยที่เกิดขึ้น ปู่ท่านเมตตาสอนธรรมให้รู้จักปลง ข้าพเจ้าได้รับรู้เรื่องตลอดมา จึงทำตามที่ปู่ท่านได้เตือนไว้ จึงไม่กระทบกระเทือนเลย ท่านทั้งหลายคงจำได้ดีว่าปี ๒๕๔๒ ร้านค้าต้องปิดตัวเองมากมาย มีคนฆ่าตัวตายเยอะ ทุกคนหน้าเหี่ยว หน้าแห้งตาม ๆกัน และยังมีเหตุการณ์เกิดขึ้นอีกมากมาย เช่น น้ำท่วม แผ่นดินไหว โรคเปื่อย ตามมาเป็นระลอก ถ้าทุกท่านที่ได้ยินปู่เตือนไว้ ลองทบทวนดู เหตุการณ์เกิดขึ้นตามที่ปู่ท่านเตือนทั้งนั้น ที่ไหนจะเกิดเหตุอะไร ท่านจะรู้ล่วงหน้าหมด และท่านยังเมตตาช่วยเหลือให้เหตุการณ์ต่าง ๆที่จะเกิดขึ้นนั้น จากหนักให้เบาที่สุดเท่าที่ท่านจะช่วยได้ โดยท่านจะให้ลูกศิษย์นำยันต์ของท่านไปปักไว้ตามจุดต่าง ๆ ล่วงหน้าก่อนเกิดเหตุ เพราะจะได้ช่วยเหลือให้เบา เกิดขึ้นเบาที่สุด ปู่ทำงานโดยไม่เห็นแก่ความ

หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดรท่านสั่งคุณแม่มณีจันทร์ไปทำพิธีปักผ้ายันต์
ป้องกันน้ำท่วมไว้ล่วงหน้า เพื่อช่วยเหลือชาวบ้านในเขตอีสาน

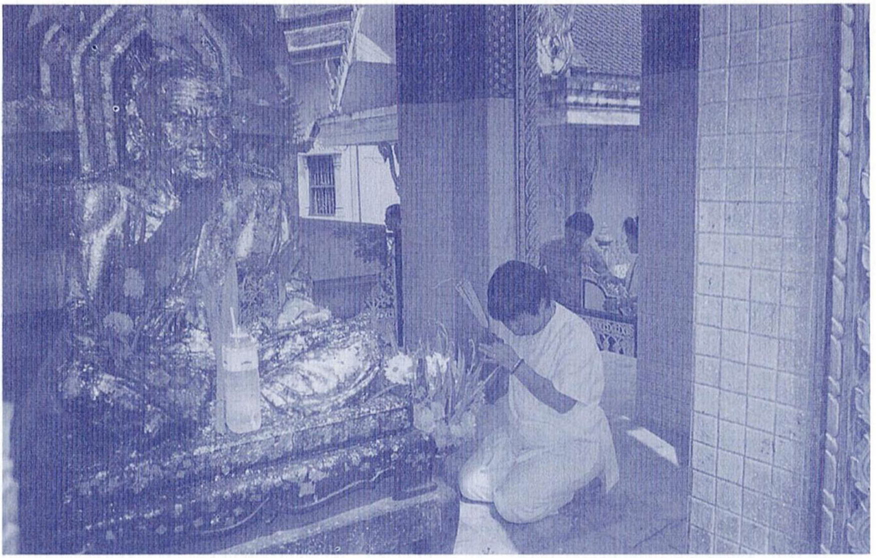

หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดรท่านสั่งให้ลูกศิษย์ไปทำพิธีปักผ้ายันต์ป้องกันน้ำท่วม
เพื่อช่วยเหลือชาวกรุงเทพ พุทธมณฑล

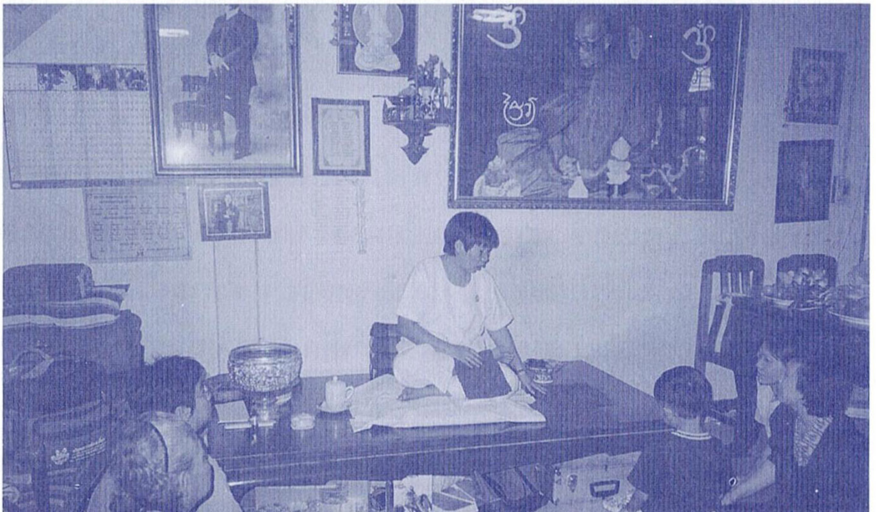
เหน็ดเหนื่อยเลย ถ้าท่านทั้งหลายได้อยู่ใกล้ปู่ จะเห็นว่าปู่ท่านทำงานจริง ๆ ช่วยเหลือทุกเรื่อง ใครมีความเดือดร้อนอะไรมา ท่านจะช่วยให้ได้เย็นใจกลับไปทุกราย

ที่หาดใหญ่ ปู่ท่านได้เมตตาบอกลูกศิษย์ไว้ล่วงหน้าแล้วว่า ภาคใต้ที่หาดใหญ่จะเกิดน้ำท่วมครั้งยิ่งใหญ่ จะมีคนตายมากมาย ปู่ท่านได้เตือนหลายครั้ง แต่ไม่มีใครเชื่อว่าจะมีน้ำท่วมหนักขนาดนั้น มีอยู่วันหนึ่ง คนที่หาดใหญ่ได้มาพบปู่ที่ศูนย์เวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น ท่านได้บอกแก่คุณสุวิมล เมื่อ ๒๙ ต.ค. ๔๓ ว่ากลับไปให้เตรียมตุนของแห้งเอาไว้มาก ๆนะ เพราะจะเกิดน้ำท่วม จะมีคนตายด้วย น้ำจะมามาก เดี๋ยวจะไม่มีของกิน ปรากฏว่า คุณสุวิมลได้บอกกับญาติ ๆ ที่มาด้วยกันว่า ปู่บอกหาดใหญ่จะเกิดน้ำท่วม แต่ไม่มีใครเชื่อ หลังจากนั้นไม่นาน ได้เกิดน้ำท่วมหาดใหญ่ครั้งร้ายแรงจริง ๆ เมื่อ ๒๑ พ.ย. ๔๓ พอเกิดเหตุแล้ว ทุกคนถึงได้นึกถึงคำที่ปู่ท่านเตือนไว้ ต่อมา ท่านก็ยังบอกล่วงหน้าอีกว่า จะเกิดเหตุแผ่นดินไหว ทางด้านอินโดนีเซีย มาเลเซีย จะลามมาถึงทางใต้ของเรา หาดใหญ่ ไม่เฉพาะแผ่นดินไหวอย่างเดียว น้ำจะท่วมอีกด้วย ปู่ท่านได้เมตตาไปโปรดคนหาดใหญ่ และได้ทำยันต์ไปวางตามจุดต่าง ๆ ที่ท่านสั่งไว้ล่วงหน้า เพื่อป้องกันก่อนที่เหตุการณ์ต่าง ๆ จะเกิดขึ้น อย่างน้อยถ้าเกิดก็เบาที่สุด

ที่กรุงเทพฯ ปู่ท่านได้เมตตาต่อชาวกรุงเทพฯ ท่านบอกว่า น้ำจะท่วมกรุงเทพฯ ปี ๒๕๔๒-๒๕๔๓ ปู่ได้สั่งให้ลูกศิษย์นำยันต์ของท่านไปปักตามจุดต่าง ๆที่ท่านสั่งล่วงหน้าก่อนที่น้ำจะมา ปรากฏว่าลูกศิษย์ที่กรุงเทพฯ เชื่อที่ท่านเตือนและได้ทำตามที่ท่านสั่ง ดังนั้น ปี

คุณแม่มณีจันทร์ได้นำผ้ายันต์ไปวางตามจุดที่หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดรสั่ง
เพื่อช่วยเหลือชาวหาดใหญ่ จ.สงขลา (ณ วัดช้างให้)

หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดรได้ทำผ้ายันต์ไปวางตามจุดที่กำหนด
เพื่อช่วยเหลือชาวหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เมื่อ ๒-๕ ก.พ. ๔๔

ท่านปู่เมตตาไปโปรดลูกศิษย์ที่หาดใหญ่ ระหว่าง ๒-๕ ก.พ. ๔๔

หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดรได้สั่งให้คุณแม่มณีจันทร์ และคณะลูกศิษย์ไปช่วยประเทศจีน เนื่องจากจะเกิดเหตุการณ์คนเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก คณะได้เดินทางไปวันที่ ๒๖-๓๐ พ.ย. ๔๓ หลังจากนั้นปรากฏว่าได้เกิดไฟไหม้มีคนเสียชีวิตมากที่ประเทศจีน

หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดรได้สั่งให้คุณแม่มณีจันทร์ และคณะลูกศิษย์ไปประเทศอินเดีย เนื่องจากจะเกิดเหตุแผ่นดินไหวครั้งร้ายแรง จะมีคนตายมาก ท่านจะช่วยจากหนักให้เกิดเบาที่สุด แต่จะไม่ให้เกิดเลยไม่ได้ เพราะต้องเป็นไปตามกฎแห่งกรรม คณะได้เดินทางไปวันที่ ๘-๑๕ ม.ค.๔๔ หลังกลับจากอินเดียได้ ๑๑ วัน ปรากฏว่า วันที่ ๒๖ ม.ค. ๔๔ อินเดียได้เกิดแผ่นดินไหวขึ้นจริง

๒๕๔๒-๒๕๔๓ กรุงเทพฯ น้ำไม่ท่วมเลย จะมีบ้างก็เล็กน้อย ไม่หนักเหมือนที่อื่น ส่วนทางด้านอีสาน เมืองขอนแก่นน้ำจะมามาก ปู่ท่านก็สั่งให้ลูกศิษย์นำยันต์ของท่านไปปักเอาไว้ตามจุดต่าง ๆที่ท่านสั่งเพื่อช่วยจากหนักเป็นเบา

ปู่ท่านยังได้บอกไว้อีกว่า จะเกิดการยิงกันที่ชายแดน และต่างประเทศจะมีสงครามยิงกันตายมากมาย โลกจะร้อนขึ้นไม่ว่าจะประเทศไหนก็จะเกิดเหตุ ขึ้นอยู่กับวิบากกรรมของมนุษย์ ปู่ได้ย้ำเตือนให้ลูกหลานสวดมนต์ ปฏิบัติธรรมกัน เพื่อวิบากกรรมต่าง ๆที่จะเกิดขึ้นจะได้เบาบางลง ปู่ได้บอกอีกว่า นักการเมืองจะตายกันเยอะ ยาบ้าจะมีมากขึ้น ปู่บอกลูกศิษย์ทุกครั้งที่ถามท่านถึงเหตุการณ์บ้านเมือง

ปู่ท่านได้บอกให้ข้าพเจ้าไป**ประเทศจีนและไต้หวัน** เพราะจะเกิดแผ่นดินไหวที่นั่น คนจะตายมาก ลูกหลานปู่ที่ไปทำงานไต้หวัน ปู่ท่านได้ช่วยเหลือเอาไว้ ที่ไต้หวันได้เกิดแผ่นดินไหว มีคนตายมากจริง ๆ และที่ประเทศจีน ท่านได้บอกว่า จะมีคนตายหมู่มาก ท่านจะช่วยจากหนักให้เกิดเบาที่สุด แต่จะไม่ให้เกิดเลยไม่ได้ ปรากฏว่าเมืองจีนก็เกิดเหตุการณ์ไฟไหม้ตอนปลายปี ๒๕๔๓ มีคนตายเป็นจำนวนมากจริง ๆ

ที่ประเทศอินเดีย ปู่ก็เมตตาบอกลูกศิษย์ให้พาข้าพเจ้าไปเพราะที่นั่นจะเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว จะมีผู้คนตายเป็นจำนวนมาก ปู่ท่านต้องการจะไปช่วย ท่านจะช่วยจากหนักให้เกิดเบาเที่สุด แต่จะไม่ให้เกิดเลยไม่ได้ เพราะทุกอย่างต้องเป็นไปตามวิบากกรรม ถึงแม้พวกเขาจะต่างเชื้อชาติกับเราก็ตาม แต่เขาก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน มี

ความเจ็บปวด มีความหิว มีลมหายใจเหมือนกัน จะต่างกันก็ตรงภาษาพูดเท่านั้น ข้าพเจ้าได้รับคำบัญชาจากปู่ ก็ได้บอกให้ลูกศิษย์เตรียมตัวไปอินเดียกัน ท่านได้ทำยันต์ให้ข้าพเจ้านำไปวางตามจุดที่ท่านกำหนดไว้ พวกข้าพเจ้าได้เดินทางไปอินเดียเมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๔๔ กลับมาวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๔๔ หลังจากนั้น ๑๑ วัน ประเทศอินเดียก็ได้เกิดเหตุแผ่นดินไหว มีคนตายมากมาย บ้านเมืองเสียหาย ความทุกข์ยากลำบากเกิดขึ้นมากมาย ข้าพเจ้าก็คิดไม่ถึงว่าจะเกิดเหตุการณ์เร็วอย่างนี้ถ้าปู่ท่านไม่ไปช่วยเหลือไว้ก่อน ชาวอินเดียคงจะต้องตายมากกว่านี้ ใครจะรู้บ้างหนอว่า ปู่ได้เมตตาช่วยเหลือชาวโลกอีกแล้ว ปู่ท่านห่วงใยลูกหลานของท่านและมนุษย์โลกทุกคนเสมอมา ในการไปอินเดียครั้งนี้ของข้าพเจ้า ก็เกิดปาฏิหาริย์หลายอย่าง ได้ปรากฏขึ้นในภาพถ่ายบ้าง ในเหตุการณ์ขณะที่อยู่อินเดียบ้าง ข้าพเจ้ายังได้เพชรนิลจินดา จากการที่ข้าพเจ้าได้นิมิตเห็นขณะที่นั่งปฏิบัติกรรมฐานอยู่ที่ต้นศรีมหาโพธิ์ที่พระพุทธองค์ได้ตรัสรู้ อยู่ที่ใต้อาสนะของพระพุทธองค์ ณ พุทธคยา ประเทศอินเดีย ถ้าท่านทั้งหลายอยากเห็น สักการะบูชา ก็สามารถไปชมได้ที่ตำหนัก ฯ

ท่านทั้งหลายที่ได้เคยพบและรู้จักปู่อย่างผิวเผิน ไม่ถ่องแท้เห็นว่าปู่ท่านมาผ่านร่างทรงผู้หญิงธรรมดา ๆ ดูไม่มีอะไรนั้น ความจริงถ้าท่านทั้งหลายเปิดใจให้กว้าง มีความศรัทธาอย่างแท้จริง ยอมรับความจริงในสิ่งที่ท่านสอน ท่านจะมองเห็นว่าในความเรียบง่ายของปู่นั้น แฝงไปด้วยธรรมะอย่างลึกซึ้ง ให้ท่านได้ศึกษามากมาย แล้วท่านจะเห็นสัจจธรรมอย่างแท้จริง

ลูกศิษย์ได้จัดโรงทานเพื่อแสดงมุทิตาแด่หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร
ในงานพิธีบวงสรวง

ลูกศิษย์ได้ร่วมกันมอบแหวนเพชรเพื่อแสดงมุทิตาแด่คุณแม่มณีจันทร์

พระคุณปู่

ความเมตตาของปู่นั้นล้นฟ้าล้นแผ่นดิน
ลูกจะทดแทนพระคุณปู่ไม่ย่อท้อ
โอ้ปู่จ๋าทุกคำสอนที่ปู่เพียรสอนลูกมา
ลูกจะจดจะจำใส่กมล
ลูกขอเดินตามรอยที่ปู่เดิน
เพื่อสอนคนให้เป็นคนดังปู่หวัง
ปู่ให้ความร่มเย็นแก่ลูกมา
ลูกจะเอาความร่มเย็นนั้นเจือจานต่อ
ให้คนที่ใจมืดบอดได้เห็นธรรม

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

ชีวิตนี้ลูกขอพลีให้ศาสนา
ชีวิตนี้ลูกขอมอบให้ปู่เทพโลกอุดร
ลูกขอมอบกายถวายชีวิต
เดินตามรอยของครูบาอาจารย์
คือปู่เทพโลกอุดร และหลวงพ่อจรัญ

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

ทุกคำสอนของปู่ลูกน้อมรับไว้ในจิต
ถึงลูกนี้จะเป็นหญิง ลูกก็พร้อมที่จะพลี
ลูกจะก้าวเดินตามรอยของปู่เทพโลกอุดร

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

สุขไหนเล่าก็ไม่สุขเท่าธรรมะ
เย็นไหนเล่าก็ไม่เย็นที่ใจสุข
สบายไหนเล่าก็ไม่สบายเท่าสวดมนต์
เย็นไหนเล่าก็ไม่เย็นเท่ากรรมฐาน

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

บทความที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้นี้ เพื่อจะเตือนสติและสอนตัวเอง และลูกหลานทั้งหลายว่า อย่าลืมพระคุณครูบาอาจารย์ที่ท่านได้มอบชีวิตที่ร่มเย็น ทั้งกายและจิตใจให้แก่พวกเราจนทุกวันนี้

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

ข้าพเจ้าได้รับใช้ปู่เทพโลกอุดรและปฏิบัติตามคำสอนของท่านมาเป็นเวลา ๘ ปี (๒๕๔๔) ข้าพเจ้าได้รับเรื่องทุกข์ร้อนของเพื่อนมนุษย์มามากมาย เป็นทุกข์ต่าง ๆ นานา จนข้าพเจ้าได้แต่ปลงอนิจจังทุกคนมีแต่ความทุกข์ทั้งนั้น ความจริงไม่มีใครสร้างให้หรอก มีแต่ตัวเองเท่านั้นแหละที่สร้าง ถ้าทุกคนรู้จักคำว่าพอ รู้จักปลง ความโลภ

ไม่มี ความอยากไม่มี ความหลงไม่มี ความโกรธไม่มี รู้จักให้อภัยกัน รู้จักแบ่งปันกัน เท่านั้นแหละ เราท่านก็เป็นสุขได้ ปู่ท่านรู้ว่า มนุษย์เราจะเดือดร้อน เป็นทุกข์มากขึ้น ท่านจึงมีเมตตาลงมาโปรด โดยส่งกระแสจิตผ่านข้าพเจ้า เพื่อมาเผยแผ่ธรรม สอนมนุษย์ให้รู้จักกฎแห่งกรรม ช่วยเหลือมนุษย์ให้พ้นทุกข์

ตั้งแต่ข้าพเจ้ารับใช้ปู่และปฏิบัติมานี้ ก็มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ทำให้เกิดความท้อ บางครั้งข้าพเจ้าต้องทนคนดูถูกดูแคลนในฐานะที่เป็นร่างทรง ซึ่งบางคนที่ไม่ได้เข้ามาสัมผัสไม่เข้าใจ ก็พูดกันไปต่าง ๆ นานา แต่ข้าพเจ้าก็ไม่โกรธพวกเขาเหล่านั้น ปู่ท่านสอนข้าพเจ้าอยู่เสมอว่า **"การทำความดีนั้น ต้องฝืน มารไม่มี บารมีไม่เกิด"** ข้าพเจ้าจดจำและระลึกไว้ในจิตอยู่เสมอมา

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

พระคาถาบูชาบรมครูพระครูเทพโลกอุดร

นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

โย อะริโย มะหาเถโร	อะระหัง อะภิญญาธะโร
ปะฏิสัมภิทัปปัตโต	เตวิชโช พุทธะสาวะโก
พะหู เมตตาทิวาสะโน	มะหาเถรานุสาสะโก
อะมะตัญเญวะ สุชีวะติ	อะภินันที คุหาวะนัง
โส โลกุตตะโร นาโม	อัมเหหิ อะภิปูชิโต
อิธะ ฐานูปะมาคัมมะ	กุสะเล โน นิโยชะเย
ปุตตะเมวะ ปิยัง เทสิ	มัคคะผะลัง วะ เทสสะติ
ปะระมะสารีริกะธาตุ	วะชิรัญจาปิวานิตัง
โส โลเก จะ อุปปันโน	เอเกเนวะ หิตังกะโร
อะยัง โน โข ปุญญะลาโภ	อัปปะมัตโต ภะเวตัพโพ
สาธุกันตัง อะนุกะริสสามะ	ยัง วะเรนะ สุภาสิตัง
โลกุตตะโร จะ มะหาเถโร	เทวะตานะระปูชิโต
โลกุตตะระคุณัง เอตัง	อะหัง วันทามิ ตัง สะทา
มะหาเถรา นุภาเวนะ	สุขัง โสตถี ภะวันตุ เม

ฉบับย่อ

นะโม ๓ จบ

โลกุตตะโร จะ มะหาเถโร

อะหัง วันทามิ ตัง สะทา

เมตตาลาโภ นะโสมิยะ

อะหะพุทโธฯ

ภาวนา ๓ จบ ๗ จบ หรือ ๙ จบ

เช้า เย็น ตื่นนอน และก่อนนอน

บูชาพระรัตนตรัย

อิมินา สักกาเรนะ พุทธัง อะภิปูชะยามิ

อิมินา สักกาเรนะ ธัมมัง อะภิปูชะยามิ

อิมินา สักกาเรนะ สังฆัง อะภิปูชะยามิ

บทกราบพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ *(กราบ)*

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม ธัมมัง นะมัสสามิ *(กราบ)*

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ *(กราบ)*

นมัสการพระรัตนตรัย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (สวด ๓ จบ)

ขอขมาพระรัตนตรัย

วันทามิ พุทธัง, สัพพะ เมโทสัง, ขะมะถะเม ภันเต, วันทามิ ธัมมัง, สัพพะ เมโทสัง, ขะมะถะเม ภันเต, วันทามิ สังฆัง, สัพพะ เมโทสัง, ขะมะถะเม ภันเต

ไตรสรณคมน์

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ถวายพรพระ (อิติปิ โสฯ)

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ *(พุทธคุณ)*

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ (อ่านว่า วิญญูฮีติ) *(ธรรมคุณ)*

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน

ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา เอสะภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเณยโย อัญชะลีกะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ *(สังฆคุณ)*

ชัยมงคลคาถา (พาหุงฯ)

พาหุงสะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

นาฬาคิริงคะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท

ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

อุกขิตตะขัค คะมะติหัตถะ สุทารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

กัตตะวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธูปะเทสะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง
พรัหมัง** วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท

ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา
โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที
หิตวานะ เนกะวิวิธานิ จุปัทท ะวานิ
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

ชัยปริตร (มหากาฯ)

มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะ ปาณินัง ปูเรตวา ปาระมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เม* ชะยะมังคะลัง ฯ

ชะยันโตโพธิยา มูเล สักยานัง นันทิ วัฑฒะโน เอวัง อะหัง วิชะโย โหมิ*** ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล อะปะราชิตะ ปัลลังเก สีเส ปะฐะวิโปกขะเร อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติฯ สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภา ตัง สุหุฏฐิตัง สุขะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พรัหมะ**** จาริสุ ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธีเต ปะทักขิณา ปะทักขิณา นิ กัตวานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะ เทวะตา สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เม* ฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะ เทวะตา สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เม* ฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะ เทวะตา สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เม*ฯ

* ถ้าสวดให้คนอื่น ให้เปลี่ยนจากคำว่า เม เป็น เต

** อ่านว่า พรัมมัง

*** ถ้าสวดให้คนอื่น ให้เปลี่ยนจากคำว่า อะหัง วิชะโย โหมิ เป็น ตะวัง วิชะโย โหหิ

**** อ่านว่า พรัมมะ

อิติปิโส เท่าอายุ

อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ

ให้สวดเกินอายุ ๑ จบ เช่น อายุ ๔๒ ปี ต้องสวด ๔๓ จบ

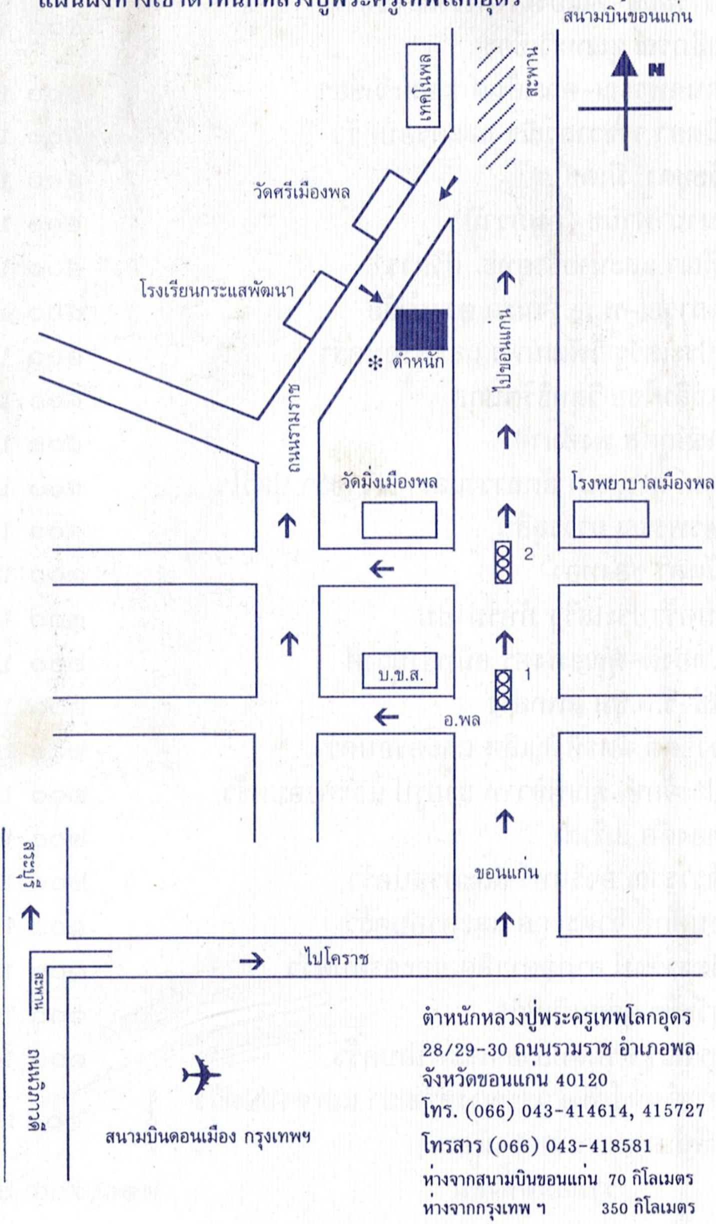
รายนามผู้ร่วมบริจาคทุนทรัพย์ในการจัดพิมพ์หนังสือ
ประวัติคุณแม่มณีจันทร์

คุณพ่อถ่าวจอง แซ่ซี-คุณแม่ม้อยเอง แซ่เตียว และคุณวิสิฐ ทวีกิติกุล	๑๐๐,๐๐๐ บาท
นางพลอยศรี หล่อวัฒนา และครอบครัวลูกหลาน	๑๐,๐๐๐ บาท
คุณไพบูลย์ เหล่าพันธ์งาม และ MRS.ZHOU JIE และ ด.ช.อัครชัย เหล่าพันธ์งาม	๑๐,๐๐๐ บาท
คุณเสกสรรค์ รักตระกูลวิทยา	๑๐,๐๐๐ บาท
คุณสุรินทร์ เตรียมกิจสวัสดิ์	๙,๐๐๐ บาท
คุณสุรศักดิ์ กาญจนะทวีกุล	๙,๐๐๐ บาท
คุณสุนทร ภูชฎาภิรมย์	๕,๐๐๐ บาท
คุณวุฒิชัย พฤกษ์ทยานนท์	๕,๐๐๐ บาท
คุณไพฑูรย์ พุทธินันทโอภาส	๓,๐๐๐ บาท
คุณเกียรติศักดิ์ ดอนอินผล	๒,๕๐๐ บาท
คุณสิทธิพงษ์ โรจนจิตเจริญ	๒,๕๐๐ บาท
คุณบุญทัน-คุณพลศักดิ์-คุณจตุพร เลิศหิรัญปัญญา	๒,๐๐๐ บาท
คุณประทีป-คุณบุญน้อม ยงคง	๒,๐๐๐ บาท
คุณกิตติพร หงษ์ตระกูล	๒,๐๐๐ บาท
คุณจำรัส-คุณศมานันท์ วงศ์ธนะชัย และครอบครัว	๒,๐๐๐ บาท
นายพุทธิพงศ์ หล่อวัฒนา	๑,๙๐๐ บาท
คุณกิตติชัย อุดมคุณากร	๑,๕๐๐ บาท
นางมุ้ยลั้ง แซ่เจี่ย-นายเซี้ย แซ่ตั้ง	๑,๕๐๐ บาท
นางนวลศรี จิตตะวณิช นางสาวจิตภัสสร จิตตะวณิชและเพื่อน	๑,๔๐๐ บาท
คุณสุพัตรา เฮงสุนทร	๑,๐๐๐ บาท
คุณวิชัย เฮงสุนทร	๑,๐๐๐ บาท
คุณธนธร เฮงสุนทร	๑,๐๐๐ บาท
คุณฉวีวรรณ เฮงสุนทร	๑,๐๐๐ บาท

คุณเปรมฤทัย เฮงสุนทร	๑,๐๐๐ บาท
คุณจารุณี ฉัตรหิรัญเลิศ	๑,๐๐๐ บาท
คุณชัยวัฒน์-คุณวิภาดา เครืออินทร์ (ร้านทรัพย์อนันต์)	๑,๐๐๐ บาท
คุณวิษณุ-คุณอำไพ มีเดช	๑,๐๐๐ บาท
ร้านเทพประทาน	๑,๐๐๐ บาท
นายวรวิทย์ เอื้อวัฒนากูรณ์ และครอบครัว ญาติพี่น้อง และบริวารเพื่อนๆ	๑,๐๐๐ บาท
คุณวิโรจน์ พูนสิรสิน	๑,๐๐๐ บาท
น.สพ.วรรธณา เมฆทรัพย์	๑,๐๐๐ บาท
คุณเอราวัณ ก้อนคำใหญ่	๑,๐๐๐ บาท
คุณวัชรกร วงศ์สายเชื้อ	๑,๐๐๐ บาท
คุณวิศิษฏ์ ภูมพฤทธิ์	๑,๐๐๐ บาท
คุณฐาวริศภัทร์ แซ่ ชี และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
คุณกมล-คุณอ้อยจิน แซ่ตั้ง และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
คุณวสันต์-คุณบุญช่วย ทวีกิติกุล และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
คุณจำเริญ-คุณจริยา เวชวัฒนาเศรษฐ และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
คุณบุญรอด-คุณวริษฐากาญจน์ ทองประดับ และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
คุณนพดล-คุณกนกรัตน์ ภูมิสมบัติ	๑,๐๐๐ บาท
น.สพ.ศิริวัฒน์-คุณฐิดากาญจน์ วาสิกศิริ และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
คุณสุวิมล ทวีกิติกุล	๑,๐๐๐ บาท
คุณยุพา คุ้มตะบุตร และครอบครัว	๕๐๐ บาท
คุณแม่บุญคง โมกภา-คุณพ่อไพรัตน์ โมกภา และครอบครัว	๕๐๐ บาท
คุณพิชญา-คุณยงยุทธ สุภวัฒนากูล	๕๐๐ บาท
คุณสุภาพ ฉัตรชัยพลรัตน์	๕๐๐ บาท
คุณสมชาย-คุณดารารัตน์ ร้อยชัยเหนือ	๕๐๐ บาท
ร้านเสียงศิลป์วิทยุ และครอบครัว	๕๐๐ บาท
ร้านยืนยงพานิช และครอบครัว	๕๐๐ บาท
คุณจินตนา เบ้าเฟื่อง และครอบครัว	๕๐๐ บาท
อู่บางกอกการช่าง	๕๐๐ บาท
คุณพูนธนะ หล่อวัฒนา	๕๐๐ บาท

คุณมะลิวัลย์ หาญชนะ และครอบครัว	๕๐๐ บาท
คุณเยื้อง วรหาญ และครอบครัว	๕๐๐ บาท
คุณอรรถชัย-คุณประไพพรรณ วรหาญ คุณวลีภรณ์ ชุณหะวิเชียร	๕๐๐ บาท
คุณกนกพรรณ-คุณวสันต์ ชุณหะวิเชียร	๕๐๐ บาท
คุณนิตยา วรชวาลวณิช และครอบครัว	๕๐๐ บาท
คุณวิชชุดา มีเดช	๕๐๐ บาท
ร้านนานาพานิช (กุมภวาปี)	๕๐๐ บาท
นางกีณา และนายธีรยุทธ ศิริการ	๕๐๐ บาท
น.พ.การุณ-พ.ญ.รุ่งนภา ตรงนำชัย	๕๐๐ บาท
นายประเสริฐ วิพัฒนพร และครอบครัว	๕๐๐ บาท
นายเฉลิมไชย วิสุทธิรัตนกุล	๕๐๐ บาท
อาจารย์กุศล พงศ์มาศ	๕๐๐ บาท
อาจารย์ กาญจนา สัตถาวรและคุณจิรชยา ปุสวิโร	๕๐๐ บาท
คุณพรพรรณ ถาวรสุสิน	๔๐๐ บาท
คุณนัดดา ซองทอง	๓๐๐ บาท
ครอบครัวประเสริฐ ภัทรมานน	๓๐๐ บาท
พ.ต.ทองดี-คุณแพงศรี สนิทธานุวงศ์	๒๐๐ บาท
นางไข่-ร.ต.ชุม สพกลาง	๒๐๐ บาท
คุณจงจิตต์ ฉัตรหิรัญเลิศ และครอบครัว	๒๐๐ บาท
คุณประจักษ์-คุณพิสวาท สวยรูป และครอบครัว	๒๐๐ บาท
คุณทองตัด แก้วตา	๒๐๐ บาท
นางจิรวรรณ อจรินทร์ และครอบครัว	๒๐๐ บาท
คุณอนุศักดิ์ จิวตระกูล และครอบครัว	๑๐๐ บาท
คุณจิตรารัตน์ ลาภอุดมเลิศ และครอบครัว	๑๐๐ บาท
คุณธวัชชัย ชุณหะวิเชียร	๑๐๐ บาท
คุณวรรณา ศิริผลหลาย และครอบครัว	๑๐๐ บาท
นางสาวจันทร์เพ็ญ วรรณวงศ์วัฒนา และครอบครัว ญาติพี่น้อง และบริวาร เพื่อน ๆ	๑๐๐ บาท
รวมยอดทั้งสิ้น	๒๑๗,๕๐๐ บาท

แผนผังทางเข้าตำหนักหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร

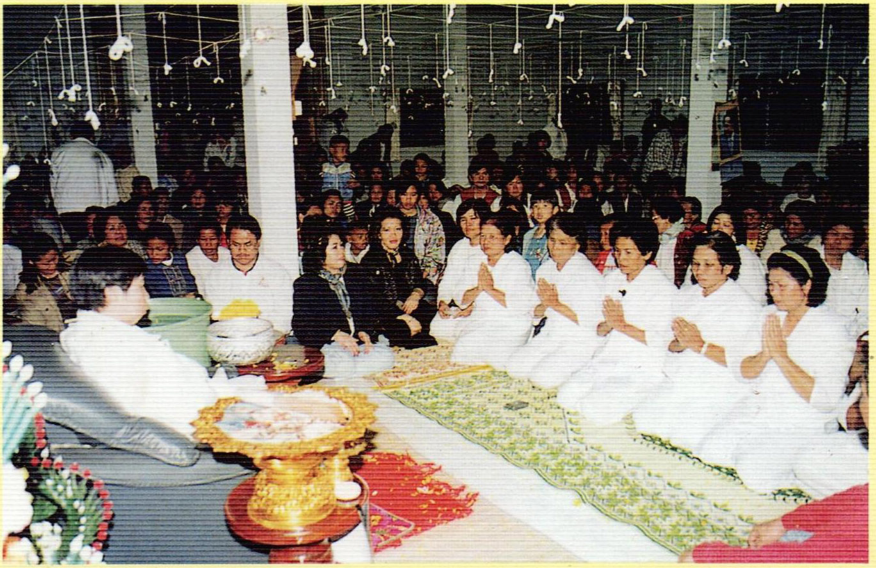

ตำหนักหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร
28/29-30 ถนนรามราช อำเภอพล
จังหวัดขอนแก่น 40120
โทร. (066) 043-414614, 415727
โทรสาร (066) 043-418581

ห่างจากสนามบินขอนแก่น 70 กิโลเมตร
ห่างจากกรุงเทพ ฯ 350 กิโลเมตร

ลูกศิษย์ได้รำอวยพรถวายแด่หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร

ลูกศิษย์ได้ร่วมกันร้องเพลงอวยพร ทำนองพื้นบ้าน
ถวายแด่หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร

ตลอดระยะเวลา 19 ปีที่ผ่านมา หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร ได้ติดตามและอบรมธรรมะให้แก่คุณแม่มณีจันทร์ เพื่อให้ท่านได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ผู้ทุกข์ยากตลอดมาจนกระทั่งทุกวัน

หลวงปู่พระครูเทพโลกอุดรท่านได้เมตตาบอกลูกศิษย์ไว้ว่า "ถึงเวลาแล้วที่ท่านจะต้องรีบเร่งช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ให้รวดเร็วและมากยิ่งขึ้น เพื่อให้รู้จักประพฤติปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ได้ในยุคของความเปลี่ยนแปลงทางภัยพิบัติต่างๆที่เกิดจากธรรมชาติและเศรษฐกิจในโลกยุคโลกาภิวัฒน์นี้ พร้อมทั้งเผยแผ่ธรรม เพื่อช่วยจรรโลงพุทธศาสนาให้สืบต่อไป "ท่านจึงมีเมตตาอนุญาตให้คุณแม่มณีจันทร์เปิดเผยประวัติความเป็นมาบางส่วนของท่าน เพื่อให้สาธุชนทั้งหลายที่อดีตเคยเกี่ยวเนื่องกันมาและเคยสร้างกุศลร่วมกันได้รับรู้ รับทราบ ความเป็นมาต่างๆ

ท่านผู้ใดที่หยิบอ่านหนังสือฉบับนี้ คงจะเป็นสัญญาณบอกอะไรบางอย่างแก่ชีวิตท่านต่อไปในอนาคต

สุดท้ายนี้ ด้วยอำนาจและอานุภาพแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย และเมตตาบารมีของหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร ได้โปรดอภิบาลให้ผู้อ่านทุกท่านจงมีความสุข ความเจริญรุ่งเรือง ยิ่งๆขึ้นไป

คณะผู้จัดพิมพ์

พิมพ์ที่ : วิริยะพัฒนาโรงพิมพ์
๕๘/๒๙ ถนนรามอินทรา (กม. ๑๑) คันนายาว กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐
โทร. ๕๑๗-๗๔๔๕, ๙๑๘-๐๑๙๒-๓ โทรสาร. ๙๑๘-๑๒๑๘

คุณแม่มณีจันทร์ (เกี่ยวเนื่องกับหลวงปู่พระครูเทพโลกอุดร) ● ISBN ๙๗๔-๘๘๓๑๕-๘-๘ พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๔๘